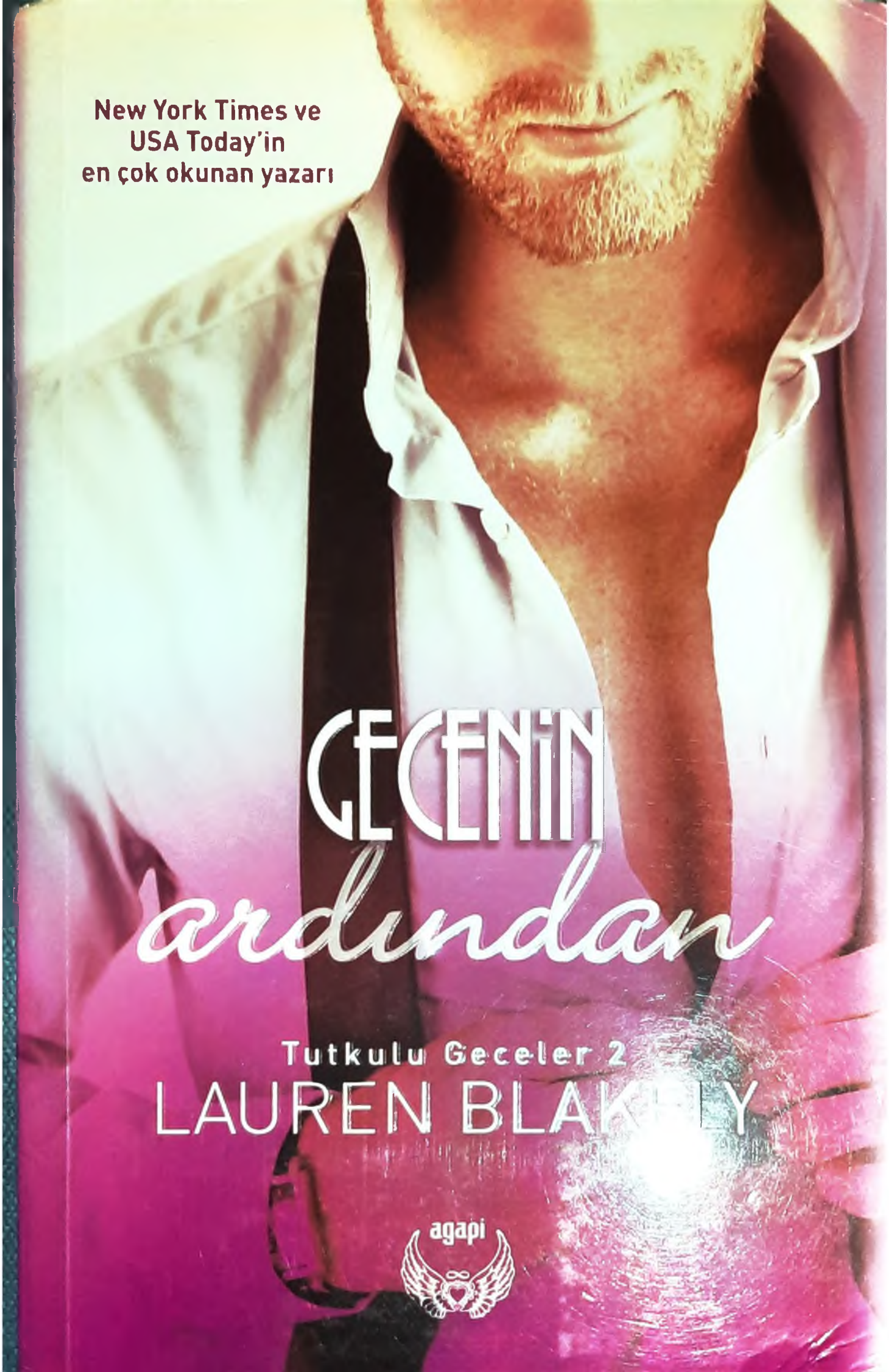

New York Times ve
USA Today'in
en çok okunan yazarı
GECENİN
ardından
Tutkulu Geceler 2
LAUREN BLAKELY
agapi

Gecenin Ardından

Lauren Blakely

Çevirmen
Ezgi Özkanlı

agapi

Giriş

"Kendini, benim ellerime bırak."

Dünyaları tutku, zevk ve sırlar üzerine kuruluydu.

Hatta taşıyamayacakları kadar çoktu bu sırlar. Ama Clay Nichols, Julia Bell'i bir türlü aklından çıkaramıyordu. Ondan ve birlikte geçirdikleri birkaç geceden o kadar etkilenmişti ki, işine bile konsantre olamıyordu. Sadece ve sürekli onu düşünüyordu. Bir taraftan da Julia, bir soğuk bir sıcak tavırlarıyla, onu kızdırıyordu aslında.

Elbette Julia'nın da kendince haklı nedenleri vardı. Eski sevgilisi yüzünden aylardır peşini bırakmayan

beladan bir adım önde olmaya çalışıyordu sürekli. Bu beladan bir kurtulabilseydi, işte, belki o zaman dünyasını yakıp kavuran adamı hayatına geri çağırabilir, onun kalbine, aklına ve bedenine sahip olabilirdi.

Clay, ona bütünüyle sahip olamayacaksa, hayatında olmayı kabul etmiyordu zaten. Julia'nın hakkındaki tüm gerçeği öğrenmek istiyordu. Julia'nın, kız kardeşinin düğününde yeniden karşılaştıklarında ikinci bir şansları olacaktı, ama bunun için; Julia'nın bu sefer etrafındaki duvarları bütünüyle yıkması, kendisini çevreleyen sır perdesini sonuna kadar açması gerekecekti.

Ve işte bu geceden sonra aralarındaki karşı konulmaz çekimin, onlara daha neler yaşatacağını, aşkın onları geçmişin gölgesinden, yeni ve aydınlık bir geleceğe taşıyıp taşıyamayacağını birlikte tecrübe edeceklerdi...

Bu kitap, hikâyelerimi dinleyen ve onları şekillendirmeme yardımcı olan Gale için... Benim için vazgeçilmezsin ve seninle yollarımız kesiştiği için çok mutluyum.

Birinci Bölüm

Gelinlik o kadar mükemmeldi ki gözleri yaşardı. Bir yandan gözündeki yaşı silerken, "Seni, bu gelinliğin içerisinde görünce nefesi kesilecek," dedi Julia.

Kız kardeşi McKenna, Noe Valley'nin kalbinde bulunan Cara'nın Gelinlik Butiği'ndeki aynanın karşısında dikilmiş, birkaç hafta sonraki düğününde giymek üzere seçtiği; kabarık etekli ve boyu dizlerinin biraz altına kadar uzanan gelinliği hayranlıkla inceliyordu. Gelinlik, saten eteğin altındaki uçları fırfırlı taftası da dâhil olmak üzere, her şeyiyle McKenna'yı yansıtıyordu.

"Hem hareketli hem güzel," dedi Julia.

"Güzel demişken, sen kendi elbiseni beğendiğine emin misin?"

Julia gülümseyerek üzerindeki, McKenna'nın başnedimesi için özel olarak seçtiği şık, siyah elbiseyi işaret etti. "Elbette."

"Tam sana göre, değil mi? Daha sonra tekrar giyebileceğin bir elbise olsun istedim. Belki ileride özel bir randevuda ya da bir gece dışarı çıkarken giyersin diye düşündüm."

Sözcükler Julia'nın kulağında acı bir şekilde çınladı. Ne de olsa korkunç bir şekilde arzuladığı adamla, dışarıda bir gece geçirmeyi dileyemiyordu artık.

Clay, o sabah aralarındaki kısa süreli aşk ilişkisini sona erdirmiş ve arabasına binip, Julia'yı San Francisco sokaklarında tek başına bırakarak çekip gitmişti. Ama gittiği için onu suçlayamazdı, çünkü ona istediği şeyi verememişti; gerçeği. Clay'in ise her şeyden çok ihtiyaç duyduğu şeydi bu. Julia'nın bedeninden, aralarındaki fiziksel çekimden ve hatta birlikte geçirdikleri tutkulu gecelerden de çok ihtiyacı vardı buna.

O sabah kahvaltıdan döndüklerinde, kapısının önünde Julia'yı bekleyen silahlı adama neden yalan söylediği hakkındaki gerçeği Clay'e anlatamazdı. Ne söyleyebilirdi ki? Gerçekte kendisine bile ait olmayan bir borcu ödeyeceğinden emin olmak için, mafyanın sürekli onun peşinde olduğunu mu? Eğer Clay'e gerçekleri anlatsaydı, o da bir hedef haline gelirdi, çünkü bu adamların çalışma tarzı buydu; etrafında dolaşır, seni dört bir yandan sararak, sonunda sevdiklerinin de

işe dâhil olmasını sağlarlardı.

İşte, tam da bu yüzden Clay'in oldukça ünlü müvekkilleri olan ve eğlence sektöründe çalışan bir avukat olduğunu söylemektense, bir gece önce barda tanıştığı sıradan bir adam olduğunu söylemeyi tercih etmişti. Clay'in kim olduğunu gizlemek ve onun başının da belaya girmesine engel olmak istemişti.

"Elbette tekrar giyeceğim ve tekrar ve tekrar... Söz veriyorum," dedi Julia, McKenna'ya sarılarak. Her ne kadar o elbiseyi bir daha nerede giyebileceğine dair en ufak bir fikri olmasa da.

Üzerlerini değiştirdikten sonra McKenna tereddüt etmeksizin, kredi kartını mağaza görevlisinin önüne bırakarak elbiselerin ücretini ödedi. Julia, kız kardeşinin para konularındaki rahatlığına bir an için gıptayla baktı. Zeki bir iş kadını olarak McKenna, moda bloğunu bir imparatorluğa dönüştürmüştü. Bir yere yüklü bir miktarda borcu olsa, bu borç şişkin banka hesabından anında kapatılabilirdi. Julia, mafyaya olan borcu konusunda yardım isteyecek olsa, McKenna bu parayı da hemen onun avucuna sayardı. Ama Julia, kardeşini bu işlere bulaştırmayacaktı. Zaten kendisi de başlangıçta tam da bu şekilde problemin bir parçası haline gelmişti. Tıpkı bulaşıcı bir hastalık gibi ona geçmişti bu borç.

"Chris, bugün Clay'le yaptıkları görüşmenin çok iyi geçtiğini söyledi," diye belirtti McKenna mağa-

zadan çıkarlarken. Günün bu saatlerinde kaldırımlardaki yaya trafiği çok yoğundu; bebek arabalarını restoranlara doğru süren anneler, tamamen organik yiyeceklerden oluşan menülere sahip kafelerde öğlen yemeklerini yedikten sonra işlerine dönmek üzere yola koyulan genç hippiler...

"Öyle mi? Buna çok sevindim," diye karşılık verdi Julia, elinden geldiğince rahat bir tavır sergilemeye çalışarak.

"Sana, görüşmeden bahsetti mi?"

"Chris mi? Sen dururken neden bana anlatsın ki?"

McKenna şakacı bir tavırla omzuna vurdu. "Hayır, uğruna New York'a gittiğin ve ondan hoşlandığını bildiğim seksi adamı kastediyorum. Buraya geldiğinde onunla görüşecek misin?"

Julia omuzlarını silkti ve bakışlarını başka bir yöne doğru çevirdi. Bu iki hareket, McKenna'nın olduğu yerde durup ellerini beline koyarak hesap sorması için yetmişti. "Dur bir dakika. Neler oluyor?"

İşte bu soruyla birlikte Julia boğazındaki düğümün çözülmeye başladığını hissetti. Kardeşine para problemlerinden bahsedemiyor olabilirdi belki, ama en azından erkek problemlerini onunla paylaşabilirdi.

"Dün akşam görüştük, ama aramızdaki şeyin bir yere varacağını pek zannetmiyorum," dedi, sesindeki üzüntü ve hayal kırıklığını gizlemeye dahi çalışmayarak. Boğazından bir hıçkırık yükselir gibi oldu,

gözyaşlarının sel olmasına ramak kalmıştı ama gözyaşlarına teslim olmak ona hiçbir şey kazandırmayacak, aksine beton bir duvara tekme atmış gibi canını yakacaktı ve geriye yalnızca acı kalacaktı.

"Ah olamaz! Neden böyle söylüyorsun?"

"Bir kere New York'ta, yani oldukça uzakta yaşıyor. Ben de sürekli onun yanına gidemeyecek kadar meşgulüm burada. Ayrıca onun hayatında işi çok büyük bir yer kaplıyor."

"İşte bu çok kötü," dedi McKenna ayağıyla yere vurarak. Bu hareketi o kadar çocukçaydı ki, Julia gülmeden edemedi. McKenna umut dolu bir bakışla ve kolunu kız kardeşinin omzuna atarak, "Ama en azından başlarındayken bitmesi daha iyi değil mi?" diye ekledi.

Julia, ciddi bir şey olmadığını, sadece bir gece ve bir hafta sonu takılmaktan ibaret olduğunu söylemek, onun içini rahatlatmak istiyordu. Ama gerçek böyle değildi. Çok ama çok daha fazlası vardı.

"Aslında, ondan gerçekten de çok hoşlanmıştım, yani biraz üzüldüm sayılır."

"O halde, kendimizi patates kızartması ve pastaya boğarak acılarımızı bastıralım. Bırak da seni bu akşam dışarı çıkarayım."

Julia, bu teklifi kabul etti ve her ne kadar patates kızartmasının harika bir fikir olduğunu düşünüyor olsa da bu, asla elde edemeyeceği adamı unutmak

için yeterli değildi, hatta yakınından bile geçmiyordu. Sorun; hayatında Clay'e yer olmamasıydı ve onun arkasından ağlamaya biraz daha devam ederse akşamki oyunu kaybedeceğine şüphe yoktu.

Ama bu akşam kazanmak içindi.

İkinci Bölüm

Güldüğü zaman kendini ele veren genç yatırımcı yine gelmişti ve oyunun büyük bir çoğunluğunu Julia'yı izleyerek geçirdi. Ama Hunter, gülüşünün onu ele verdiğini çözmüş olmalıydı. Çünkü onun ilk gülüşünün ardından, elindeki her şeyi bu gülüşe güvenerek ortaya koyan Julia, yaklaşık bin dolar kaybetmişti. Adamın elinde gerçekten de üç tane kral vardı, blöf yapmamıştı.

Hunter büyük ihtimalle kendine bir poker hocası tutmuştu. Eskiden profesyonel bir oyuncu olan ve şimdinin genç ve hevesli kart oyuncularına oyunun inceliklerini öğreterek para kazanan biri ya da emekliye ayrıldıktan sonra paraya ihtiyacı olan eskilerin usta

bir oyuncusu. Julia buna daha önce de birkaç oyuncuda rastlamıştı. Oyun sırasında tavırları değişen bu oyuncuların her davranışları, birilerinin onlara tavsiyeler verdiğini gösteriyordu. Böylece bu oyuncular da kendilerini bir şey zanneder olmuştu.

Ama ne Hunter ne de diğer özentiler, hiçbiri bir halt değildi aslında.

Hunter, gözlerini Julia'dan bir an olsun ayırmadan, "Ben varım," dedi, ortada biriken çiplere siyah bir tane daha fırlatarak. Sanki Julia, onun avıymış gibi bir tavır takınmıştı. Ama o kadar yanılıyordu ki.

Julia av değil, avcıydı. Masada oturan adamların hepsi onun düşmanıydı ve bir el kaybetmiş olması, oyunu tamamen kaybedeceği anlamına gelmiyordu. İşaret parmağını siyah çipin üzerinde gezdirip kartlarına yeniden göz attı ve Hunter'ın suratını incelemeye başladı. Soluk tenliydi ve – büyük ihtimalle daha birkaç yıl önce – lisedeyken suratını kaplamış olan aknelerin bıraktığı izlerle, oldukça düzgün bir de burnu vardı. Mavi gözlerini Julia'ya kilitlemişti adeta ve işte bu da kendisine bir hoca tutmuş olduğunun diğer bir göstergesiydi. Hocası, Julia'yı afallatacağını düşünerek, gözlerini ondan ayırmaması gerektiğini öğütlemiş olmalıydı.

İşe yaramamıştı. Zaten genelde işe yaramazdı, ama özellikle bu akşam, Julia öfkeyle kavrulurken hiç yaramıyordu. Julia; Dillon'a, Stevie'ye, Charlie'ye,

Hunter'a ve özellikle de ona inanmadığı için Clay'e öfkeliydi. Eğer Clay, onu şu an görebilseydi, ondan şüphelendiği için pişman olurdu. Ona, yalancı bir uyuşturucu bağımlısı olan eski kız arkadaşına davrandığı gibi davranmıştı. Oysaki gerçek, buna yakın bile değildi. Bu akşamki oyunu gizli bir kamerayla kaydedip Clay'e izletmek isterdi doğrusu. *Al bakalım. Görüyor musun? Bu pislik adam, borcum bitene kadar beni oyunlarında hile yapmam için kullanıyor. Şimdi mutlu oldun mu?*

Clay'in de güvensizliğinin de canı cehenneme! Hunter'ın, blöflerinin ve hocasının da canı cehenneme! Hepsinin canı cehenneme! Julia, Hunter'dan çok daha cesurdu ve onu, işte bunu kullanarak yenecekti; cesaretini.

Elinde iki tane onlu vardı ve bahse bunlarla giriyordu.

"Beş yüz dolarını görüyorum ve bin dolar daha artırıyorum," dedi Julia. Kırmızı ojeli uzun tırnağını, çiplerden birinin üzerine bastırarak öne doğru itti ve ardından aynı hareketi iki çipe daha uyguladı.

Hunter ilk birkaç saniye hiç tepki vermedi, tepkisini gizlemeye çalışıyor gibiydi. Sonra kaşında ufak bir seyirme oldu ve Julia yumruğunu masaya vurmak istedi. Bu, yeni bir ipucu olabilir miydi acaba?

Diğer oyuncuların tamamı geri çekilmişti. Spor malzemeleri satan bir dükkânın sahibi olan adam

da sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir Julia'ya bir Hunter'a bakıyordu. O da düzenli olarak gelenlerdendi. Bazen kazanır bazen kaybeder ve oyunun sonucunu dengelemeye çalışırdı. Bir de Charlie'nin limuzinlerinden birinin şoförü olan, çıkık elmacık kemikli, dalgalı saçlı genç bir çocuk vardı. O da masayı doldurmak için katılırdı oyunlara.

Stevie, mutfakta kurabiye dolu bir tabağı elinde tutuyor, kurabiyeleri birer ikişer mideye indiriyordu. Julia, şikeli bir poker oyunu için, kimin kurabiye pişirmiş olabileceğini merak etti. Belki de Stevie'nin karısı ya da annesi yapmıştı, ya da yanındaki yeni iş arkadaşı. Max adında, bebek suratlı, vücudu fıçı gibi yeni bir adam vardı yanında. Julia, Stevie'nin yanında staj mı yaptığını sorarak oyundan önce dalga geçmişti onunla. Henüz görünürde silah taşıyor gibi de durmuyordu zaten.

Hunter, iki tane daha çip alıp masanın ortasındaki yığına fırlatarak Julia'yı şaşırttı. "Kartları göstermenin zamanı geldi. Şanslı yedili," dedi pis pis sırıtarak. Kendisiyle gurur duyar gibi bir hali vardı. Hocasının, bu hareket karşısında sırtını sıvazlayarak, *aferin* deyip demeyeceğini merak etti Julia ve bir an için, o hoca acaba benim hakkında ne düşünürdü diye geçirdi içinden. Sonra bunun hiç de umurunda olmadığına karar verdi. Tek istediği şey o paraydı. Bunu o kadar çok istiyordu ki, ağzı sulanmaya başlamıştı bile. Masanın üzerindeki o siyah güzellikler onu; Charlie'nin

boyunduruğundan, bıçağından, peşine taktığı adamından ve bu adamın belindeki silahtan kurtulmaya bir adım daha yaklaştıracaktı ne de olsa.

Böylece elindeki iki onluyu masanın üzerine açtı. Hunter, başta sakin ve umursamaz bir tavırla kafasını salladı sadece, ama Julia masanın ortasındaki çipleri kucaklayıp kendi önüne çekerken, parmağını kaldırıp durmasını işaret etti. Julia meraklı gözlerini Hunter'a dikti.

Hunter önce hiçbir şey söylemedi. Julia, onun kafasında dolanan tilkileri görebiliyordu.

"Sen diğerleri gibi oynamıyorsun," dedi Hunter ifadesiz bir ses tonuyla.

"Hadi ya!" diye karşılık verdi Julia da duygusuzca.

"Sen, bir köpek balığı gibi oynuyorsun. Gözlerindeki bakışı nerede görsem tanırım. Ben genç bir yatırımcıyım ve aldığım her yeni riskte benim gözlerimde de aynı bakış oluşur. Sen de böylesin işte."

"Benim de bir yatırımcı olduğum söylenebilir o halde," dedi Julia çipleri toplarken. Kalbi hızla çarpıyor olsa da bunu belli etmemek için ellerinin titremesini görmezden geldi.

"Sen, sadece bir oyuncu değilsin," dedi Hunter gözlerini kısarak.

"İstediğini düşünebilirsin, umurumda değil. Neden sıradaki eli dağıtmıyorsun artık?" Julia elinden geldiğince sakinliğini korumaya çalışıyordu.

Stevie, konuşmaları duyunca kafasını kurabiyelerden kaldırıp onlara çevirdi. Bu tarz bir oyun için bu kadar konuşma alışılmamış bir şeydi.

"Hayır," dedi Hunter, kafasını itiraz eder gibi iki yana doğru sallayıp ayağa kalktı. "Bir sonraki eli falan dağıtmayacağım. Sen, bu oyuna hile yapmak için özellikle yerleştirildin, değil mi?"

Stevie olaya hemen müdahale ederek ipleri eline aldı. Aceleyle masanın başına gelip koca ellerini masaya dayadı ve, "Burada neler oluyor böyle? Bir problem mi var?" diye sordu.

"Hayır. Sadece, bu oyunda şike var. Daha ilk seferde bir terslik olduğunu anlamıştım ve şimdi iyice emin oldum," dedi Hunter, parmağını suçlar şekilde Stevie'ye doğru sallıyordu. Max de masaya doğru yaklaşmış, belli bir uzaklığı koruyarak olan biteni izliyordu.

Julia'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu artık. Bundan sonrasında ne olacağına dair çok iyi bir fikri vardı ve haklı çıktı. Stevie kendisinden beklenmeyecek bir atiklikle silahını çekti ve son derece sakin bir şekilde, "Çık git buradan," dedi Hunter'a. "Buraya da restorana da bir daha sakın geleyim deme."

"Haklıymışım." Hunter haklı çıkmanın verdiği sevinçle neredeyse yerinde zıplayacak gibiydi.

Julia, kendime hâkim olamayarak bir şeyler söylerim korkusuyla dudaklarını sımsıkı kapattı.

"Ne olduğunu düşünüyorsun ki? Bu sadece bir oyun, başka ne olabilirdi?"

"Charlie, bana bunun özel bir oyun masası olduğunu söylemişti, ama değilmiş," diye ısrarla konuşmayı sürdürüyordu. Şehirdeki en cesur genç yatırımcı olmalıydı Hunter, çünkü hâlâ oradan çıkıp gitmek için bir teşebbüste bulunmamıştı.

Stevie elindeki silahı sallayarak, "Söylediklerimde anlaşılamayan bir şey var mıydı? Çünkü bence gayet açık konuştum, ama yine de duymakta güçlük çekiyorsan; en yakın karakola gidip, aynı zamanda çok iyi arkadaşlarım olan polis memurlarına, bu kadına nasıl saldırdığını anlatmaktan memnuniyet duyarım," dedi, boştaki elini de Julia'nın omzuna koymuştu. Bu hareketi garip bir şekilde hem koruyucuydu hem de ince bir tehdit içerir gibiydi. "Üstelik anlatacaklarımı doğrulayacak şahitlerim de var, öyle değil mi?"

Hâlâ masada oturan çıkık elmacık kemikli genç çocuk ve spor malzemeleri satan adam, onay verir anlamda kafalarını salladılar.

Julia'nın tüyleri diken diken olmuştu ve her ne kadar bir taraftan Stevie'ye minnettar olsa da, bir diğer taraftan da ondan iğrenmişti. Evet, Stevie onu korumuştu, ama aslında asıl koruduğu şey Charlie'nin yatırımıydı ve bunu da tıpkı Charlie gibi, onun kadın olmasını kullanarak yapmıştı. Nasıl Charlie sırf kadın olduğu için erkeklerin onu ciddiye almayacağı düşün-

cesine güvendiyse, şimdi Stevie de bir erkeğin saldırısına uğrayan zavallı ve çaresiz bir kadın imajı çizerek Hunter'ı bastırmak için kullanıyordu onu.

Hunter, henüz kaybetmediği az sayıdaki çipini avuçladı. "Kazandıklarımı nakde çevirip gidiyorum."

"Hayır, öyle yapmayacaksın. Doğruca gidiyorsun, oyunu böldüğün için ceza olarak kazandıklarını bırakacaksın. Şimdi; çık git buradan," diye karşılık verdi Stevie kısık ama kuvvetli bir ses tonuyla. Eliyle de kapıya doğru işaret ediyordu.

Hunter, teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı ve burnundan soluyarak, "Bu, beni son görüşünüz olmayacak," dedi. Merdivenlerden aşağı inerken salonda ayak sesleri yankılanıyordu.

***

Charlie gözlerini ona dikerek sordu, "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey."

"Her şeyi anlamasına sebep olacak ne söyledin ona?" diye ısrar etti Charlie, oyunun oynandığı apartman dairesinin altındaki Çin restoranında yediği yemeği yarım bırakıp çubukları tabağının yanına koyarken. Restoran bomboştu, kapanalı bir saat olmuştu.

"Söyledim ya, hiçbir şey."

"Genç yatırımcıların oyunlarımızda şike olduğunu

bilmesine ihtiyacım yok. Bu adam, her cuma arkadaşlarıyla birlikte öğlen yemeğine buraya geliyor. Çalışanları da burada yemek yiyor," dedi işaret parmağını masaya vurarak. "Steiner Hawkins'ten birkaç arkadaşı bir sonraki oyuna gelecekti. Adamlar çok kısa bir süre önce bir sosyal medya sitesini satıp elli milyon dolar para aldılar. Nakitten bol bir şeyleri yok. Bu ne demek biliyor musun?"

Julia, hayır anlamında kafasını iki yana salladı. Göğsüne bir korku yerleşmişti ve gitmek bilmiyordu. "Hayır."

Charlie ayağa kalkıp Julia'ya doğru yürüdü ve ellerini kafasının iki yanına koyarak onu duvarla kendi bedeni arasında sıkıştırdı.

"O halde, bunun ne anlama geldiğini sana açıklayayım, Kızıl," dedi, konuşurken Julia'nın suratına tükürükler saçarak. "Bu, o adamların artık gelmeyecekleri ve dolayısıyla da oyunumda oynamayacakları, yani onların parasını alamayacağım anlamına geliyor. Aynı zamanda bu, senin bir sonraki oyunda bilerek kaybedeceğin anlamına da geliyor."

"Ne?" dedi Julia kaşlarını havaya kaldırıp inanmaz bir ifadeyle bakarak. "Bunun kime faydası olacak ki?"

"Sokağa benim oyunlarımın adil olduğu mesajını verecek bu. Kaybedeceksin, o kadar. Unutma ki bana borçlusun, Kızıl."

"Bu gece kazandım," dedi Julia ısrar etmeye çalışarak. "Tam altı bin dolar kazandım. Borcumu kapatmama çok az kaldı."

"Altı bin dolar kazanmadın," dedi Charlie. Nefesindeki kızarmış domuz eti kokusu, Julia'nın midesini altüst etmişti. "Sen, bu gece bana altı bin dolar kaybettirdin."

Julia yere çöküp kollarıyla dizlerini sarmak, bir köşeye kıvrılıp orada öylece kalmak istiyordu. Kafasına bir çekiçle vurmuşlar gibi hissediyordu. Sona her yaklaştığında, Charlie bitiş çizgisini daha da uzaklaştırıyordu.

"Bu, benim borcum bile değil," dedi yalvarır bir ses tonuna geçiş yaparak.

"Hayır, senin borcun. O sevimli barını gördüm, hani şu, benim paramla aldığın barın. Dur da sana, eğer bir gün bana borçlu olduğunu unutacak olursan başına neler gelebileceğini bir hatırlatayım."

Charlie, Julia'yı saçlarından yakalayıp öyle bir çekti ki Julia çığlığı bastı. Aklı, Clay onun saçlarını çektiğinde bundan ne kadar da farklı hissettiğine kaydı bir an için. Clay'in yaptığı, Julia'nın istediği bir şeydi ve bu, onların birbirleriyle oynama biçimleriydi. Oysa Charlie ile oyun oynanmazdı. O, insanın canını yakmak için oynardı. Şu anda da öyle sıkıca çekiyordu ki, Julia saçlarının kafa derisinden toplu halde ayrılacağına inanmaya başlamıştı.

Charlie, onu boş restoranın içinde sürükledi ve kapıdan sisli geceye çıkardı. Sokakta biraz ilerledikten sonra bir barın önünde durdular. Charlie, saçlarını bırakınca Julia derin bir nefes aldı. "Bu barı görüyor musun? Bunun, senin barın olduğunu düşün; Cubic Z. Eğer ayın sonuna kadar bana olan borcunun tamamını kapatamazsan burası benim olacak."

"Hayır," dedi Julia, baştan ayağa her yeri titriyordu. Çalışanları ve bir ortağı vardı ve Julia'nın hepsine karşı sorumluluğu vardı, Kim'in karnındaki bebeğe karşı bile.

"Evet," dedi Charlie, şeytani bir ifadeyle sırıtıp kafasını sallayarak. "Evet, benim olacak ve henüz barın adını Charlie Z olarak mı değiştirsem, yoksa büyük bir zevkle iflasa sürükleyip sonra da seni kullanmak için yeni yollar mı bulsam, henüz karar vermiş değilim." Konuşmaya ara verip Julia'nın saçından bir tutamı işaret parmağına doladı ve devam etti, "Bazı güzel kadınlarla yeni bir iş kurmayı planlıyorum. Eski, klasik yöntemlerle benim için para kazanacaklar. Ne dersin Kızıl, bu kadınlardan biri olmak hoşuna gider mi?"

Korku, damarlarına yayılırken bedenindeki her hücre ayrı ayrı çığlık atıyordu. "Hayır," dedi sesi titreyerek.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi yıkıl karşımdan."

Arkasını döndürüp sırtından kuvvetlice ittirdi Julia'yı. Apartman topuklu ayakkabılarıyla kaldırıma yapışma tehlikesiyle karşı karşıya kalsa da, son anda toparladı ve hızlı adımlarla Charlie'den uzaklaşmaya başladı.

Apartmanına geldiğinde lobideki posta kutusunun önünde durdu ve kendisi için gelen fatura ve tanıtım broşürlerini alıp şöyle bir göz gezdirdi. Kredi kartı teklifleriyle, halı temizleme broşürünü çöpe attıktan sonra gözüne her vatandaşı endişelendirebilecek bir zarf ilişti.

Maliyeden geliyordu bu.

Merdivenlerden yukarı çıkarken bir taraftan da zarfı açmaya uğraşıyor, hükümetin ondan ne istiyor olabileceğini merak ediyordu. Ne de olsa vergilerini her sene düzenli olarak ödüyordu. Zarfın içindeki mektubu çıkarıp gözleriyle hızlıca taradı. Bu bir bilgi talebiydi. Maliye, Dillon'ın bu sıralarda hangi adreste ikamet ettiğini soruyordu, zira Dillon geçen yıl için vergi beyannamesini sunmamıştı.

Julia'nın suratında alaycı bir gülümseme belirdi. Eğer Charlie bile Dillon'ın nerede olduğunu bilmiyorsa, maliye onu asla bulamazdı.

***

Gecenin ilerleyen saatlerinde, duşta üzerine akan sıcak suyla rahatlamaya çalışırken düşünceleri

Dillon'a kaydı. İlk tanıştıklarında Dillon, tatlı dilli, esprili ve rahat bir fotoğrafçıdan ibaretti.

Ancak bir süre sonra bunlardan çok daha fazlası olduğu çıkmıştı ortaya. Dillon, Julia'nın asla aklına gelmeyecek kadar kurnazdı aslında. Ne de olsa tamı tamına yüz bin dolarla, kimsenin haberi olmaksızın ortadan kaybolmayı başarmıştı. Julia, dünyasının başına yıkıldığı anı hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Dillon ile ayrılmışlardı ve nerede olduğunu takip etmediğinden, onun ortadan kaybolduğunu da bilmiyordu. Bir bekârlığa veda partisi için margarita hazırlarken, Charlie barın kapısından içeri girip uzun bar taburelerinden birine oturmuş, ellerini önünde birleştirip başını yana doğru yatırarak, "Barı büyütme çalışmaları nasıl gidiyor bakalım?" diye sormuştu.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye karşılık vermişti Julia merakla. Charlie ile daha önce Dillon vasıtasıyla bir kere tanışmışlardı, ama onun ötesinde bir muhabbetleri yoktu.

"Anladığım kadarıyla barın için biraz paraya ihtiyacın varmış, Dillon da bunun için senin adına benden borç para istedi ve ben de hem yüzde on beş faiz ödemeyi önerdiği, hem de onu bunca zamandır tanıdığım ve güvenilir bulduğum için parayı vermeyi kabul ettim. Şimdi Dillon ortadan kaybolduğuna göre, seninle birbirimizi daha yakından tanıma zamanının geldiğini düşündüm."

'İğne düşse sesi duyulur,' sözü, o anda barın içinde beliren sessizlikle yeni bir anlam kazanmıştı. Julia bu sessizliğe rağmen, yan masalarda oturanların konuşmalarını, garsonların masalara servis yaparken çıkarttıkları sesleri, hızla atan kalbinin sesini, hatta kanının damarlarında dolaşırken çıkardığı sese kadar her şeyi duyabiliyordu, ama sadece derinden gelen bir uğultu olarak.

"Anlamadım?" Elinde tuttuğu sürahiyi dikkatlice tezgâha bırakmıştı. Eğer bir saniye daha elinde tutmaya devam ederse yere düşürecek ve sürahi tuzla buz olacaktı ki, işte bu da korkusunun, o anda hangi boyuta ulaştığının anlaşılmasına sebep olurdu. Oysa izlediği mafya filmlerinden öğrendiği bir şey varsa, o da korkunu asla belli etmemen gerektiğiydi. Çünkü korkunun kokusunu aldıklarında saldırıya geçiyorlardı.

Charlie parmaklarıyla tezgâhın üzerinde sinir bozucu bir şekilde tempo tutmaya başlamıştı. "Demek istediğim şu ki, seninle konuşmamız lazım, Kızıl."

"Ne hakkında?" diye sormuştu Julia, kendisini kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordu.

"Bana olan borcunu ödemek için ne yapabileceğin hakkında."

Julia'nın gözleri kocaman açılmıştı. "İyi ama, o parayı benim için almış olamaz ki! Sizden para aldığını bile şu anda öğrendim, bana para falan vermedi." Julia'nın sesi, korku içinde yükselmeye başlamış,

yüzü bembeyaz olmuştu.

Charlie kaşlarını yukarı kaldırarak, "İşte bu çok komik," diye karşılık vermişti.

"Ama doğru söylüyorum, bunu ilk defa şimdi duyuyorum. Ben, Dillon'dan beş kuruş para almadım. Hiçbir şeyden haberim yok benim," demişti Julia, karnına ağrılar girmiş, elleri terlemeye başlamıştı. Masum olduğunu ispatlamak için büyük bir çaba harcamıştı o gün.

Bu olmuş olamazdı.

Charlie kahkaha atmaya başlamıştı. "Herkes böyle söylüyor zaten. *Ben hiçbir şey bilmiyordum!* Ama şimdi, bana olan borcunu nasıl ödeyeceğini bilme zamanı. Duyduğuma göre poker oynamayı seviyormuşsun. Bana bir cin tonik hazırla da benim için nasıl poker oynayacağını anlatıyım sana. Çünkü bu, şu demek oluyor ki Kızıl; bundan sonra sen, benimsin."

Hâlâ onundu ve bunun daha ne kadar süreceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

***

Julia bir türlü uyuyamıyordu ve bu, sinirlerini çok bozuyordu. Dillon yüzünden geçirdiği en kötü zamanlarda bile uykusuzluk problemi çekmemişti. Charlie'nin boyunduruğuna girdiği ilk günlerde bile, yaşadığı şokun etkisiyle geceleri uyumakta zorlanmamıştı. Ama şimdi, çift kişilik koca yatağında dönüp

duruyor ve bir türlü uykuya dalamıyordu. Odadaki açık camdan San Francisco gecelerinin sesi doluyordu içeri; araba kornaları, otobüs homurtuları, yere devrilen çöp tenekelerinin gümbürtüleri...

Clay oturduğu muhit konusunda biraz temkinli yaklaşmıştı ve her ne kadar bu muhitin Julia'nın oturduğu bölümü için kötü denilemeyecek olsa da, diğer bölümleri daha bu seviyeye gelememişti. Yine de Julia muhitin köhne olarak adlandırılabilecek kısımlarından da rahatsız olmuyordu. Zaten asıl tehlikenin sokakta dilencilik yapan adamdan gelmeyeceğini biliyordu. Clay'in yardımcı olmaya çalışan koruyucu yönü hoşuna gitmemiş değildi. Geçen gün, Julia'nın ona gerçekleri anlatması için o kadar çok uğraşmıştı ki, az kalsın dayanamayıp her şeyi anlatacak, çözmesi için problemlerini onun önüne serecekti.

Fakat sonra onun problemleri, Clay'in problemleri haline gelecekti ve buna izin veremezdi. Dillon, pisliklerini onun üzerine boşaltıp kaçmış olabilirdi, ama o da aynısını bir başkasına, hele de gerçek anlamda önemsediği birine yapmayacaktı. Çünkü Clay'i ciddi anlamda önemsiyordu, hem de New York'ta bir hafta sonu geçirme teklifini kabul ederken ihtimal verdiğinden çok daha fazla. Ülkenin diğer ucuna uçup, harika bir kaçamak yaşayabileceğini düşünürken kendini tamamen kaptırmıştı.

Oysa şimdi elinde kalan hiçbir şey yoktu.

Oyun sırasında onu gaza getiren öfkeden de eser yoktu şu anda. Şimdi, Clay'in suratındaki acı çeken ifadeyi ve ona yalvarırken verdiği tepkiyi hatırlayınca, kendini sadece yorgun ve yalnız hissediyordu.

Sonra daha da geri giderek, bir önceki gece Clay'in onun kalbine giden yolu bulmak için gösterdiği çabayı düşündü ve göğsünün sıkıştığını hissetti. Onun istediği şekilde duvarlarını indirmeyi o kadar çok isterdi ki aslında.

En azından bir özür dileyebileceğini düşünerek telefonu eline alıp, beklediğinden çok daha fazla özlediği adama bir mesaj yazmaya başladı.

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah Clay, Los Angeles / New York uçağından indiğinde mesaj kutusu yeni elektronik postalarla dolup taşmıştı.

İlk mesaj Flynn'dendi, Pinkertonlar ve bir sonraki filmleri ile ilgili anlaşmanın nasıl gittiği hakkında bilgi veriyordu. İkincisi arkadaşı Michele'dendi ve bir hafta sonraki tiyatro oyunu için biletleri olduğunu hatırlatıyordu. Kahretsin, az kalsın Olağan Şüpheliler'in tiyatroya uyarlandığı oyunu görmeye gideceklerini unutacaktı. Bir diğer mesaj da bu oyunda oynayan oyuncu müvekkili Liam'dan geliyordu. Liam, aynı zamanda Murray Hill'de sosyetik bir restoran açmak üzereydi. Clay, restoranla ilgili konularda da

ona danışmanlık yapıyordu. Liam meşgul bir adamdı ve bu durum Clay'in hoşuna gidiyordu. Sonraki mesaj ise San Francisco'da Julia ile bir gece daha geçirdikten sonra görüştüğü program sunucusu Chris McCormick'ten geliyordu.

Julia'nın, üzerinde yalnızca bir tişört ve diz üstünde biten bir çift ince çorapla kapıyı açmasından, gecenin sonunda Clay'e karşı duvarlarını indirmeye başlamasına kadar birçok yönden muhteşem ve unutulmaz bir geceydi.

Aslında her şeyin yalan olduğunu hatırlattı Clay kendine. Söz konusu Julia olunca, kalbinin taşa dönüşmesine izin vermeli, onunla korkularını paylaşarak hayatının kapılarını nasıl açtığını unutmalıydı. Zaten tüm bunlar sokağın ortasında karşılarına çıkan mafya tipli adama, onu kim olarak tanıttığını hatırladığında önemsiz hale geliyordu.

Telefonu tutan parmaklarını iyice sıktı, sanki tüm ökesini telefondan çıkarmak ister gibi görünüyordu. Bir an önce Manhattan'a ulaşmalı ve işe gitmeden önce spor salonuna uğrayıp biraz kum torbası yumruklamalıydı. Julia'yı, işte aynen bu şekilde aklından çıkarmayı planlıyordu; kendini işine verecek, toplantıdan toplantıya koşacak ve o kadının etkisinden kurtulacaktı.

Clay, Chris'in kanalla yapacağı bir sonraki sözleşmede neler aradığına dair notları içeren elektronik

postasını okudu ve ardından da bir avukatla çalışmadığı dönemde kanalla yapmış olduğu ilk sözleşmeyi inceledi. *'Görebildiğiniz gibi, kendi adıma pazarlık etmek konusunda pek başarılı sayılmam, bu nedenle bundan sonrasında bunu benim adıma sizin yapacak olmanızdan mutluluk duyuyorum,'* diye yazmıştı Chris.

Chris'e hemen cevap yazdı. Yeni müvekkiline karşı kendini ispatlama konusunda oldukça istekliydi. Bu adamın, bir ay sonra Julia'nın kız kardeşi ile evlenecek olmasının ise bu istekli haliyle hiçbir ilgisi yoktu. Ne o anda, ne havaalanının kapısından çıkıp şoförüne doğru yürüdüğü sırada, ne başka bir postaya daha cevap yazarken, ne de kendisini şehre götürecek olan arabaya bindiği sırada Julia'yı düşünmüyordu zaten.

Sonra posta kutusuna yeni bir posta düştüğünü fark etti, Julia'dan geliyordu bu. Mailin konu kısmı, içeriğine ilişkin hiçbir ipucu vermiyordu; sadece *'Selam!'* Yazıyordu.

Ve kendine engel olamadan postayı açtı, çünkü onun adını orada görmek bile çok güzel bir histi. Kim bilir belki de seksi bir not, edepsiz bir cümle ya da tatlı bir söz vardı içinde, ama her şeyden önemlisi, içinde ne olursa olsun Julia vardı işte.

'Clay,

Selam. Yatağımda uzanmış, dün geceyi düşünüyorum. Daha sadece yirmi dört saat önce benim yanımda oluşunu ve kollarının arasında uyumanın bana kendimi çok daha iyi, sıcak ve güvende hissettirişini. Tekrar buraya gelmeni ne kadar çok arzu ettiğimi. Ama bunun olmayacağını biliyorum ve anlıyorum. Gerçekten çok iyi anlıyorum. Senin yerinde olsaydım ben de benden nefret ederdim. Senin yerinde olsaydım, ben de benden şüphelenir ve büyük ihtimalle ben de bana güvenmezdim. Yani aklından neler geçtiğini yüzde yüz anlayabiliyorum. Keşke başka bir yol olsaydı, çünkü senin hayatımda olmanı o kadar çok istiyorum ki, yokluğun canımı yakıyor. Ama sana sahip olamayacağımı biliyorum ve şu anda sana karşı daha açık olamadığım için üzgünüm. Sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Benden çok daha fazlasını. Tek söyleyebileceğim bunun çok kötü olduğu. Eğer zamanı geri çevirebilecek olsaydım, inan ki bazı şeyleri çok daha farklı yapmak isterdim. Ama seninle geçirdiğim zamanın, tek bir saniyesini bile değiştirmezdim elbette.

Vay be. Şimdi yazdıklarımı yeniden okudum da, sanırım bugüne kadar birine yazdığım en duygusal şey oldu bu. Beni nasıl da etkilemişsin böyle! Sana fena tutulmuşum ben. Her ne kadar sonradan pişman olacağımı bilsem de cesaretim varken gönder tuşuna basıyorum şimdi, çünkü bunların hepsi doğru.

Öpücükler, Julia...'

Clay başını ellerinin arasına alarak kendine lanet okudu. Bedenine yoğun bir tutku dalgası yayıldı ve telefonunu kapatıp bu mesajı görmezden gelmesi gerektiğini bildiği halde yapamadı. Bu kadın, onun derisinin altına işlemişti adeta. Yalandan nefret ederdi, ama Julia'yı bir günde unuttuğunu söylerse kendine yalan söylüyor olurdu.

Ona bir cevap yazdı ve sonradan pişman olacağına emin olsa da, pişmanlık bedenini ele geçirmeden önce gönder tuşuna bastı.

'Senden nefret etmiyorum. Gerçek bundan daha uzak olamazdı herhalde.'

***

Günün sonunda pek bir şey hissetmiyordu. Kendini işe gömmek iyi gelmişti, akşam da spor salonuna gidecek ve su yüzüne çıkmakla tehdit eden tüm hislerden kendini arındıracaktı.

Ertesi gün de aynısını yaptı ve kendini işine verip, hiçbir şeyin gözden kaçmamasına, müvekkillerinin sadece daha fazla para kazanmasına değil de, aynı zamanda tüm çıkarlarının da korunuyor olmasına adadı kendini. Clay'in işi; yapımcılardan, kanallardan ve stüdyolardan daha fazla para kopartmaktan çok daha fazlasıydı. Satır aralarına dikkat etmekti her şeyden önemli olan. Anlaşmanın, iki-üç yıl sonrasında da müvekkillerinin çıkarlarını hâlâ koruyor olduğundan emin olmak gerekiyordu.

Sonraki bir hafta boyunca günleri aynı rutin içerisinde geçip gitti; iş, spor, iş yemekleri, uyku ve sonra yeni baştan. Böylece Julia dikiz aynasındaki bir bulanıklığa dönüşmüştü. Kısa bir süre sonra da aklının en arka köşelerine kadar kaybolmuştu ve sırf bu durum bile onu oldukça tatmin ediyordu. Böyle devam ederse, Julia ufukta güçlükle seçilen küçük bir nokta haline gelecekti.

Bir çarşamba akşamı saat tam yedi buçukta ofisinden çıkıp, üzerlerinde 'New York'u Seviyorum' yazan tişörtleri, ellerinde çubuk krakerleri ve sosisli sandviçleriyle neon tabelaların fotoğraflarını çeken turistlerin arasından geçerek Times Square'e doğru yürümeye başladı. Aziz James Tiyatrosu'nun önünden geçerken, Crash The Moon adlı oyunun posterine gururlu bir bakış fırlattı. Bu oyunun, bu kadar kısa zamanda ulaştığı başarıyla gerçekten gurur duyuyordu. Arkadaşı Davis'in yönetmenliğini yaptığı oyun, daha ilk ayında bir numaraya yükselmişti ve her gece dopdolu bir salona karşı oynuyordu.

Caddenin karşı tarafına geçti ve trafikte bekleyen bir taksi ile çarpışmaktan son anda kurtuldu. Liam'ın, Olağan Şüpheliler'de Kevin Spacey'nin canlandırdığı karakterin rolünü üstlendiği oyun için, Shubert Tiyatrosu'nun parlak ışıklarına doğru ilerledi. Michele tiyatronun lobisinde bekliyordu, onu görünce gülümsedi ve Clay o anda, hayatında onun kadar güvenilir bir insan olduğu için minnettar olduğunu hissetti. Yıllar

boyunca her zaman bir şeyler içmek, konuşmak, sinema ya da tiyatroya gitmek için hep müsait olmuştu. Michele iyiler kategorisinde yer alıyordu; ayakları yere basan, ne yapacağı öngörülebilir olan ve son derece dürüst. Bu dünyada sonuna kadar güvenebileceğin insanlar da olduğunu hatırlayınca içini bir sıcaklık kapladı. Michele, hiçbir zaman gerçekleri gizlemezdi ondan.

"Selam," dedi Michele elini sallayarak ve ardından da iki yanağına birer öpücük kondurdu Clay'in.

"Artık Fransız tarzında mı takılıyoruz?"

"Elbette," dedi alaycı bir şekilde. Perde arasında da bagetlerimizi alıp espressolarımızı yudumlayacağız."

"İşte bu güzel olurdu," diye karşılık verdi Clay, birlikte tiyatro salonuna doğru yürürlerken. Clay'in uzattığı iki bileti alan görevli, onları salonun en iyi yerlerinden birine yönlendirdi.

Michele kaşlarını havaya kaldırdı. "Vay, çok etkileyici."

"Sanki sana sürpriz oldu! Bize her zaman en iyi koltukları veriyorlar. Ne de olsa abin, bugüne bugün ödüllü bir yönetmen," dedi Clay, oturması için işaret ederken.

"Farkındayım, bu durumun kıymetini bilmiyor değilim. Ve tabii bir de sen varsın," dedi Michele, Clay'in koluna girip ona doğru iyice yanaştı, "tüm

bunların gerçekleşmesini sağlayan, perdenin arkasındaki adam."

Clay, bu övgü dolu sözlerin fazla üzerinde durmadı. Zaten bu işi övülmek için yapmıyordu. "Günün nasıl geçti, anlat bakalım?" diye sordu Michele'e ve hastalarının özel hayatlarının gizliliğini ihlal etmeden, genel ifadelerle anlattıklarını dinledi. Michele, New York'un en iyi terapistlerinden biriydi, ses tonu sakinleştirici ve rahatlatıcıydı. İşte tam da bu sebeple, bu kadar zamandır elini kolundan ayırmadığını fark etmemiş olsa gerekti.

Perdeler açılıp da oyun başlarken hâlâ aynı pozisyonda oturuyorlardı. Oyun başladıktan birkaç dakika sonra az kalsın elini kolundan çekmesini isteyecekti, ama sonra bundan o kadar da rahatsız olmadığını düşündü. Ne de olsa onlar eski arkadaşlardı. Her ne kadar üniversitedeyken bir kez öpüşmüş olsalar da, şu anda ona bu şekilde dokunuyor ve gittikçe de kendini Clay'e doğru yaklaştırıyor olmasının bir önemi yoktu. Oyuncular, seyircinin önünde eğilirken artık Michele'in omzu Clay'inkine sürtünüyordu. Clay, onun hoş bir kokusu olduğunu düşündü. Saçlarında çiçeksi bir koku vardı, belki yasemin? Bunu daha önce hiç fark etmemişti.

Tiyatro salonu alkışlarla yankılanırken Clay, "Oyunu beğendin mi?" diye sordu.

"Bayıldım."

"Sonunu bilsek de, Keyser Soze karakteri hakkındaki sürpriz final asla bıktırmıyor, öyle değil mi?"

"Oldukça şaşırtıcı bir son çünkü," diye karşılık verdi Michele ona katılarak.

"Benim gidip Liam'ı bulmam gerekiyor," dedi Clay, sahne arkasını işaret ederek. "Sen de gelecek misin?"

"Elbette."

Sahne arkasına geçtiklerinde Liam, Clay'in sırtını sıvazlayarak içten bir şekilde sarıldı.

"Tebrikler. Spacey'den bile daha iyiydin."

Yüzü sevinçle parlayan Liam işaret parmağını ona doğru salladı, "İltifat etmek sana bütün kapıları açar," dedi. Sonra da Michele dönerek, "Bu akşam sana eşlik eden bu güzel bayan da kim böyle?" diye sordu.

Michele biraz tedirgin bir şekilde gülümsedi. "Ah, aramızda bir şey yok, sadece arkadaşız."

Liam'ın yeşil gözleri ışıldadı. "İşte bu, benim için çok daha iyi," dedi ve elini dağınık koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "Bir şeyler içmek için Vitale'ye gitmeye ne dersiniz o halde? Yakında açmayı planladığım restoranın da hemen yanında bu bar."

Clay gözlerini devirmek istedi. Liam bundan daha klişe olabilir miydi? Ama bu, Michele'in hoşuna gitmiş gibiydi, zira hemen cevap verdi. "Çok isterim."

"Ben de bana eşlik etmenizi çok isterim."

Caddede yürürlerken birkaç kişi Liam'ı tanımış, bara gittiklerinde de NYU'de tiyatro öğrencisi olduğunu ve onun yaptığı işleri çok beğendiğini söyleyen genç bir kız, ondan elindeki peçeteyi imzalamasını istemişti.

"Sana bu kadar hayranlık duyması ne kadar güzel bir şey," dedi Michele, Liam'a, genç kız yanlarından uzaklaşırken.

"Ben de peçete imzalamaya bayılırım zaten," dedi Liam, tüm kadınları kendine hayran bırakan o ünlü gülümsemesiyle. "Geçen hafta sonu da Bahamalar'da birkaç tane imzaladım."

"Tatilin nasıl geçti?" diye sordu Clay. "Güzel vakit geçirdin mi?"

"Muhteşemdi. Masmavi bir gökyüzü, mükemmel bir hava... Biraz balık tuttum. Ah, bir de adamın biri orada bir ev satın almam için beni ikna etmeye çalıştı," dedi Liam ellerini yukarı kaldırıp, hayretle iki yana doğru açarak. "Beni, salak falan mı zannediyor bunlar? Büyük ihtimalle ev hâlâ inşaat halindedir ve beni bitmiş olan bölümünde şöyle bir gezdirip, kalan bölümün ise sadece fotoğraflarını göstereceklerdi."

"Sen de bunun iyi bir fırsat olup olmadığı konusunda benden tavsiye istiyorsun öyle mi?" diye sordu Clay kuru bir ses tonuyla.

"Ah, evet, lütfen bana yardımcı ol, çünkü zavallı aptal oyuncu beynim bunu algılayamıyor." Liam'ın

cümlesi üzerine gülmeye başladılar.

"Aslında," diyerek araya giren Michele, oturduğu bar taburesinde dikleşerek, gözlerini Liam'dan ayırmaksızın bacak bacak üzerine attı. "O tür dolandırıcılık oyunlarının, ünlüleri tuzağa düşürmek için kullanıldığını çok duydum. Ne de olsa birçok ünlü, paralarıyla ilgili olarak hızlı kararlar verebiliyor."

"Ben, başka konularda da hızlı kararlar verebilirim," dedi Liam, Michele'e göz kırparak.

"Ne gibi mesela, Liam?" diye sordu Michele, Clay'in daha önce hiç duymadığı yumuşak ve seksi bir ses tonuyla.

İkisi arasındaki cilveleşme yine başlıyordu işte. "Benim gitme zamanım geldi sanırım," dedi Clay. Tezgâhın üzerine biraz para bıraktı ve Liam'ın omzuna dokundu. "Yarın akşam poker oynuyor muyuz?"

"Elbette."

"Yarın görüşürüz o zaman."

Kapıya yönelmişti ki Michele peşinden gelip ona yetişti. "Hep gidiyorsun ama."

"Burada bana pek ihtiyaç kalmadığını hissettim sadece. İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz."

"Beni ona bırakıp, benden kurtulmaya mı çalışıyorsun yoksa?"

"Senden kurtulmaya çalışmak mı?" diye sordu. Sanki Michele onun bilmediği bir dilde konuşuyordu.

"Liam ile iyi anlaştınız, ben de iyi anlaşmaya devam edebilmeniz için; ortadan kayboluyorum."

Michele kuvvetli bir nefes bıraktı. Daha çok puflama gibiydi. "San Francisco seyahatin nasıldı bakalım?"

Bu hatırlatma olmasa çok daha iyi olurdu. Zaten Californialı sevgilisini aklından çıkarmak için oldukça yoğun bir çaba harcıyordu. "Fena değildi işte."

"Aşkından ölüp bittiğin kadından hiç haber aldın mı?"

Ve böylece, Julia'yı düşünmeme konusunda sergilediği başarılı duruş yerle bir olmuştu. Onun hakkında ne hissettiğine dair en ufak bir ima, Julia'yı yeniden aklının en ön sıralarına taşımıştı. Sanki vücuduna kocaman bir kamyon çarpmış gibi hissediyordu, arzuladığı kadına dair anıların altında kalmıştı adeta. "Michele, bak, eğer Liam ile takılmak istemiyorsan önemli değil, ona, seni eve götürmem gerektiğini söylerim eğer istersen. Senden kurtulmaya falan da çalışmıyorum. Onunla iyi vakit geçirdiğini düşündüm, o yüzden kalabalık etmek istemedim. Durumu yanlış yorumladıysan, özür dilerim."

"Bu aralar bunu çok yapar oldun, farkında mısın?" diye sordu gözlerini Clay'e dikerek. Kimin gözlerini önce kırpacağına dair bahse girmiş gibi, ciddiyetle bakıyorlardı birbirlerine.

Clay gözlerini kısarak baktı ona, sanki böyle ba-

kınca neden bahsettiğini daha iyi anlayacakmış gibi. "Sen, ne demek istiyorsun?"

"Durumu yanlış yorumlamandan bahsediyorum. Bu aralar bunu çok sık yapıyorsun."

"Hangi durumu yanlış yorumlamışım mesela?"

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

Clay sinirlenmeye başlayarak kafasını iki yana salladı. "Belli ki anlamıyorum. Neyse işte, sonuç olarak bu akşamı seninle geçirmek benim için büyük bir zevkti, teşekkür ederim," dedi ve Michele'in ne söyleyeceğini beklemeden arkasını döndü ve barı terk etti.

Eve döndüğünde ceketini koltuğun üzerine fırlatıp gömleğini çıkardı ve kirli sepetine attı. Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra kıyafetlerinin geri kalanından da kurtuldu ve sessizlikle çevrili yatağına bıraktı kendini.

Bir an için nasıl meditasyon yapıldığını öğrenmeyi düşündü, hatta belki sonra da yogayı denerdi. Ama sonunda, bunların hiçbirinin kendisine uymadığına karar vererek içgüdülerini dinledi ve Julia ile bağlantıya geçmeye karar verdi.

Dördüncü Bölüm

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:23

Konu: Sen.

Evinin önünde olanları düşünmeden ve senin için endişelenmeden edemiyorum. İyi misin?

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:24

Konu: Ben.

Büyük ölçüde, evet. Sen nasılsın?

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:25

Konu: En iyi günlerimden bir tanesi olmadığı kesin.

Daha iyi olduğum günler olmuştu...

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:26

Konu: Keşke bunu değiştirebilsem.

Kötü bir gün geçirmiş olduğun düşüncesinden nefret ediyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:27

Konu: Göt herifin tekiyim.

Sadece, senin için endişeleniyorum. Kendimi göt herifin teki gibi hissediyorum, sanki seni sokağın ortasında öylece bırakmışım gibi oldu.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:29

Konu: Göt herifin teki değilsin, ayrıca güzel bir kıçın var :)

Ben büyük bir kızım ve eve sağ salim ulaştım. Ama endişelenmiş olman çok tatlı.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:31

Konu: Tatlı mı? Ben mi?

Yine de hâlâ endişeliyim. Stevie, seni rahatsız etmeye devam ediyor mu?

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:32

Konu: Çoook tatlı, güçlü, kendine güvenen ve aynı zamanda seksi.

Bir sorun yok. Zaten kısa bir zaman sonra hiçbir sıkıntı kalmayacak. Başka şeyler hakkında konuşsak, mesela bu akşam yeni bir kokteyl buldum.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:33

Konu: Karıştırmaca.

Anlat bakalım nasıl bir şeymiş bu yeni kokteyl?

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:34

Konu: Dudaklarında çok lezzetli olacağına eminim…

Limonata, votka ve şampanya.

Adını senden esinlenerek koydum. 'Soygun.'

Sen ne yaptın bu akşam? Özel bir randevuya falan çıktıysan lütfen onun yerine, sokak hayvanları barınağında yavru kedilerle oynamaya gittiğini falan söyle.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:39

Konu: Bu akşam yavru kedi falan yok.

Tiyatroya gittim. Çok sevdiğim tarzda bir oyundu. (Bu arada isim için teşekkür ederim. Belki bir gün ben de tadına bakarım)

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:41

Konu: Olmamaya da devam etsin.

Sonu esrarengiz ve beklenmedik bir şekilde bitenlerden mi?

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:42

Konu: İyi hafıza.

Evet. Etkilendim doğrusu.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:44

Konu: Aklımdasın.

Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum... Peki, bugün senin için biraz daha iyi gitmeye başladı mı?

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:46

Konu: Evet, yirmi üç dakikadır.

Şimdi başladı.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:48

Konu: Bugüne kadar yaşadıkların arasında en sevdiğin gün hangisiydi?

Daha genç olduğun zamanlardan bir anını anlat bana. Küçük bir çocukken Vegas'ta katıldığın bir Balkabağı Festivali, üniversite futbol takımının dereceye girmesi, mezuniyet balosu? Kesin mezuniyet balosunda kral seçilmişsindir sen.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:49

Konu: Seçilmedim…

Ama mavi smokinimin bana çok yakıştığını söyleyebilirim.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:50

Konu: Fotoğraf lütfen.

Bunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:51

Konu: Avukatlar fotoğraf göndermez.

Sana başımı belaya sokacak bir delil yollayacak kadar bilinçsiz değilim.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:53

Konu: Avukatların fotoğraf göndermeme prensibine lanet olsun.

O zaman, seni mavi smokin içinde hayal etmeye çalışmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor. Ama genç bir delikanlıyken de smokin içinde inanılmaz derecede seksi olduğundan emin olsam da, asıl alıcı gözle bakmam gereken, şimdiki inanılmaz derecede seksi adam sanırım. Eminim şimdi de smokin sana çok yakışıyordur.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 2 Mayıs, 23:55

Konu: Smokin fetişi?

Giydiğim tüm smokinlerin düğmelerinde senin ellerin dolaşırken çok iyi duracağına hiç şüphem yok.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com
Kime: cnichols@gmail.com
Tarih: 2 Mayıs, 23:56
Konu: Clay fetişi.
Düğmelerini açarken.

Kimden: cnichols@gmail.com
Kime: purplesnowglobe@gmail.com
Tarih: 3 Mayıs, 00:02
Konu: Tehlikeli sular.
Bunu yapmamız doğru değil...

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com
Kime: cnichols@gmail.com
Tarih: 3 Mayıs, 00:04
Konu: Dur demen yeterli.
Durmamı ister misin?

Kimden: cnichols@gmail.com
Kime: purplesnowglobe@gmail.com
Tarih: 3 Mayıs, 00:05
Konu: Durma.
Hayır...

Clay aralarındaki binlerce kilometrenin, onu Julia'nın yalanlarına ve canını yakma ihtimaline karşı koruyacağını düşünüyordu. Aralarındaki kilometre farkını kapatmadığı sürece sorun olmazdı. Bu yüzden de telefonu çalıp da ekranda Julia'nın adını görünce hemen cevapladı.

"Merhaba."

"Selam," dedi Julia uykulu ve seksi ses tonuyla.

"Yatakta mısın?"

"Seninle konuşurken olmak isteyeceğim tek yer burası," diye cevap verdi Julia ve Clay onun yatakta uzanmış halinin neye benzediğini biliyor olmaktan memnundu. Güçlü uzun bacakları, dolgun kalçaları, güzel göğüsleri ve o muhteşem kızıl saçlarıyla yataktaki hali onu davet eder gibiydi.

"Eminim üzerinde seksi bir şeyler vardır şu anda. Kısa bir gecelik ya da bir sütyen-külot takımı," dedi Clay konuyu seksi olmak üzerinde tutmaya çalışarak, çünkü şu anda daha fazlasını kaldıramayacaktı.

"Bilmek istiyor musun?"

"Manzarayı gözümde canlandırmamı sağlamanı istiyorum."

"Bacaklarım çıplak."

Clay, gözünde bunu canlandırınca vücuduna sıcak bir dalga yayıldı. "Bacaklarının çıplak halini seviyorum."

"Ve umarım hayal kırıklığına uğramazsın ama sütyen de takmadım."

Clay'in boğazından minnettar bir hırıltı duyuldu. "Hımm. Bu, sana çok yakışıyor. Sütyensizliği iyi taşıyorsun. Ben de senin o güzel, çıplak omuzlarını gözümde canlandırıyor, her tarafını öpüyorum."

"Isınıyor musun?" diye soran Julia hayali gezintilerini sürdürdü.

"Tadın o kadar güzel ki, Julia. Çok tatlı. Cildinin her bölgesi çok tatlı," dedi Clay. Onun tadını hatırladı ve vücudunda birden fazla duyu birbirine girdi adeta. Köprücük kemiği, diğer tüm kadınlarınkinden çok daha baştan çıkarı olan Julia'nın, meyve aromalı şampuanının saçlarında bıraktığı koku, bacaklarının banyodan çıktığı andaki kokusu ve hepsinden de öte uyarılma anında vücuduna yayılan koku. Sadece bu kokuyu içine çekerek bile onu nasıl baştan çıkardığını anlayabiliyordu.

"Üzerimde başka ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye sordu Julia, sesine olabildiğince edepsiz bir ton vermeye çalışarak.

Clay de kendi yatağında uzanıp boşta olan elini başının altına yerleştirdi. Julia'yı gözünde canlandırmak onu o kadar sertleştirmişti ki aslında. Ama kendine hâkim olması gerekiyordu, zira ona sahip olamayacağını biliyordu. Ama belki telefonda bu şekilde vakit geçirmeleri ona, Julia'yı aklından çıkarma konusunda

yardımcı olurdu. Julia'nın, onun için iyi olmadığını biliyordu ama bu kadın, onu başka hiçbir kadının çekmediği kadar çok çekiyordu. O seksi bir uyuşturucuydu ve Clay onu istiyordu.

"Bilmek istiyorum," diye cevap verdi isyan edercesine.

"Bekle bir saniye," dedi Julia ve Clay telefonun öbür ucundan bazı tıkırtılar duydu. "Şimdi bak bakalım."

Bu kelimeler etkisini Clay'in aleti üzerinde hemen göstermişti. Telefonuna gelen mesajı açıp fotoğrafı gördüğünde artık kaybedeceğini bildiği bir savaşta savaşıyordu. Fotorafta; Julia'nın dantelli çamaşırının bir kısmı, bel kemiğinin küçük bir bölümü ve çamaşırından içeri hafifçe girmiş olan eli vardı. Eğer devam ederlerse işlerin nereye doğru gideceğine işaret eder gibiydi.

Peki, Clay devam etmelerini istiyor muydu?

Hayır. Evet. Hayır. Ve evet. Clay telefonu kapatmak için az önce kafasından geçen nedenleri hatırlamaya çalışırken, Julia'nın, "Şu anda kendime dokunuyor ve seni düşünüyorum," diye fısıldamasıyla tüm nedenler toza dönüştü.

Elinde olmadan inledi. Onu, tüm benliğiyle arzuluyordu. Ona ihtiyacı vardı. "Bana, ne düşündüğünü söyle," dedi.

Julia buna hemen cevap vermedi, sadece kısık ve

seksi bir iniltiyle nefes aldı. Bu sırada, Clay'in gözünde yine bazı anılar canlanmıştı; Julia'yı yatağına bağlayışı, onu masaya dayayışı, ona kelepçe takışı, ona zevki tattırışı, onun vücuduna bütünüyle sahip oluşu.

"Seni öpmeyi," diye fısıldadı Julia ve Clay o anda buz kesti, çünkü onun seksi dilinden daha edepsiz bir şeyler bekliyordu.

"Öyle mi? Bu hoşuna gider miydi?"

"Seninle öpüşmek hoşuma gitmeseydi, diğer şeyleri yapmak hiç gitmezdi ki zaten."

"Seni öpüşümün en çok nesini seviyorsun peki?"

"Her şeyini. Kesinlikle her ayrıntısını. Dudaklarının yumuşaklığı ve sakallarının tenime batışı... Beni nasıl öpeceğini ve nasıl karşında erimemi sağlayacağını çok iyi biliyorsun," dedi Julia ve bu sefer sesi daha bir değişikti, daha tutku dolu, daha aç.

"Kollarımın arasında eriyişine bayılıyorum," diye karşılık verdi Clay. "Seni ilk gördüğümde ve ilk öpüşümde."

"Ve bu sanki şimşek çakması, elektrik çarpması gibi bir şey," diye ekledi Julia nefes alıp verişi yoğunlaşmıştı.

"Sanki birbirimize doyamayacakmışız ve öpüşmeyi kesemeyecekmişiz gibi." Clay'in vücuduna bir ürperti yayıldı. "Elinin şu anda nerede duruyor olduğunu söyle bana."

"Bacaklarımın arasında. Hareketleri gittikçe hızlanıyor," diye cevap verdi Julia ve seksi bir haykırış çıktı ağzından. Bu ses Clay'in kemiklerine ve kanına sıcak dalgalar gönderdi birden.

"Hâlâ yatağında mısın? Bacakların sonuna kadar açık mı?"

"Evet," dedi Julia, sesinin yükselişinden sona yaklaştığını anlayabiliyordu Clay.

"Sen de kendine dokunuyor musun, Clay?"

"Hayır," dedi ama böyle giderse kendine dokunmamak için ellerini kelepçelemesi gerekeceğini de biliyordu.

"Lütfen," dedi Julia, sesinde enfes bir yalvarma ifadesi vardı. Bu yalvarışı Clay'in çözülmesini sağlamıştı biraz. Aklının derinliklerine ulaşıp onunla, onun için ve ona her şeyi yapma isteği uyandırmıştı içinde.

"Lütfen ne?"

"Lütfen kendine dokun."

Clay, onun kalçalarını aşağı yukarı oynatışını hayal etti. Gözlerinin önünde canlanan bu görüntü ve kulağındaki sesle, kendisinin de birkaç küçük dokunuşta sona ulaşacağını biliyordu. "Bunu neden istiyorsun?"

"Seni kendine dokunurken hayal etmek hoşuma gidiyor. Büyük ve güçlü elinin aletini sarışı, beni düşünerek kendini okşaman..."

"Öyle mi? Bu, seni azdırıyor mu?" Elleri titriyordu artık. Kendini, Julia ile bu anı yaşamak için bırakmayı o kadar çok istiyordu ki.

"Hem de çok. Senin yaptığın her şey beni azdırıyor. Bunu anlamıyor musun?"

"Bence, sen sadece benim çözülerek, seni düşünmemi sağlamak istiyorsun."

"Ama zaten düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Evet, zaten düşünüyorum," diye itiraf etti Clay.

"O halde sen de kendini bırak."

"Kendimi bırakacak kadar sertleştiğimi de nereden çıkartıyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum ve yaklaşık otuz saniye sonra beni duyduğun zaman, sen de kendini tutamayacaksın.

Julia'nın kelimeleri yerini iniltilere, hızlı nefeslere ve haykırışlara bıraktı. Clay'in daha fazla dayanabilmesi mümkün değildi. Ya gecenin kalanını soğuk duş altında geçirecek ya da ipleri kendi eline alacaktı. Öyle de yaptı ve Julia'ya yetişmesi fazla uzun sürmedi. Julia, onun adını haykırdıkça zevk dalgaları vücuduna yayılan Clay de sona ulaştı.

Bir dakika sonra ellerini yıkayıp karanlık odaya döndüğünde Julia, "Keşke şu anda yanında olup senin kıyafetlerini giyebilseydim," dedi.

Clay güldü. "Yapmak istediğin şey bu mu? Çün-

kü eğer sen burada olsaydın, benim yapmak istediğim şey seni becermek olurdu."

"Evet, o da var, ama sonrasında senin gömleğini giyerdim."

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Senin de hoşuna gittiğini biliyorum," dedi Julia.

"Gidiyor zaten. Seni benim gömleğim ve topuklu ayakkabıların içinde görmek benim kriptonitim."

"Aaa, bu kadar mı yani? Bu mu senin kriptonitin?"

"Belki de benim asıl kriptonitim sensindir," dedi Clay fısıldayarak. İstediğinden çok daha fazlasını itiraf etmişti.

"Sanırım, aynısı benim için de söylenebilir."

Bir suskunluk oldu o anda ve birbirlerinden kilometrelerce uzakta olmalarına rağmen sessizliğin etkisi çok yoğun hissedilebiliyordu. Clay, bu akşam uyuşturucunun etkisindeydi. Bu kadın, onun uyuşturucusuydu ve kalbini paramparça hale getirip bir milyon küçük parçacığa ayırarak, öğle yemeğinde yiyeceğinden korktuğu zamanlarda bile, en çok arzuladığı şey ona yakın olabilmekti. Aralarındaki mesafe doğal bir bariyer görevi görüyordu ve yakınlarda San Francisco'ya gitmek gibi bir planı olmadığından, Julia'yı arzulamanın, içinde oluşturduğu basıncı biraz olsun dışarı salıp rahatlamak için bu şekilde yaşadığı geçici tatminde bir sakınca görmüyordu. Nasıl olsa bu

şekilde, duygusal bir şeyler ifade edecek anlamda bir ilişki yaşamayacaklardı ve Clay, Julia'yı görmedikçe incinemez, kalbi kırılamazdı. Öyle değil mi? *Öyle,* diye cevap verdi kendi kendine.

"Ne yapıyoruz biz böyle, Julia?"

Julia'nın, onun sesindeki arzuyu duymuş olduğundan emindi ama bu umurunda değildi. Az önce yaşadıkları haz dolu dakikalardan sonra bunun bir önemi yoktu.

"Keşke bilebilsem," diye cevap verdi Julia özlem dolu bir sesle. "Gerçekten bunu bilmeyi çok isterdim."

Clay düşüncelerini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı, ama beyni karman çormandı ve bu karışıklık içindeki düğümleri nasıl çözeceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Belki de çözmek istemiyor, Julia ile iç içe geçmiş şekilde kalmaya devam etmek istiyordu. Konuyu değiştirmek için, "Telefonu kapattıktan sonra ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kitap okuyacağım."

"Son günlerde hangi kitabı okuyorsun?"

"Antartika'ya kadar yürüyüş yapan bir adamın çılgın hikâyesini."

"Bu gerçekten de kulağa çılgınca geliyor."

"Evet, şu anda halüsinasyon görüp penguenlerle falan konuşuyor," dedi Julia gülerek.

"Onu suçlayabilir misin ki? Kutuplara gitseydim

ve yalnız olsaydım, ben de penguenlerle konuşmayı nadir bulunan rahatlatıcı bir şey olarak görebilirdim sanırım."

"Penguenleri yemeye kalkışmadığı sürece ben de okumaya devam edeceğim zaten."

"O zaman, okuduğumuz kitaplarda penguenlerin yemeğe çevrilmemesinin şerefine."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Julia merakla.

"Hemen derin bir uykuya dalıp, rüyamda ülkenin diğer ucunda yaşayan, güzel ve kızıl saçlı bir kızı göreceğim sanırım."

"Eminim bu rüya, o kızın da çok hoşuna giderdi," dedi Julia sevimli bir ses tonuyla. Bu öyle bir ses tonuydu ki, Clay'in kalbinin derinliklerine ulaştı. Julia aynı ses tonuyla devam etti. "Seninle tekrar konuşabilecek miyiz?"

Clay, derin bir nefes alıp yeniden zırhını geçirdi üzerine. "Bu sorunun cevabını bilmiyorum."

Beşinci Bölüm

Günler ve haftalar, Julia'nın Charlie için bir kazanıp bir kaybetmesiyle hızlıca geçip giderek bir ayı tamamlamıştı. Charlie'nin istediği gibi arada bir kaybetmeyi kabul etmişti, ama çoğunlukla kazanmış ve borcundan birkaç bin dolar daha eksiltmeyi başarmıştı. Geriye kalan zamanlarını ise Cubic Z'de içki hazırlayıp, Kim'in; çocuk odasını ayıcıklı mı yoksa atlı bir duvar kâğıdıyla mı kaplaması gerektiğine dair konuşmalarını dinleyerek geçirmişti.

"Craig ayıcıklı olsun istiyor. Atların küçük çocuklar için korkutucu olduğuna inanıyormuş," dedi Kim. Kocası Craig düzenli bir iş ararken, arada bir barda onlara yardımcı oluyordu.

"Ben, oyumu su samurundan yana kullanabilir miyim," diye bir öneride bulundu Julia. "Aşırı sevimli olmayan bir su samuru gördün mü sen hiç?"

Kim güldü. "Hayatımda bir tane bile su samuru gördüğümü söyleyemem ki. Ama şimdi, üzerinde su samuru olan duvar kâğıtlarını araştırmaya başlayacağım."

Julia zafer kazandığını gösterir gibi kollarını havaya kaldırdı. "Bayanlar, baylar, hayattaki en büyük başarım; arkadaşım Kim'i su samurları konusunda ikna etmek oldu."

Julia bu süre içerisinde kız kardeşine de düğün hazırlıkları konusunda yardımcı olmuştu. McKenna misafirleri için hediye belirlemeye çalışırken, son anda birçok mağaza gezmek zorunda kalmışlardı. Kendileri için hediye istemiyordu ama. McKenna ve Chris, düğün davetiyelerinde bunu özellikle belirtmişlerdi. Davetiyede şöyle yazıyordu; *'Sizin katılımınız bizim için zaten bir hediye olup, bize hediye almak yerine, şehirdeki hayvan barınaklarına bağışta bulunmayı düşünebilirsiniz.'*

Bu akşam da McKenna, Julia'ya tatması için pasta getirmişti. "Son anda fikrimi değiştirdim. Sanırım, düğünde bu pastadan servis etmek istiyorum. Sen de bir denesene," dedi pasta kutusunu tezgâhın üzerinden Julia'ya uzatırken.

Julia, pastanın tadına bakmak için eline bir çatal

aldı ve ağzına götürdüğü lokma diline değer değmez zevk içerisinde gözlerini yumdu. "Bu, muhteşem bir şey."

McKenna sevinçle ellerini çırptı. "Ah, çok iyi o zaman, çünkü düğün pastaları genellikle berbat olur ama ben pastamın muhteşem olmasını istiyorum."

"Muhteşem şeylerden konu açılmışken, sen de benim yeni kokteylimi denesene," diyen Julia bir tane *Soygun* hazırladı ve kardeşine uzattı. "Adını, Clay'den esinlenerek koydum," diye ekledi sıradan bir şey söylermiş gibi.

McKenna kaşlarını kaldırdı. "Dur bir dakika! Yoksa onunla yeniden mi berabersiniz?"

Julia hayır anlamında kafasını salladı. "Hayır. Ama arada sırada telefonla konuşuyoruz," dedi, başka bir müşteri için hazırladığı martiniye bir tane zeytin ilave ederken.

"Ne hakkında konuşuyorsunuz peki?" diye sordu McKenna, sesindeki merakı gizleyemeyerek.

Julia muzip bir ifadeyle omuz silkti ve gece yarıları Clay ile yaptıkları telefon konuşmalarını hatırladı. Ona, üzerinde ne olduğunu soran Clay'in sesini alçaltışını ve ardından da üzerindekileri çıkardığı zaman, ona tam olarak neler yapmak istediğini anlatışını... "Havadan sudan işte," dedi müşteriye içkisini götürüp kardeşinin yanına dönünce.

"Telefon seksi mi yapıyorsun onunla?" diye sordu

McKenna, kıstığı sesi ve kocaman açtığı gözleriyle, 'evet' demesi için yalvarır gibiydi.

Julia kabul ederek sırıttı. "Ama başka şeyler hakkında da konuşuyoruz. Ne hakkında olursa. Günümüzün nasıl geçtiğinden, kitaplardan, filmlerden, hayattan falan bahsediyoruz."

"Vay be," diyen McKenna'nın ağzı açık kalmıştı. "Peki, onunla yüz yüze tekrar görüşecek misin?"

"Galiba Clay aradaki bu bariyerden memnun. Yani sanırım, ikimiz için de böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyor."

"Neden?" diye sordu McKenna, yüzündeki ifade *ne alaka* der gibiydi. "Anlamıyorum. Sen ondan hoşlanıyorsun, o da senden hoşlanıyor. Üstelik harika telefon seksi yapıyorsunuz. İkinizin kavuşmasına engel olan şey ne?"

İçgüdüsel olarak Julia'nın gözleri Charlie veya Stevie'nin orada olup olmadığını kontrol etmek için barın kapısına çevrildi. İkisi de yoktu ama her an karşısına dikilebilirlerdi. İşte, Clay'le kavuşmasına engel olan gerçek buydu. Hatta şöyle bir düşününce bu, Julia'yı sadece Clay'den değil, herkesten uzak tutuyordu.

"Kim bilir," diye cevap verdi Julia geçiştirerek. Tam bu sırada sipariş vermek isteyen gri saçlı, jilet gibi giyinmiş; takım elbiseli ve kravatlı bir adam ona işaret etti. "Biraz da gidip başka müşterilerle ilgilen-

mem gerek. Pastanın devamını yemek için hafta sonunu sabırsızlıkla bekliyorum."

Tezgâhın diğer ucunda onu bekleyen gri saçlı adamın yanına gidip önüne bir peçete koyduktan sonra gülümseyerek sordu, "Bu akşam size ne ikram edebilirim?"

"Bir arkadaşım, sizin dünyanın en iyi kokteylini hazırladığınızı söyledi," dedi adam son derece kibar bir ses tonuyla. Belli bir aksanı yoktu, ama üzerindeki takım elbiseden konuşma tarzına her şeyiyle sofistike bir havası vardı. "Sanırım, adı Mor Kar Küresi'ydi?"

"Elbette, bir Mor Kar Küresi, hemen getiriyorum."

Kokteyli hazırlayıp adamın önüne koydu ve beş dakika sonra geri döndüğünde adamın gözleri parıldıyor, dudaklarını zevkle yalıyordu. "Bu harika bir icat," dedi adam ve elini uzatarak kendini tanıttı. "Ben Glen Mills. Eminim ki sizinle çok yakında yeniden görüşeceğiz."

"Neden yeniden görüşeceğiz Glen? Yoksa yeni açacağın bir barda bana iş mi teklif edeceksin?" diye sordu Julia şakayla karışık.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Glen göz kırparak, sonra da ayağa kalktı ve çıkıp gitti.

Julia gülümseyerek kafasını iki yana salladı. Erkeklerin bara geldiklerinde söyledikleri şeyler onu artık hiç şaşırtmadığı gibi, bunları ciddiye de almıyordu. Ama adamın adı tanıdık gelmişti. Glen Mills.

Nereden hatırladığını bulmak için ismi sürekli olarak tekrarlayıp kafasında evirip çevirse de bir cevap bulamayınca uğraşmayı bıraktı.

***

Clay yorucu bir antrenmanın ardından, omuzları ağır şekilde kanepede uzandığını söylediğinde, Julia onu gözünde canlandırabiliyordu; duştan yeni çıkmış, üzerinde bir şort ve tişört... Her zaman jilet gibi giyinen erkeğinde alışkın olmadığı bir kombin olsa da harika bir manzaraydı.

"Neden boks yapmaktan bu kadar hoşlanıyorsun, anlatsana," dedi Julia, Cubic Z'nin arka tarafındaki küçük çalışma odasının kapısını kapatırken. Tenhalaşan barı Kim'in idaresine bırakıp kısa bir mola vermişti. Nadir bulduğu boş vaktini de en sevdiği şeyi yaparak geçiriyordu; Clay ile konuşarak. Yüz yüze olmak gibi değildi tabii, ama yine de onunla telefonda geçirdiği bir randevu, başka erkeklerle yüz yüze geçirdiği randevulardan çok daha iyiydi. Ama Clay, bu konuşmalarını randevu olarak nitelendirmiyordu. Hiçbir şey olarak nitelendirmiyordu aslında. Belki de aralarındaki şeyin şu anda bir tanımı olmadığı içindi bu. Birbirlerinden alabildikleri kadarını alıyor, sınırları zorlamıyorlardı.

"Çünkü boks yaparken hem vücudumu hem de aklımı kullanıyorum," diye cevap verdi Clay.

"Hımm. Sende hoşuma giden şeylerin ikisi birden yani." Julia çalışma masasının arkasındaki koltuğa gömüldü ve sırtını arkasına yaslayıp, Clay'in sesinin onu ısıtmasına izin verdi. "Peki, kum torbasına vururken aklını nasıl kullanıyorsun?"

"Boksta odaklanmak çok önemlidir. Yumruğunu nereye indireceğini belirleyip öyle harekete geçmen gerekir."

"Boksa ilk ne zaman başlamıştın?"

"Lisede."

"Lisedeyken futbol oynadığını sanıyordum?"

"Öyleydi zaten, ama boks konusunda da fazla bir seçeneğim yoktu, çünkü Brent boks yapıyordu."

"Bu, senin de yapmak zorunda olduğun anlamına mı geliyor?"

"Küçük kardeşimin beni yenmesine izin veremezdim. Ona ayak uydurmak zorundaydım. Kazanmasına fırsat tanıyamazdım ve bu yüzden ben de boks öğrendim."

"Ben mecbur kalırsam McKenna'yı yenebilirim," dedi Julia alaycı bir ses tonuyla.

"Kız kavgası. Beni heyecanlandırma," dedi Clay muzipçe.

"İyi ama seni heyecanlandırmak hoşuma gidiyor."

"Ve bu konuda çok iyisin."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Julia hışırtıları duydu. "Kanepede geriniyor musun?"

"Daha rahat olabileceğim bir pozisyona geçiyorum."

"Omuzların hâlâ ağrıyor mu?"

"Biraz."

Julia özlem dolu bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak onun yanında olduğunu ve omuzlarına masaj yaparak bütün ağrısını aldığını hayal etti. "Eğer orada olsaydım omuzlarına masaj yapardım. Bana yaslanırdın ve ben de seni iyileştirirdim."

"Hımm... Eminim yapardın."

"Ben sana masaj yaparken, sen de başını bacaklarımın arasında dinlendirebilirdin."

Clay güldü. "Eğer bacaklarının arasına girecek-sem, masaj falan yapmak yok. Masajı ancak ben sana yapabilirim, o da dilimle."

Julia gülümsedi ve gözlerini devirdi. "Her zaman işin içine seksi bir şeyler katabiliyorsun, değil mi Clay?"

"Eğer bacaklarının arasında olmamdan bahsedersen, ben de orada olsaydım neler yapacağımdan bahsederim ve bu sakince orada yatmak olmaz."

"Ne olur peki?" diye sordu Julia, Clay'in ağzından edepsiz bir şeyler duyma isteğine karşı koyamayarak.

"Bekle bir dakika. Şimdi düşündüm de sakince ya-

tarım aslında," diye cevap verdi Clay düzelterek.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Çünkü yorgunum, ama seni yiyemeyecek kadar yorgun asla olamam. Sadece, bunun için senin kendini yüzüme dayaman gerekecek."

Onun, bacaklarının arasına başını gömdüğü anları hatırlayınca Julia vücudunun her köşesinde bir ılıklık hissetti. Tanıştıkları akşam bar kapandıktan sonra arka tarafta, birlikte geçirecekleri hafta sonu için Julia New York'a indiğinde arabada ve daha sonra da Clay'in yatağında bağlıyken... Böyle giderse molasını bitirip geri dönmeden önce iç çamaşırını değiştirmesi gerekecekti. "Belki ben de sana bir şeyler yapmak istiyorumdur," dedi kendini saran sıcaktan eriyip bitmemek için ipleri eline alarak.

"Tamam. Buyur yap. Bana ne yapmak istiyorsun söyle bakalım?"

Julia'nın kulağı kapının arkasından gelen sese takıldı. Müşteri sayısı gittikçe artıyor olmalıydı. Bu durumda molasını kısa kesmesi gerekecekti.

"Omuzlarını ovmak ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek dışında mı?"

"Evet, bunların dışında."

"En çok sevdiğim şey," dedi seksi bir fısıldamayla gözlerini kapattı ve ona tam olarak ne yapmak istediğini canlandırdı hayalinde.

"En çok sevdiğin şey ne, Julia? Söyle bana. Söylediğini duymak istiyorum."

"Seni tatmak."

Clay inledi ve Julia onun elinin çoktan aletinin üzerinde olduğundan emindi.

"Seni ağzıma almak. Dudaklarımla ve dilimle sana türlü türlü şeyler yapmak," diyerek konuşmayı devraldı Clay.

"Ne gibi şeyler?"

"Seni, tıpkı sevdiğin gibi ağzımda derinlere almak. Her tarafını yalamak. Elimi vücudunun her köşesinde dolaştırmak."

"Her köşesinde mi?" diye sorarken Julia o anda Clay'in suratındaki ifadeyi hayal edebiliyordu.

"Neresinde istersen," dedi Clay ve çok geçmeden nefesleri yoğunlaştı.

"Kendine mi dokunuyorsun?"

"Beni emmekten bahsedince başka şans bırakmıyorsun ki. Aletimin çevresini, o seksi dudaklarının sarmalamasına bayılıyorum."

"Sen ağzımın içindeyken, bir taraftan da ellerini üzerimde kullanmaya bayılıyorsun değil mi? Saçımı çekmeye, saçlarımın arasından parmaklarını geçirmeye, beni daha da yakınına çekmeye..."

"Beni iyice emdiğinden emin olmaya," diye hırladı Clay.

"Elbette. Ağzımla dünyanı altüst ettiğimden emin olmak istiyorum."

Clay derin bir nefes aldı. Julia, onun artık sona yaklaştığını tahmin edebiliyordu. "Ediyorsun Julia. Ediyorsun."

"Şu an neredeyse tadını alabiliyorum," dedi sıcak bir fısıltıyla, onun boşalmasını istiyordu.

"Her an tadabilirsin," dedi Clay, derin bir nefes aldı ve yüksek sesle inledi.

Julia'nın yüzünü büyük bir sırıtış kapladı, Clay'in bu şekilde boşalmasını sağlamak onu heyecanlandırmıştı. "Tadın çok nefis."

Clay derince iç çekti, mutlu bir adamın iç çekişiydi bu. Aralarındaki binlerce kilometreye rağmen onu tatmin etmeyi başardığı için seviniyordu.

"Sıra sende," dedi Clay. Julia'nın vücuduna kıvılcımlar yayılmasına sebep olan o derin ve seksi ses tonuyla.

Clay onu göremese de, Julia evet anlamında kafasını salladı. "İşin başına geri dönmem gerekiyor. Bar yoğunlaşmaya başladı."

"Bir dahaki sefere o halde. Çünkü senin, kendini bıraktığını duymak istiyorum."

Julia telefonda geçirdikleri geceleri ve Clay'in ona nasıl haz çığlıkları attırdığını hayal ederken vücuduna boylu boyunca sıcak bir dalga yayıldı.

"Kendine dokunurken rahatlayışına bayılıyorum."

"Neden başka bir şey yapayım ki Clay?"

"Benimle beraber rahatlamanı istiyorum."

"Rahatlıyorum zaten. Seninleyken hiçbir zaman kendimi tutmadım."

"Seksten bahsetmiyorum. Diğer zamanlarda. Benimle olduğun diğer zamanlarda da, çıplakken olduğun kadar özgür olmanı istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum. Sana yemin ederim ki istiyorum bunu," dedi Julia. Ona ihtiyaç duyduğunun açık ve net bir şekilde anlaşılıyor olduğundan emindi. Onun, bunu bilmesine ihtiyacı vardı. "Seni özledim."

"Öyle mi?" diye sordu Clay, şüpheci bir tonda çıkmıştı sesi.

"Hem de çok. Keşke burada benimle beraber olsaydın."

Derin bir iç çekti Clay. "Keşke olabilseydim," dedi ama sesi ona dokunmak için orada olmak istermiş gibi değildi. Daha çok, kendisine Julia'ya yakın olmak için izin vermeyi diliyor gibiydi. Çünkü gece geç saatte yaptıkları sohbetler ve paylaştıkları onca şeye rağmen, aralarında kilometrelerden daha elle tutulur bir mesafe vardı. Julia, Clay'i daha iyi tanımaya başlamıştı, ancak hiçbir zaman onu şimdikinden daha uzak hissetmemişti. "Gitmem gerek," dedi Clay. Ve o anda, ona daha uzak hissetmenin de mümkün olduğu-

nu anladı Julia.

Telefonu kapattıklarında, Julia daha fazla bu şekilde devam edemeyeceğini biliyordu artık. Bu arada kalmış durum harika olmakla birlikte, bir o kadar da yetersizdi.

Altıncı Bölüm

Düğünden önce Julia'nın bir poker oyunu daha vardı. Son birkaç haftadır şansı hayli açıktı ve çoğu akşam kazanmıştı. "Sadece on bin dolar borcum kaldı," dedi Charlie'ye, o akşamki çiplerini paraya çevirirken. Yüzündeki gülümsemeyi gizleyememişti.

"Demek saymayı biliyorsun. Ama unutma ki sana belli bir tarih verdim, dolayısıyla borcunu kapatmak için yalnızca iki haftan kaldı."

"Mayıs ayı daha bitmedi," diye karşılık verdi Julia dişlerini sıkarak.

"Başaramasan bile en azından kız kardeşinden isteyebilirsin. O ve işi hakkında biraz araştırma yaptım. Anlaşılan oldukça iyi paraya satmış o işi. Ya da

borcunu doğrudan Moda Avcısı'na transfer edebilirsin," dedi Charlie gözlerini kısıp McKenna'nın moda bloğunun adını vurgulayarak. Bu şekilde Charlie, Julia'nın hayatındaki herkes hakkında bilgi sahibi olduğuna işaret ederek onu bir anlamda tehdit ediyordu. "Kız kardeşinin benim için çalışabileceği birçok alan bulabileceğime eminim. Bu arada köpeği de çok sevimliymiş."

Bu sözlerle gözü dönen Julia, öfkeyle Charlie'nin boğazına yapıştı. "Kız kardeşimden de köpeğinden de uzak dur."

Charlie iğrenç bir kahkaha attı ve boğazını saran elleri yakalayıp kendinden uzaklaştırdı. "Sen işini gerektiği gibi yaparsan, benim de başka kimseye bulaşmam gerekmez, Kızıl."

Julia, McKenna'dan borç isteme konusuna şimdi daha da sıcak bakmaya başlamıştı, ama buraya kadar kendi başına gelmiş, bugüne kadar kız kardeşini, Kim'i ve değer verdiği herkesi, Charlie'nin pençelerinden uzak tutmayı başarmıştı. Hiçbir atlet, bir maratonun yirmi beş milini koştuktan sonra kalan son mili koşması için yerine başka bir atleti getirmezdi. O son mil, beş yüz mile bedel olsa bile.

"Yapacağım en son şey de olsa, yapmam gerekeni yapacağım," dedi Julia. Bazen gerçekten böyle olacakmış ve Charlie'nin boyunduruğundan asla kurtulamayacakmış gibi hissediyordu.

***

"Mükemmel."

Gayle ellerini Julia'nın omuzlarına koymuş, yarattığı şaheseri seyrediyordu aynada. "Arkasını da görmek ister misin?"

"Elbette isterim," dedi Julia. Gayle, onun oturduğu sandalyeyi döndürüp, ön taraftan da başka bir ayna tutarak topuzunun arkasını görmesini sağladı.

Julia boyun hizasındaki topuzuna dikkatlice dokundu. "Bayıldım."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Ben senin yaptığın her şeye bayılıyorum zaten."

"Yolda giderken sakın bozayım deme ama," dedi Gayle, şakayla karışık bir şekilde parmağını sallayarak. Ama Julia, onun ciddi olduğunu biliyordu, çünkü Gayle'e göre saç yapımı hafife alınacak bir konu değildi.

"Sadece on beş dakikalık mesafede. Bu kadar kısa bir süre içinde saçımı bozacak ne yapabilirim sence? Köpek gibi, kafamı limuzinin camından sallandıracağımı falan mı düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey yaparsan, dağınıklığın sorumlusunun ben olmadığımı herkese söylemeyi unutma. Ben sadece güzel saç modelleriyle anılmayı isterim."

"Benim için bir cumartesi gününde salonu bu ka-

dar erken açtın. Teşekkür ederim, üstelik bugün çalışmıyorsun bile," dedi Julia boş salonu işaret ederek.

"Senin için her zaman yaparım. Hadi, gel seni uğurlayayım. Bu arada, senin şu adamın hakkında da son gelişmeleri öğrenmek istiyorum, haberin olsun."

Onun adamı. Clay gerçekten de onun muydu? Julia onun, telefonun diğer ucundaki seksi bir sesten başka ne olduğunu bilmiyordu. Şu son bir ay içerisinde telefonda sürdürdükleri konuşmalardan Clay hakkında epey bir şeyler öğrenmişti ve her öğrendiği şeyle de ona olan arzusu biraz daha büyüyordu. Ama Clay'le bir ilişki yaşamaktan, hatta yüz yüze görüşmekten bile söz etmiyorlardı. Fiziksel temas söz konusu değildi. Onlar sadece telefon arkadaşıydılar.

Ama Julia'nın, Gayle'in sorusuna cevap verecek fırsatı olmadı, çünkü salonun kapısını açıp dışarı çıktıklarında Stevie ile burun buruna geldiler. Hayvanat bahçesinde kafese tıkılmış aslanlar gibi, kaldırım boyunca volta atıyordu.

Julia endişeyle ürperdi. Charlie, onu taciz edebileceği onca gün arasından bugünü mü seçmişti? Tam bir orospu çocuğuydu. Bir kız kardeşin düğün günü kutsal kabul edilmeliydi. Öyle ki Charlie'nin bile saygı duyacağı bir gün olmalıydı bu.

Gayle salonun kapısını kilitlerken Stevie'yi fark etmemişti. Arkasına döndüğünde Stevie onunla konuşmak için hamle yaptı.

"Saçımı kestirebilmeyi umuyordum," dedi Stevie, salonun kadın silüetleriyle kaplı ve son derece kadınsı küçük camlarını işaret ederek. Julia salonda arada sırada erkek müşterilere rastlasa da, buranın daha çok kadınlara hizmet verdiği her halinden anlaşılabiliyordu. Ayrıca salona gelen bu erkeklerin de Stevie ile uzaktan yakından alakası yoktu. Onlar, Stevie gibi iri yarı ve ayak bileklerinde tabancayla gezen erkekler değillerdi. Bu salona gelen erkekler metroseksüel erkeklerdi. Julia'nın gözleri elinde olmadan Stevie'nin ayaklarına doğru kaydı. Tabancasının ayak bileğinde yarattığı kabarıklık seçilebiliyordu. Ne de olsa Stevie tabancası olmadan evden çıkmazdı.

"Şimdi kapalıyız, ama bir saat sonra açılacağız," dedi Gayle. "O zaman, saçınızı kestirecek birilerini bulabilirsiniz."

"Şimdi kestirebilmeyi gerçekten çok istiyorum," dedi Stevie ve burnunu kaşıyıp gözlerini kapatarak hapşırdı. Hapşırırken çıkardığı ses korna sesini andırıyordu. Alnı ter içindeydi ve beti benzi atmış görünüyordu.

"Eminim istiyorsundur tatlım ve normalde senin için dükkânı hemen açardım ama," diye açıkladı Gayle olabilecek en sakin sesiyle ve çantasını karıştırıp içinde bulduğu mendili ona doğru uzattı. Stevie mendili alıp bir teşekkür geveledi ağzında. "önce bir kahve içmem gerek, yoksa ellerim titrer. O yüzden, neden daha sonra gelmiyorsun? O zaman seninle bi-

rileri mutlaka ilgilenecektir." Stevie burnunu sildi. Gözleri kıpkırmızı olmuş ve sulanmıştı. "Ya da eve giderek sıcak bir duş alıp bir fincan çay içsen çok daha iyi olur, saçın için yarın gelirsin. Hasta gibi duruyorsun çünkü."

"Sanırım grip oldum," dedi Stevie.

"Al bakalım," diyen Gale cebinden çıkardığı bir kâğıt parçasını ona uzattı. "Yüzde yirmi indirim kuponu, sadece senin için. Kendini daha iyi hissettiğinde kullanman için. Hadi, şimdi git dinlen de bir an önce iyileş."

Stevie bu öneriyi kabul ederek, "Teşekkür ederim. Geri geleceğim," dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

O uzaklaşırken Julia'nın içinden bir ses, 'geri geleceğim' sözcüklerinin bundan bir saat sonra nerede olacağına gönderme yaptığını söylüyordu. Etrafında dolanıyorlar, onu tedirgin etmek için her fırsatı değerlendiriyorlardı. Charlie, Julia'nın kuaförü ile olan arkadaşlığını çözdüğü ve böylece bir zayıf noktasını daha keşfettiği mesajını gönderiyordu Stevie aracılığıyla. Pek de üstü kapalı olmayan bir yolla, hiçbir konuda acıması olmadığını, Julia'dan alacağını her ne pahasına olursa olsun tahsil edeceğini ima ediyordu. Borcun vadesi ise her geçen gün biraz daha yaklaşıyordu.

***

Julia, kız kardeşinin köpeğini okşayarak sakinleşmeye çalışıyordu. Köpekler bazen sakinleştirici etkisi gösterebiliyorlardı, değil mi? Sinirleri yatıştırıp insanları mutlu ederlerdi. Julia'nın da şu anda buna çok ihtiyacı vardı. Bu yüzden, beyaz antika kanepenin ucunda oturmuş, ellerini köpeğin yumuşak tüyleri arasında dolaştırıyor ve karnındaki ağrının geçmesini umuyordu.

Evlenecek olan kendisi bile değildi ve başnedime olarak gelini sakinleştirme görevi ona aitti aslında, ama McKenna'da heyecanın zerresine rastlanmazken, Julia'nın tek düşünebildiği borcunun yaklaşmakta olan vadesiydi. Gayle'e birkaç kez saçını bahane ederek mesaj atmıştı ama asıl amacı iyi olduğundan emin olmaktı. Söylediğine göre Gayle, Arcade Fire konserine gitmek için hazırlanıyordu, yani her şey yolunda görünüyordu. Yine de Julia birileri tarafından izlendiği hissini atamıyordu üzerinden. Sanki birileri onun işini bitirmek için bekliyordu. Geline odaklan, dedi kendine.

McKenna dudağına parlatıcısını da sürdükten sonra üzerindeki şık vintage gelinliğiyle, Golden Gate Kulübü'nde ona ayrılan odadaki antika aynada kendine son bir kez baktı. Burası, San Francisco Koyu ile Golden Gate Köprüsü'nün muhteşem manzarasına sahipti ve düğün için son günlerin en fazla talep gören mekânıydı.

"O kadar güzel görünüyorsun ki. Bu gelinlik adeta

senin için özel olarak dikilmiş gibi," dedi Julia, gelinliği daha önce pek çok kez görmüş olduğu halde, ilk defa görüyormuş gibi övgüler yağdırarak. Ama başnedime olarak görevi tam da buydu zaten; geline bütün bir gün boyunca abartılı komplimanlar yağdırarak kendini iyi hissetmesini sağlamak. Ayrıca bu şekilde belki kafası biraz dağılır, içindeki panikten biraz da olsa kurtulabilirdi.

"Sıra sende Jules," dedi McKenna ve Julia ne tepki vereceğini bilemedi. Nasıl bir tepki vermesi gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu zaten. Evlenme düşüncesi ona o kadar yabancıydı ki, kız kardeşi şu anda Satürn etrafında bir tur atmaktan söz ediyor olsa bundan farkı olmazdı. "Hadi, artık dışarı çıkalım," diye karşılık vermekle yetindi.

Julia odadan çıkmadan önce son bir kez ellerini yıkadı. Evet, köpek düğünden önce banyo yapmıştı, ama yine de kız kardeşinin düğün çiçeğini köpek kokan elleriyle taşımak istemiyordu. Papatyaları eline alıp diğer nedimelerin önden gitmesi için onlara kapıyı açtı. McKenna'nın samimi arkadaşları; Hayden ve Erin ile Chris'in kız kardeşi Jill. Jill, rol aldığı Crash The Moon Müzikali'nden hafta sonu için izin alarak New York'tan gelmişti.

Düğün alanına doğru yürüdüler hep birlikte. Dalgaların kıyıya çarpışı insana tuhaf bir huzur veriyordu, akşamüstü güneşi yakmıyor, hafifçe ısıtıyordu. Havadan yana şansları var gibi görünüyordu, gökyü-

zü masmavi ve açıktı, rüzgâr bile yoktu. En rüzgârlı şehirlerden birinde yaşadıkları düşünülecek olursa bu gerçekten de büyük bir nimetti. Julia, bu duruma şükretti.

Çimlerin üzerine beyaz sandalyeler sıralanmış, aile üyeleri ve arkadaşları sandalyelere yerleşmişti. Julia ikinci sırada Davis'i gördü ve elinde olmadan düşünceleri Clay'e gitti. Davis, Clay'in en yakın arkadaşıydı ve Julia aralarında konuşurlarken adının geçip geçmediğini merak etmeden edemedi.

Müzikle birlikte önce diğer nedimeler, beyaz parkeden yapılmış olan yoldan sahneye doğru yürümeye başladılar. Julia, McKenna'ya doğru döndü ve kulağına eğilerek, "Seni seviyorum ve senin için çok mutluyum," diye fısıldayıp elini sıktı.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi McKenna, sesinden ağlamamak için kendini zor tuttuğu anlaşılıyordu. Julia, McKenna'nın yanaklarından süzülen mutluluk gözyaşlarını sildi ve, "Sakın makyajını bozayım deme," dedi.

"Bozmam."

Julia sahneye doğru ilerlemeye başladı. Sonunda bugünün gelmiş olduğuna inanamıyordu. Aslında çok uzun bir nişanlılık dönemi geçirmemişlerdi, hatta iki ay kadar kısa bir süre olmuştu nişanlanalı, ama Julia bugünü uzun zamandır bekliyordu.

Yaklaşık iki yıl önce McKenna'nın nişanlı olduğu

adam, onu düğünden yirmi dört saat önce telesekreterine bıraktığı bir mesajla terk etmiş ve McKenna'yı artık asla kullanmayacağı yemek takımları, mikserler, makarna yapma makinaları gibi birçok düğün hediyesiyle baş başa bırakmıştı. McKenna mahvolmuştu. Chris ise hiç öyle biri değildi. Yine de Julia, düğünden birkaç gün önce McKenna'ya herhangi bir endişesi olup olmadığını sormuştu.

"Her şey bu kadar yaklaştığı için gergin misin?"

"Hayır. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye cevap vermişti McKenna da. Bugün de mutluluğu her halinden belli oluyor, etrafına ışıltılar saçıyordu.

Julia sahneye ulaşıp McKenna'yı izlemeye koyuldu. Tam bu sırada boğazında ufak bir kaşıntı hissetti ve gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Çalan müzik onu iyice duygusallaştırmıştı. McKenna, Pachelbel'in Kanon'u veya Düğün Marşı gibi, her düğünde çalınan bir müzik seçmemiş, Chris'le ikisinin şarkısı olan Can't Help Falling in Love'ı tercih etmişti.

Zaten en güzel aşk da bu tür bir aşk değil miydi? İki insan arasında hissedilmeye ihtiyaç duyan, yaşayan, nefes alan, kendine özgü bir güç. İşte kız kardeşi ile Chris arasındaki de böyle bir şeydi ve McKenna'nın ruh ikizini bulmuş olması, Julia'nın kalbini mutlulukla doldurup taşırıyordu.

McKenna'nın her attığı adımda Chris de onu hayranlıkla izliyor, gözlerini ondan alamıyordu. McKenna, Chris'in yanına ulaştığında, Elvis şarkısının son notaları da gittikçe zayıflayarak kayboldu. *Elimi tut ve tüm hayatım senin olsun...* Chris ile McKenna aralarında bir şeyler fısıldaştılar ve o anda gelin ve damat adına duyduğu mutluluk, Julia'ya Charlie ve Stevie ile ilgili tüm endişelerini unutturdu.

Evlendirme memuru boğazını temizleyip konuşmaya başlarken, Julia da çabukça izleyiciler arasında göz gezdirdi. Çoğu tanıdık yüzlerdi; Chris'in ailesi, McKenna'nın fotoğrafçısı, köpek eğitmeni, moda dünyasından arkadaşları, Chris'in abisi, sörften bazı arkadaşları ve televizyon programında birlikte çalıştığı insanlar. Sonra gözleri en arka sıradaki sandalyelerden birine yerleşmekte olan yakışıklı adama takıldı. Geç kalmış, daha yeni gelmişti. Adamın kafasını kaldırmasıyla Julia'nın kalbi duracak gibi oldu.

Kalabalığın arasında göz göze gelmeleriyle kalbi hızlıca atmaya başlayan Julia için o anda etrafındaki tüm sesler, McKenna ve Chris'in evlilik yeminleri arka planda birer fısıltıya dönüştü adeta. Julia artık sadece onu görüyor, onu duyuyor ve onu hissediyordu. Artık aralarında binlerce kilometrelik bir mesafe yoktu. Artık onları birbirlerine bağlayan tek şey elektronik postalar ve telefon konuşmaları değildi. Yalnızca yüz metre uzağında duruyordu Clay ve bir an için olsun gözünü ayırmadan seyrediyordu onu.

Teni alev alev yanmaya başlamış, kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu ve damadın gelini öpmesiyle tören sona erdiğinde, Julia kendini onun kollarına atmamak için zor duruyordu.

Yedinci Bölüm

Son birkaç hafta içerisinde bazı kararlar almıştı Clay.

Evet, Julia ona yalan söylüyor olabilirdi. Onun için tehlikeli olabilirdi ve ikinci kez aynı tuzağa düşmenin kıyısında olabilirdi. Ama hepsinin ötesinde hissettiği şey; Julia'nın ona söylediklerinde içten olduğuydu ve her ne kadar peşinde neden silahlı bir adam olduğunu açıklamamış olsa da, ona inanmayı seçiyordu.

Körü körüne güvenmekti bu belki de. Ya da kör olan başka bir şeydi. Ama ne olursa olsun Clay'in içgüdüleri, Julia'nın doğru söylüyor olduğu yönündeydi. Bu içgüdüler kariyerinde onu bugünlere kadar getirmişti ve bu yüzden bir kez daha onları dinleyecekti.

Buraya gelip onu gördüğünde ise artık içgüdüleri ile düşünmeyi bırakmıştı. Aslında hiç düşünmüyor, yalnızca hissediyordu.

Tüm vücudu yalnızca Julia'nın duyabileceği bir frekansta titriyordu. Damarlarında akan kan alev alev yakmaya başlamıştı onu. Ona bu kadar yakın olmak tam bir afrodizyak etkisi yaratıyordu.

"Takım elbiseni beğendim," dedi Julia. İlk konuşan o olmuştu.

"Ben de senin elbiseni beğendim."

"Buradasın," dedi Julia, onu baştan ayağa süzerken sesindeki şaşkınlığı gizleyemeyerek. Clay, onun bakışlarından asla bıkmayacağını düşündü; açlık, özlem ve tutkuyla bakıyordu.

"Buradayım," diye karşılık verdi sırıtarak. Öylece durmuş birbirlerini süzüyorlardı. Henüz birbirlerine dokunmamışlardı. Aralarında yalnızca birkaç santimlik bir mesafe vardı ve sanki içlerinden biri hareket edecek olursa kırılacaklarmış gibi tuhaf bir hassasiyet vardı bakışlarında. Clay ilk hamlenin kimden geleceğini bilmiyor olmakla birlikte, Julia'dan gelmesini umuyordu. Ne de olsa buraya kadar gelerek ilk adımı atan o olmuştu.

"Nasıl?" diye sordu Julia, hâlâ nefesini tutuyor gibiydi.

"Kız kardeşin ve kocası."

"Seni davet mi ettiler?" diye sordu Julia, dudaklarına muhteşem bir gülümseme yayarak.

"Davet etmek mi? Israr ettiler demek daha doğru olur."

"Gerçekten mi?" Topuzundan boynuna dökülen birkaç tel, hafifçe esen rüzgârın etkisiyle kıpırdanıyordu. Clay'in içinden ona doğru eğilip boynuna öpücükler kondurarak kollarının arasına almak geliyor, heyecandan zayıflayan dizleriyle ayakta durmakta güçlük çeken Julia'nın yaprak gibi titreyişini kendi bedeninde hissetmek istiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapmadı. Ellerini ceplerinde tutmaya devam etti, çünkü dışarı çıkardığı anda Julia'ya dokunmak, sarılmak, parmak uçlarını siyah elbisesinin örttüğü kalçalarında dolaştırmak isteyecekti.

"Evet, gerçekten. Chris, avukatına burada ihtiyacı olduğunu söyleyerek bir hafta önce davet etti beni. İtiraf etmeliyim ki bu performansı oyunculuk yönünden oldukça başarısızdı, zira kimsenin düğününde eğlence sektöründe çalışan bir avukata ihtiyacı olmaz. Dolayısıyla sonunda McKenna telefonu ondan aldı ve her şeyi ortaya döktü."

"Sana ne söyledi?"

"Benim burada oluşumun seni mutlu edeceğini ve senin mutlu olmanın da alabileceği en iyi düğün hediyesi olacağını. Yani Chris'le evlenmenin yanı sıra

tabii," diye cevap verdi Clay gülümseyerek. "En yeni müvekkilimin müstakbel eşinin bu isteğini geri çevirenezdim, öyle değil mi?"

Clay, Julia'nın az önce duyduklarını sindirmesini izledi. Julia yutkundu, derin bir nefes aldı ve elini ağzına götürerek hıçkırışını gizlemeye çalışırken gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Clay anında ona doğru yaklaşarak yanağındaki gözyaşını sildi. "İyi misin?"

Julia, evet anlamında kafasını salladı. "Kız kardeşimi çok seviyorum," diye cevap verdi titreyen bir sesle. "Ama bir konuda yanılıyor."

Clay gerildi. Hayır. Hayır, şimdi değil. Bu kadar büyük bir riske girmişken olmaz. Onca yazışma ve telefon konuşmalarından sonra... "Hangi konuda yanılıyor?"

"Yanılıyor, çünkü burada olmandan dolayı sadece mutlu değilim, *inanılmaz derecede* mutluyum."

Böylece karanlık çekildi ve Clay'in üzerindeki ağırlık kalkarak içi umutla doldu. Julia ona sarılarak ellerini saçlarının arasına götürdü ve kafasını hafifçe yukarı kaldırarak Clay'in yüzüne baktı. Sadece ona sarılması bile Clay'in onun için yanıp tutuşmasına yetiyordu. Julia gözlerini ondan ayırmayarak dudaklarını yaladı ve Clay daha önce hayatında hiç bu kadar güzel bir kadın görmediğini düşündü. O güne kadar hiç kimseyi, o anda Julia'yı öpmek istediği kadar çok öpmek istememişti. Parmaklarının arkasıyla yanak-

larını okşadı ve Julia'nın, ona doğru eğilip gözlerini kapatarak, "Artık başnedimeyi öpebilirsin," demesini izledi.

"İşte, bu da beni inanılmaz derecede mutlu eder," dedi Clay ve onu kollarının arasında kendine doğru iyice yanaştırarak dudaklarını nazikçe dudaklarına kapattı. Dudakları birbirine değdiği anda Julia hafifçe inledi. Elinde olmadan çıkan inilti, Clay için, neden Chris ve McKenna'yı dinleyip bir uçak bileti alarak ülkenin diğer ucuna uçtuğuna dair mükemmel bir hatırlatıcı olmuştu. Neden Julia ile kendisine bir şans daha verdiğine dair bir hatırlatıcı. Bunu bir müvekkilinden gelen daveti, sırf ayıp olmasın diye geri çevirmek istemediği için yaptığını söyleyebilirdi kendine. Ama bunun yalan olacağını biliyordu. Buraya gelmişti, çünkü Julia'ya güvenmeyi seçmişti. Çünkü öteki alternatif, yani onsuz olmak, dayanamayacağı kadar ağırdı.

Aynı zamanda geçmişinden de kurtulmayı seçmişti böylece. Julia'yı, Sabrina'nın problemleri için suçlamayacak, bunları Julia ile ilişkilendirip, onu da kendini de cezalandırmayacaktı. Ondan ayrı geçirdiği bir ay – sadece konuşma, sıfır temas – kafasında bazı şeyleri beklemediği yönde netleştirmiş, yeniden deneyebileceğine dair ona güvence vermişti.

Vücutları birbirine bu kadar yakınken ve güneşin altında öpüşürlerken, kendisine de Julia'ya da bir şans daha tanımanın ne kadar iyi hissettirdiğini fark etti.

Etrafları düğün davetlileriyle çevriliydi, ama gelin ve damat olmadıkları için ne yaptıklarını kimse umursar gibi durmuyordu. Onlar; başnedime ve ona her ne pahasına olursa olsun sahip olması gereken adamdı.

Clay, Julia'yı önce içinde bulundukları ortama uygun bir şekilde nazikçe öpüyordu, ama Julia ona doğru yaklaşıp bedenini bütünüyle yasladıkça, bu nazik, yumuşak öpüşme yerini tutku dolu bir öpüşmeye bırakmaya başladı. Julia'yı kendine daha fazla yanaştırdı. Onu olabildiği kadar yakınında istiyor, dudaklarına ihtiyaç duyuyordu. Julia hafifçe inleyerek daha fazlası için dudaklarını araladı. Clay de buna uyarak diliyle onun ağzında keşfe çıktı. Tam da birbirlerini bir aydır görmeyen iki sevgilinin öpüşeceği gibi öpüşüyorlardı.

Ne kadar uzun ve zor bir ay olmuştu bu. Julia, Clay'in dışarı çıkmak için can atar hale gelerek pantolonunun fermuarına dayanmış olan aletine yaslandı. Ereksiyonuyla olan bu basit temas bile vücudunda öyle bir tepkimeye yol açmıştı ki, "Julia," diye fısıldadı Clay. Bu bir uyarı niteliğindeydi aslında.

Julia dudaklarını onunkilerden ayırdı, çenesi ve yanaklarına sürterek kulağına gelince şöyle fısıldadı.

"Seni istiyorum, seni hemen şimdi istiyorum."

O anda Clay'in tek yapmak istediği, Julia'nın elinden tutup onu en yakındaki odaya götürmek ve kapıyı kapatıp ona sahip olmaktı. Ama bunu yapmak için

tam da parmaklarını onunkilere geçirdiği sırada birisi Julia'nın omzuna dokundu.

"Fotoğraf zamanı!"

Gelin adeta parlıyor, gecenin karanlığında gökyüzünü aydınlatmaya yetecek kadar ışık saçıyordu etrafına. Ama zaten düğün gününde olması gereken de buydu herhalde diye düşündü Clay.

Julia, elbisesinin ön tarafını eliyle şöyle bir silkeleyip düzeltirken, McKenna, Clay'in gözlerini yakaladı.

"Gelebilmişsin," dedi sevinçle ve boynuna atıldı. Clay, sertliğinin hissedilmemesi için ona uygun bir pozisyon aldı. Gelinin, onun bir sapık olduğunu düşünmesi isteyeceği son şeydi.

"Tebrikler McKenna. İkiniz adına da çok sevindim," dedi ve kendini geri çekerek devam etti. "Bu arada, New York Evsiz Havyanlar Barınağı'na da sizin adınıza bağışta bulundum."

"Ah, bunu yapmana gerek yoktu," dedi McKenna ve eliyle bacağına iki kez vurmasıyla sarı bir köpek ayaklarının dibinde belirdi. "Ama Bayan Pac-Man sana teşekkür ediyor."

"Gerçekte çok daha tatlıymış," dedi Clay, köpeği işaret ederek ve sonra elini uzatıp damadı tebrik etti.

Hemen ardından gelin; kocasını, kız kardeşini ve köpeğini fotoğraf çekimi için yeşil alana doğru sü-

rükledi. Yanından ayrılmadan önce Julia, ona doğru uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. Clay derin bir nefes aldı. Fotoğrafçının işini bir an önce bitirmesini umuyordu.

"Seninle burada karşılaşmak ne kadar güzel."

Clay arkasını dönünce en yakın arkadaşı Davis'i gördü. "Selam dostum," dedi eliyle arkadaşının omzuna dokunarak. Ama aslında Davis şaka yapıyordu, çünkü Clay düğüne geleceğini ona bir önceki gece zaten söylemişti. Davis ise düğüne, damadın kız kardeşi Jill'e eşlik etmek için gelmişti.

"Sanırım ikimiz de dışlandık," dedi Davis, kafasıyla fotoğraf çektiren grupta yer alan Jill ve Julia'yı işaret ederek.

Bekleyin bir dakika! Julia ile gerçekten bir ilişkileri var mıydı? Yoksa ikisinin de birbirinden kaçma konusunda gösterdikleri çaba düşünüldüğünde buna inanmak delilik miydi? Clay, Julia ile ne olduklarını ya da ne olacaklarını bilmiyordu henüz.

"Evet, öyle görünüyor," dedi Clay. "Sence, yakında sıra sana da geliyor mu?"

Davis, gözleri parlayarak evet anlamında kafasını salladı. "Aslına bakacak olursak önümüzdeki ay düzenlenecek olan Tony Ödül Töreni'nde evlenme teklif edeceğim sanırım."

Clay gülümseyerek arkadaşına sarıldı. "Tebrikler dostum. Bu harika. Birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Davis ile sohbet ederlerken, ikisi de düğün sahiplerinden başka bir yere bakma konusunda pek başarılı olmamışlardı, Davis'in gözü Jill'in, Clay'in gözü ise hep Julia'nın üzerindeydi. Burada olmak Clay'e hem çok doğru gelmiş hem de çok huzurlu bir his vermişti; bu düğünde, neredeyse hiç tanımadığı ve onu en özel günlerine davet eden bu insanların arasında olmak çok yerinde geliyordu ve yakında kızıl saçlı güzel kadın, onun yanına, tam da ait olduğu yere geri dönecekti.

***

Julia ile istediği anlamda hasret gidermeye vakit olmamıştı. Fotoğraf çekimi biter bitmez kokteyl başlamış, garsonlar şampanya dolu bardakları dağıtmaya girişmişlerdi. Kısa bir süre sonra da konuklar içeri kısma, her bir yanı tavandan yere kadar camlarla çevrili, deniz manzaralı düğün salonuna alınmıştı. Dekor da tam anlamıyla gelin ve damadın birer yansıması olmuştu. Masaların ortasına yerleştirilmiş çiçeklerin her birinin içinden tahtadan oyulmuş köpek heykelcikleri çıkıyordu.

Chris çatalını elindeki bardağa vurarak boğazını temizledi ve konuşmasına başladı. "Öncelikle geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz. Bu kadını, benimle evlenmeye ikna ettiğim için zaten dünyanın en şanslı erkeği olduğuma eminim. Ve her ne kadar onunla herhangi bir yerde; bir kutuda, teknede, yağ-

mur altında, trende, hiç kimsecikler olmadan evlenmek bile beni yeterince mutlu edecek olsa da, bir de sevdiğimiz bunca insanın burada bizlerle olması, bugünü bizim için daha da özel kıldı." Chris konuşmasına ara verip McKenna'ya döndü. McKenna alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. "Ne? Doğru söylüyorum ama," dedi Chris ona, diğer herkesin de duyabileceği bir şekilde. Sonra yeniden konuklara dönerek devam etti. "Her neyse, daha fazla lafı uzatmadan mikrofonu sağdıç ve başnedimeye vereceğim. Her zaman bayanlara öncelik tanıyan bir centilmen olarak sözü Julia'ya bırakıyorum."

Julia, Chris'e doğru yürüyüp elinden mikrofonu aldı ve kalabalığa dönerek, "Burada olmak ve dünya üzerinde en çok değer verdiğim insanla, onun en çok değer verdiği insan hakkında bir şeyler söyleyebilecek olmak çok güzel ve onur verici," dedi Chris'i işaret ederek.

"Hey sen, hâlâ bir numaradasın," diye bağırdı McKenna.

Julia onu yüzünde muzip bir gülümsemeyle susturdu ve devam etti. "Ama aslında burada bir konuşma yapması gereken Chaucer olmalıydı. Siz Chaucer'ı tanıyor musunuz?" diye sordu kalabalığa. Çoğunluk hayır anlamında kafasını salladı. "Chaucer, bizim bir arkadaşımızın siyam kedisi ve Chris ile McKenna için çöpçatan görevi gördüğünü söylemek yalan olmaz. Kendisi gördüğü her yere işemeye bayılan bir kedidir

ve bu ne kadar kötü bir şeymiş gibi görünse de, nadir de olsa iyi şeylere vesile olabiliyormuş. Çünkü eğer Chaucer, McKenna'nın fotoğraf makinesinin üzerine işemeseydi, McKenna da makinesini tamir için götürdüğü elektronik eşyalar satan mağazada bu adamla karşılaşamayacaktı," dedi ve elini Chris'in omzuna uzattı, "ve böylece, gördüğü ilk anda McKenna'dan aşırı etkilenen becerikli ve gayretli Chris, hemen McKenna'nın fotoğraf makinesini tamir etmeyi önerince onların hikâyeleri de başlamış oldu." Hikâyeyi anlatırken yüzüne kocaman bir gülümseme yayılan Julia'nın, bu sırada onca ışıltı ve kalabalığın arasında Clay'le göz göze gelmesiyle, diğer herkes ve her şey kaybolmuştu. Bu andan itibaren salonda sanki o ikisinden başka kimse kalmamıştı ve Julia, bu aşk hikâyesini sadece erkeğine anlatıyordu. "Elbette başlarda bazı sıkıntılar yaşadılar, zira McKenna'nın bazı konularda inatçılığı tutabiliyor."

"Doğru söze ne denir," diye araya girdi Chris, kolunu karısının omzuna atıp yanağına bir öpücük kondurarak. Bu hareketle kalabalıktan toplu bir 'ooo' sesi yükseldi.

"Ama işte şimdi, McKenna'nın bütün inatçılığına rağmen buradayız, çünkü sonunda kendisi de önündekinin ne kadar iyi bir şey olduğunu ve bu uğurda inatçılığından vazgeçmenin sonuna kadar değeceğini anladı." Clay'le bir kez daha göz göze gelince konuşmanın rahat havası, yerini Julia'nın sıkıca tutunduğu

şeyleri bırakmasının mümkün olup olmadığı ihtimalinin ağırlığına bıraktı. O ana kadar bunu ciddi bir şekilde hiç düşünmemişti. Acaba kendisi de sırlarını ve duyduğu utancı gizlemeye çalışırken inatçılık mı ediyordu? Problemlerinin sadece kendisini ilgilendirdiğini düşünürdü, ama son zamanlarda Charlie'nin, McKenna ve Gayle'i kullanarak Julia'ya yönelttiği tehditler ve hayatının çeşitli alanlarına müdahalesiyle, bu problemler başkalarını da ilgilendirecek boyutlara ulaşmaya başlamıştı. Ama şu anda bunları düşünmek istemiyordu. Bugünü hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermeyecekti. Hızlıca yutkunarak devam etti konuşmasına. "Ve hepinizin görebildiği gibi, adeta birbirleri için yaratılmışlar. Karaokeye olan düşkünlükleri ve California'dan başka bir yerde yaşamanın imkânsız olduğu düşüncesinden, Candyland, Halo ve Qbert gibi oyunlara duydukları ilgiye kadar. Zaten sonuçta bir aşkın yıllarca sürmesini sağlayacak olan da bu şeyler değil mi? İster maceraya," ve işte şimdi yalnızca kendi erkeğine hitap ediyordu, "aksiyon ve gerilim filmlerine duyulan ortak ilgi ve tutku veya nasıl söylesem, tercihler," dedi Julia ve Clay'in gülmemek için kendini tutmaya çalışmasını zevk içinde izlemek için bir saniye duraksadı. "Ben, bu küçük şeylerin aynı zamanda oldukça büyük şeyler olduğuna inanıyorum ve Chris ile McKenna da bunların hepsine sahip. Bu yüzden kadehimi gelin ve damada kaldırıyorum," diyerek konuşmasını bitirdi ve elindeki şampanya kade-

hini havaya kaldırdı.

Saniyeler sonra Chris'in abisi konuşmasına başlarken, Julia da konukların arasından geçerek Clay'in yanına gelmiş, onunla kadeh tokuşturuyordu. "Şerefe."

"Çok güzel bir konuşmaydı," dedi Clay, derin kahverengi gözleriyle Julia'nın gözlerine bakarak.

"Her kelimesinde ciddiydim."

"Her kelimesinde mi?" diye sordu Clay kaşlarını havaya kaldırarak.

"Her kelimesinde."

***

Gelinle damadın ilk dansının ardından Jill, Matchbox Twenty'nin, 'Overjoyed' isimli şarkısını söylerken, McKenna da arkadaşlarını piste sürüklemişti. Julia ünlü ve yetenekli sopranonun sesinin salondaki yankılanışını hissedebiliyordu. Jill, Broadway ışığı ve enerjisiyle salondaki herkesi büyülemişti. "Tony Ödül Töreni'nde, müzikal dalında en iyi kadın oyuncu ödülünü kesin alacak değil mi?" diye sordu Clay'e, Jill'in yeteneği karşısında tüyleri diken diken olmuştu.

"Doğrusu almaması gibi bir ihtimal yok bence. Crash The Moon'da her akşam salonu doldurup taşıyor."

Jill sahneden indikten sonra müzik yine banttan çalmaya başladı ve Billie Holiday'in sesi duyuldu hoparlörlerden. "Kız kardeşim eskilere bayılır. Sinatra, Holiday, King," diye açıkladı Julia.

"Ben de," diye karşılık verdi Clay ve 'All or Nothing At All' çalarken, Julia'nın elinden tutarak onu dans pistine götürdü.

Clay ellerini Julia'nın beline yerleştirirken, Julia da kollarıyla onun boynunu sardı. Şarkı devam ederken dans eden diğer çiftlerin – Jill ve Davis, McKenna ve Chris – yanından salınarak geçtiler. Julia, Clay'in gözlerinin içine dikmişti gözlerini. Onun gözlerindeki yoğunluğu çok seviyordu. "Burada olmandan çok mutluyum," dedi, çünkü hissettiklerini inkâr etmeye çalışmaktansa, Clay'e karşı dürüst olmak kendini çok daha iyi hissettiriyordu. Hissettiği şeyleri kapıdan kovalamakla, kendini onlara teslim etmek arasında sürekli bir gelgit yaşamıştı ve artık buna son vermek istiyordu.

"Ben de."

Müzik ve şarkının sözleri salonu doldururken, onlar da yavaşça daire çizerek hareket ediyorlardı.

'Ya her şey ya da hiçbir şey. Yarım bir aşk bana hiçbir zaman hitap etmedi. Eğer kalbin bana asla bütünüyle ait olmayacaksa, hiçbir parçasını almamayı tercih ederim.'

Bu sözcükler Julia'nın etrafında yaşayan, nefes

alan canlılar gibi hareket ediyorlardı ve sonunda katılaşmış kalbinin en ücra köşelerine kadar içeri sızdılar. Ona bir şeyin yarım olmasının en kötüsü olduğunu hatırlattılar. Charlie için oynadığı oyunlar sırasında hiçbir şey hissetmemek için kendini buzla kaplamaya çalışmış, ama bu işe yaramamış ve her şeyi hissetmişti; Dillon'ın ona attığı kazıktan duyduğu utancı, Charlie'nin eline düşmüş olmaktan duyduğu öfkeyi ve âşık olmaya başladığı adamla arasına koyduğu mesafenin acımasızlığını. Ailesinden ve arkadaşlarından yaşadığı sıkıntıları gizleyerek onları koruduğunu düşünmüştü her zaman, ama bu sabah kuaför salonunun önünde yaşadığı olay, etrafındakilerin gözlerini gerçeklere kapatmaya çalışmanın sonsuza kadar işe yaramayacağını hatırlatmıştı ona. Hoşuna gitse de gitmese de, eninde sonunda birilerinden yardım istemek zorunda kalabilirdi. Clay onu dinleyebileceğini, ona yardımcı olabileceğini söylemişti. Clay'in de parmağını şıklatmasıyla mucizevi bir şekilde problemlerini ortadan kaldıramayacağını biliyordu, ama en azından ona destek olabilirdi.

"Clay," diye başladı heyecanlı bir sesle, sesindeki çatlamayı daha şimdiden duyabiliyordu. Ağzı çok sayıda misketle dolu bir halde konuşması bile, bu söyleyeceklerini söylemekten çok daha kolay olurdu.

"Evet?" diye sordu Clay, bu sırada Julia'yı kendine daha da yakınlaştırdı.

Ya hep ya hiç. Eğer aşk varsa, heple hiç arasında

olabilecek herhangi bir şey kabul edilemezdi.

Billie Holiday, şarkının sözleriyle adeta kulağına fısıldayarak ona güçlü olması gerektiğini hatırlatıyordu.

"Hani benim evimdeyken neler olup bittiğini sormuştun ya?"

"Evet," dedi Clay, konuşmaya devam etmesi için nazik bir davet gibiydi bu. Bunu yapabilirdi. Ona anlatabilirdi. Ne de olsa ülkenin öteki ucundan sırf onu görmek için kilometrelerce yol gelmişti. Kalbini ona açmış, hak etmediği halde ona birden fazla şans tanımıştı ve her şeyden çok sadece dürüst olmasını istiyordu. Julia her şeyi anlattığı zaman onu korkutup New York'a geri kaçıracağından korksa da, aslında Clay'in korku tanımadığını da biliyordu. O, herkesin karşısında durabilecek bir adamdı.

"Sana anlatmaya hazırım," dedi. Kelimeler artık ağzından çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Anlat," dedi Clay, belini sımsıkı sarıp gözlerini kocaman açarak. Sonra dans etmeyi bırakıp Julia'nın elinden tuttu ve onu düğün salonundan dışarı çıkardı.

Açık havaya çıktıklarında Julia ürperdi. Güneşin batmasıyla California'nın akşam serinliği de kendini göstermeye başlamıştı. Clay ceketini çıkarıp Julia'nın omuzlarına bıraktı. Bu hareketi Julia'ya iyice cesaret verdi.

"Evimin önünde karşımıza çıkan adamı hatırlıyor

musun?" Konuşmaya başlayınca midesinde garip bir ağrı hissetti. "Hani, senin kim olduğun hakkında ona yalan söylemiştim?"

"Evet. Tabii ki hatırlıyorum."

Julia derin bir nefes aldı ve midesindeki tuhaf hisse iyi geleceğini umarak serin havanın ciğerlerine dolmasına izin verdi. "Korktuğum için yalan söyledim. Çünkü seni korumaya çalışıyordum ki biliyorum bu kulağa komik geliyor. Ne de olsa, sen son derece güçlü bir erkeksin," dedi, Clay'in koluna uzanıp hafifçe dokunarak. "Ama onun ya da bir başkasının senin peşine düşmesini istemedim, çünkü sen benim için değerlisin."

"Neden o ya da başka birileri benim peşime düşsün ki?"

İşte asıl zor olan kısım buydu; ona nedenini anlatmak. Kelimeler bu sefer ağzından dışarı çıkmamak için direniyordu, ama Julia utanmayı bir kenara bırakıp konuşmaya devam etti. "Eski erkek arkadaşım vardı ya. Çekip giden... Sana o akşam senin küvetindeyken ondan bahsetmiştim."

Clay'in yüz hatları sertleşmiş, kaşları çatılmıştı. "Evet. Şimdi nerede peki?"

"Hâlâ bilmiyorum. Maliye de onu arıyor, ama nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Ülkeyi terk etti, üstelik mafyadan çaldığı yüz bin dolarla birlikte. Parayı, barda tadilat yaptırabilmek için benim

ihtiyacım olduğunu söyleyerek almış ve tabii o ortadan kaybolunca, mafya patronu da parayı tahsil etmek için bana geldi."

Clay'in ağzı açık kalmıştı.

Julia, bu eğitimli, nazik, kendine güvenen adamın söyleyecek bir şey bulamayacağı bir durum olabileceğini hiç düşünmezdi. Ama işte ona yaptığı şey buydu, uğradığı şokla nutku tutulmuştu resmen. Saniyeler geçiyor, dakikalara dönüşüyordu. Clay eliyle çenesini kaşıdı. Düşünüyor, Julia'nın söylediklerini hazmetmeye çalışıyor gibi bir hali vardı.

"Biliyorum bu, her gün duyabileceğin türden bir şey değil. Selam tatlım, benim peşimde mafya var."

"Hayır," dedi Clay gülümsemeye çalışarak. "Hiç duyduğum bir şey değil aslında."

"Stevie, o gün beni oyuna götürmeye gelmişti."

"Oyun mu?"

"Charlie diye bir adam var, ben onun için poker oynuyorum. Stevie de onun adamı. Charlie, Dillon'ın çaldığı parayı kazanıp borcu ödemem için şikeli oyunlarda oynatıyor beni."

Clay bir adım geriledi, ayaklarının üzerinde zor duruyor gibiydi ve suratı bembeyaz olmuştu. "Sen ciddi misin?"

Julia evet anlamında kafasını salladı. "Tamamıyla. Ben çok iyi poker oynuyorum. Hep iyi oynardım

zaten ve çoğunlukla da kazanırdım. Ama şimdi nefret ediyorum, çünkü benim bile olmayan bir borcu ödemek için zorla oynatılıyorum."

"Bu berbat bir durum, Julia," dedi Clay, sesi sıkıntılıydı ve bu durum Julia'yı korkuttu.

Şimdi arkasına bakmadan kaçacaktı değil mi? Kimse hayatında bu tür bir bela istemezdi. Büyük ihtimalle ona inanmamıştı bile. Sabrina gibi yalan söylediğini, ondan para kopartmaya çalıştığını düşünüyordu belki de. Kahretsin. Bu yanlış anlaşılmayı düzeltmeliydi.

Clay'e doğru yaklaştı. "Seni korkuttu mu?"

"Hayır. Ben sadece... Sadece... Ben, sorunun böyle bir şey olabileceğini düşünmemiştim."

"Sen, ne olabileceğini düşünmüştün peki?"

"Açıkçası bilmiyorum. Ama bu anlattıkların kulağa çok çılgınca geliyor, Julia."

Sesindeki şüphe hissedilmeyecek gibi değildi. Julia onu inandırabilmek için neler yapabileceğini düşünüyordu. "Bana güvenmeni istiyorum. Biliyorum, bana güvenmemek için bir sürü sebebin var, ama şunu bilmelisin ki senden para falan istemiyorum. Bugüne kadar kimseden para istemedim ve zaten isteyecek olsaydım kız kardeşimden isterdim. Ama bugüne kadar onu ve sevdiğim diğer insanları bu işlerin dışında tuttum hep, çünkü bu, benim problemim. Bana inanmanı istiyorum. Bana inanıyor musun?"

Clay dudaklarını aralayıp kısa bir, "Evet," dedi ama Julia onun tüm benliğiyle inanmasını istiyordu.

"Hayır. Benimle sevişmek istediğinden ne kadar eminsen, bana inanmak konusunda da o kadar emin olmanı istiyorum," dedi, onu göğsünden iterek. Duyduğu öfkeyle her an alev alacakmış gibi hissediyordu. Hayatının en karanlık sırrını anlatmıştı ve onun içinde bir tutam şüphe kalmasını istemiyordu.

Clay, ondan uzaklaşırmış gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, sana inanıyorum."

"Gözlerindeki ifade bana tam tersini söylüyor ama. Sana her şeyi anlatmamı, kendimi açmamı istedin ve ben az önce sana kalbimi döktüm. Charlie, borcu ödemem için bana belirli bir süre verdi ve barımı, ortağımı tehdit ediyor, bu sabah kuaför salonuna adamını gönderdi, etrafımı dört bir yandan sarmaya çalışıyor," dedi Julia ellerini çaresizliğini ifade etmek ister gibi iki yana açarak. O anda, Clay'in daha önce bir arkadaşından bahsettiğini hatırladı. "Öfkeliyim ve korkuyorum, ama senden para falan istemiyorum. Tek istediğim bana inanman. Bana bütünüyle inanmanı istiyorum. O yüzden şimdi arkadaşını ara."

Clay anlamadığını gösterir bir ifadeyle kaşlarını havaya kaldırdı. "Arkadaşım mı?"

"Senin için araştırma yapan arkadaşın. Hakkında şüphe duyduğun insanları onun araştırdığını söylemiştin."

"Evet, arkadaşım Cam. Herkes hakkında bilgi bulabilir."

Julia küçük saten çantasına elini sokup telefonunu çıkardı ve Clay'e attı. "Ara onu. Adamın adı Charlie Stravinski, Çin mahallesinde Bay Pong'un Yeri adında bir restoran işletiyor. Ayrıca Charlie'nin Limuzinleri şirketinin de sahibi. Eminim arkadaşın onun kim olduğunu doğrulayabilecektir. Bana sahip olan adam bu işte."

"Julia," dedi Clay yumuşak bir ses tonuyla. Ama sesinde bir uzaklık vardı ve bu Julia'ya korkunç derecede tanıdık gelmişti. Tanıdık ve öldürücü. Bu, onun kaçmadan önceki ses tonuydu. O sabah evinin önünde ondan ayrılırken de bu ses tonuyla konuşmuştu. Julia her yerinin gerildiğini hissetti ve son on beş dakikayı geri alabilmeyi diledi. Dürüstçe anlattığı her şeyi bir ceset torbasına koymak ve fermuarını çekip torbayı da okyanusa atmak istiyordu. Clay'i, o her şeyden bihaber ve sırf onu görmek için San Francisco'ya kadar getiren ruh hali içinde bırakmalıydı. Clay, ona âşık oluyordu, Julia bunu görebiliyor, hissedebiliyordu. Ama şimdi gerçekleri anlatmakla, birlikte yaşayabilecekleri güzel günleri kırıp dökmüş, paramparça etmişti. Böyle durumlarda yapılabilecek en iyi şeyin dürüst olmak olduğunu her kim söylediyse, belli ki peşinde mafyayla dolaşmamıştı hiç.

Clay nefesini kuvvetlice dışarı verdi, dudaklarını birbirine bastırmış, içinde bir şeyleri muhakeme edi-

yor gibiydi. "Julia," dedi sonra tekrar. Bu sefer ifadesi biraz daha yumuşaktı. "Bir şeyleri ispatlamana gerek yok. Sana güvendiğim için geldim ben buraya ve eğer biz istediğimiz için, benim istediğim, senin istediğin şekilde birlikte olacaksak, senden herhangi bir adamın kim olduğunu ispatlamanı isteyecek değilim."

Ama Julia, Charlie'nin uydurma bir karakter olmadığını onun bilmesini istiyordu. "Bundan, sadece ben öyle olduğunu söylediğim için değil, gerçek anlamda emin olman benim için çok önemli. Kendimi sana kanıtlamak istiyorum. Arkadaşını ara ve ona gerekli bilgiyi ver. Böylece yalan söylemediğimden emin olacaksın. Benim başıma konmuş bir fiyat var."

Sekizinci Bölüm

Duydukları, inanması oldukça güç şeylerdi ama gerçek böyle bir şeydi işte; karmakarışık. Yalanlar zırhlı ve korunaklıydı. Her şey mükemmel bir şekilde hesap edilmişti. Yalanların etrafı o kadar sıkıca örtülüydü ki, hava geçirmez ve bir süre sonra nefes aldırmaz hale gelirdi. Gerçek ise yıpranmıştı, eski bir halatın lime lime olmuş uç kısmı gibiydi. Gerçeğin etrafında o kadar çok boşluk vardı ki, tek başına bu bile doğruluğunu ispatlamaya yeterdi. Yine de Clay, tüm bunları ispatlamanın Julia için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu. Bu yüzden kendi telefonunu cebinden çıkarıp Cam'i aradı.

"Selam dostum, benim için biri hakkında hızlı bir araştırma yapabilir misin?"

"Senin için elbette," diye cevap verdi arkadaşı.

Clay ona temel bilgileri verdi. "Sadece ne tür bir işle uğraştığını öğrensen yeter. Mümkün mü?"

"O kolay, hatta şu anda bilgisayarımın karşısındayım, hemen hızlı bir araştırma yapabilirim. Tabii eğer bayan arkadaşım geri gelip de dikkatimi dağıtmazsa."

Clay hafifçe gülümsedi. "Sana, Tess'le iyi eğlenceler. Ama beni de ihmal etme."

"Seni piç kurusu! Bana olan borcun gittikçe kabarıyor. Bana borçlandığında nasıl mutlu oluyorum anlatamam. Senin için iş yapmaya bayılıyorum, çünkü her defasında listeye ekleyecek yeni şeyler çıkıyor. Bu işi bedava yaptığım, senin dışında yalnızca bir kişi daha var," dedi Cam.

"Kimmiş o?"

"Söylemem. Ama senden çok daha güzel olduğu kesin."

"Ona ne şüphe."

Clay telefonu kapatıp Julia'nın yanına döndü. Julia öncekinden daha farklı görünüyordu. Her zaman güçlü, sert, dünyayı karşısına alabilecek gibi görünürdü, ama şimdi bomboş görünüyordu. Sanki tüm duygularını boşaltıp, yerini soğuk bir boşluğa bırakmıştı. Clay, ona doğru uzandı ve gözlerini ondan ayırmadan kollarından nazik ama aynı zamanda da sıkıca tuttu. "Anlattıkların çılgıncaydı. O adamın, sana yaptıkla-

rını düşündükçe ondan nefret ediyorum, birilerinin senin canını yakmasından da nefret ediyorum, ama şunu bil ki artık onlara izin vermeyeceğim. Bunu biliyorsun değil mi? Artık benimlesin ve bu da benim, senin yanında olduğum ve sana yardım edeceğim anlamına geliyor. Tamam, beni korumaya çalışman, bir başkasının benim için bugüne kadar yaptığı en tatlı, en seksi şey olabilir ama buna gerek yok çünkü bu, benim görevim. Anladın mı?"

Julia hiçbir söylemeden ona bakıyordu. Kendini yine kapatmaya başlamıştı ve Clay buna izin vermeyecekti, bu kadar yol katetmişken bu olmazdı. Kendini nihayet bu kadar açmışken olmamalıydı bu. "Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Ben senin yanındayım, seninleyim ve sana yardım etmek istiyorum. Benim işim bu. Bunu, senin için yapmak istiyorum."

"Neden?" diye soran Julia kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Neden mi?" diye karşılık verdi Clay, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Bu konuda net olması gerekecekti. "Çünkü sırf seni görebilmek için buraya kadar geldim. Çünkü sen benim içime işlemişsin. Çünkü mafya peşinde. Çünkü o pislik herif, senin başına bir sürü bela açıp çekip gitmiş ve eğer onu bulursam, ona bunların hepsini ödeteceğim."

"Bu, seni korkutmuyor mu? Kaçmak istemiyor

musun?" Julia gözlerini dikmiş, sanki ona kaçması için meydan okuyordu.

"Hayır," dedi Clay kendinden emin bir şekilde.

Böyle bir şeyin olması gibi bir ihtimal yoktu. Sırtını dikleştirdi, bacaklarını iki yana açıp ayaklarını yere sımsıkı bastı. Kaçmayacağını, orada kalıcı olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyordu. "Aksine kalmayı daha çok istememe sebep oluyor."

"Bana neden yardım etmek istiyorsun?"

Clay sinirle kafasını iki yana salladı, ama bir taraftan da neden böyle davrandığını anlayabiliyordu. Çok kişisel bir şey anlatmıştı ona ve şimdi de kendini koruma içgüdüsüyle hareket ediyordu.

"Sana içerideki konuşmanı hatırlatabilir miyim?" dedi Clay, kafasıyla düğün salonunu işaret ederek. İçerideki davetliler hâlâ dans ediyordu, salonun parlak ışıkları dans pistinde dönüp duran çiftlerin her adımını aydınlatıyordu. Garsonlar da salonda dolaşıp ordövr tabaklarını servis ediyorlardı. "Ortak ilgi alanları ve tutku? Sana bir şey anımsatıyor mu?" dedi ve daha bir saat önce yaptığı konuşmayı hatırlamasını bekledi. Julia, evet anlamında kafasını salladı. "Ben de aynen öyle hissediyorum," dedi Clay.

Julia cevap vermeyince, onun göğsünde kavuşturduğu ellerine uzandı ve onları çözüp Julia'yı kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı.

"Bana soğuk davranma. Davranırsan bir daha se-

ninle sevişirken ellerini bağlamak zorunda kalırım," dedi Julia'ya, oldukça yoğun ve ciddi bir ifadeyle bakarak.

Julia gülümsememek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Buna söz veriyorum," diye ekledi Clay.

"Ama bu hoşuma giden bir söz," diye fısıldadı Julia. Bu sözcükler doğrudan Clay'in kasıklarını vurmuştu. Bunca saattir birbirlerinin bu kadar yakınında durup, kıyafetlerini parçalamamak için kendilerini tutma konusunda bir rekor kırmış olmalılardı. Clay dudaklarını Julia'nınkilere yapıştırdı ve onu olduğu yere sabitleyerek, erkekliğini ona bastırdı ve onu hissetmesini sağlarken gözlerinde oluşan zevki izledi.

"Şimdi beni dinle. Aramamı istediğin arkadaşımı aradım. Şu anda Cam'in ne yaptığı veya ne bulduğu umurumda değil. Tek umurumda olan sensin be kadın. Seninle bir aydır sevişmedik ve senin yerinde olsam düğünün geri kalanını nasıl iç çamaşırsız geçireceğimi düşünürdüm, çünkü o iç çamaşırı çıkmak üzere."

"Bu da bir söz mü?" diye sordu Julia. Clay'in, onda sevdiği ve özlem duyduğu muzip ton, sesine geri dönmüştü.

"Evet. Şimdi de bu sözümü tutacağım."

Julia'nın elini tuttu ve parmaklarını parmaklarının arasından geçirip, onu bir kapıya doğru sürükledi. Bu kapı halı kaplı bir koridora açılıyordu. Koridorda gösterişli tuvaletler vardı. İhtiyaçları olan tam böyle bir

şeydi işte. Tuvaletin kapısına gelince kapıyı tıklattı ve ses gelmeyince, beyaz zarif kapıdan içeri girip arkalarından kilitledi.

Banyo küçüktü, yerler mermer kaplıydı ve anca Julia'nın üzerine oturmasına yetecek büyüklükte bir de lavabosu vardı. Julia'yı kaldırıp lavabonun üzerine oturttu.

Julia titriyordu. Clay'in içini bir endişe kapladı. Nazikçe çenesinden tutup başını havaya kaldırdı. "İyi misin?"

Julia evet anlamında kafasını salladı ama konuşmadı.

"Julia neyin var?"

Ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Affedersin, ben, sadece bugün oldukça duygusal bir gün yaşıyorum."

Clay, ona doğru eğilip alnını onun alnına dayadı. "Tabii ki duygusal olacaksın. Ne de olsa kız kardeşin evlendi, üstelik benimle de yoğun bir paylaşım yaşadın."

Julia kollarını Clay'in beline sardı ve beyaz gömleğinin arkasından tuttu. Üzerinde hâlâ onun ceketi vardı ve ceketin içinde inanılmaz çekici görünüyordu. "Şimdi de benimle sevişmeni istiyorum," dedi yanağını Clay'inkine yaslayarak.

"O zaman, sevişelim" dedi Clay. Ellerini, Julia'nın

yüzüne götürüp yanaklarını avuçlarının içine aldı ve gözlerinin içine bakabilmek için çenesinden tutup kafasını hafifçe yukarı kaldırdı. "O kadar güzelsin ki," dedi, kelimeler ağzından kontrolsüzce dökülüyordu.

"Sen de öylesin," dedi Julia ve ellerini onun gömleğinin düğmeleri üzerinden aşağıya doğru indirerek kemerine ulaştı. Kemeri çözdü ve saniyeler içerisinde fermuarını açarak boxerının içine uzandı.

Bir aydan sonra ilk kez onun dokunuşunu aletinde hissedince, Clay zevk içinde kafasını arkaya yatırdı. Yumuşak, çevik parmakları aletini kavrarken inledi. Julia, onu bir aşağı bir yukarı okşuyordu ve Clay neredeyse sonsuza kadar bu şekilde kalabileceğini hissetti, çünkü Julia'nın elinin verdiği his, sanki bembeyaz, sıcak bir haz alanına hızlı bir dalış gibiydi. Eline doğru gidip geldi ve Julia onu daha sıkı kavrayarak müthiş hissetmesine sebep olacak bir şekilde aletini sıktı.

Fazla müthişti.

Beyninin henüz Julia'nın büyüsüne kapılmamış olan kısmı, eline bir mesaj gönderdi o anda ve harekete geçerek onu durdurdu. Gözlerini kısarak başını salladı. "Şimdi, Julia. Adil oynamıyorsun ve bu, adil oynamadığın zaman ipleri elime almam gerektiği anlamına geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki," dedi, kemerini çıkardı,

boşlukta salladı ve Julia'nın gözlerinin ona bakarak şehvetle açılmasını izledi, "bunu takacaksın."

Julia'nın yüzünde muzip bir sırıtış belirdi ve biraz daha yaklaşmak için yerinde kıpırdandı. "Nereye?" diye sordu nefes nefese kalmış bir sesle.

Clay onun gösterdiği bu uyuma bayılıyordu. Korkmuyordu. O, bu tür oyunları istiyordu. Parmaklarıyla onun yanağından aşağı doğru bir çizgi çizdi ve titreyerek parmaklarına yüzünü yaslayan kadının ifadesinin tadını çıkardı.

"Ellerine," dedi onlara uzanarak ve deri kemeri Julia'nın bileklerinin çevresine önce bir kere, sonra iki kere doladı. Kemerin ucunu, tokasının arasından dikkatlice çekmeden önce, her iki bileğine de birer öpücük kondurdu. Sağlam olduğundan, ama aynı zamanda da bileklerini sıkmadığından emin olacak şekilde kemeri iyice çekiştirdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Julia, bağlı ellerini önünde tutarak.

"Şimdi, bu olacak," dedi Clay, elbisesinin kumaşını yukarı doğru santim santim nazikçe kaldırdı ve onun, o nefis teninin daha fazlasını ortaya çıkardı. Kalçalarına ulaştığında, bir anda bedenine bir haz bulutu yayıldı.

Derin bir nefes aldı. "Ellerini kucağında tut, Julia. Onları hareket ettirme," dedi ve önünde diz çöktü. "Anladın değil mi?"

"Evet."

"Ellerini bir kere bile oynatma."

"Oynatmam."

"Bacaklarını aç benim için."

Julia lavabonun üzerinde oturuyordu. Ellerini hareketsizce karnının üzerinde tutarak bacaklarını iyice açtı. Clay, onun eteğini beline kadar sıvadı ve iç çamaşırının dışı boyunca burnunu gezdirerek onun kokusunu içine çekti; duyularını tamamen Julia'nın kontrol etmesine izin verdi. Julia derin bir iç çekti ve onun zevkinin sesi Clay'i elektrik gibi çarparak adeta delip geçti.

Clay yukarı baktı ve Julia'nın gözlerinin kapandığını gördü. "Beni izle," diye emretti. Elleriyle kalçalarını kavradı. "İç çamaşırın üzerindeyken seni boşaltmamı izle."

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu Julia nefes nefese kalmış bir sesle.

"Sana ne yapacağımı az önce söyledim. Şaka yaptığımı mı düşünüyordun?"

Julia kafasını hayır anlamında salladı ve Clay dilini onun sıcaklığıyla çoktan ıslanmış olan çamaşırının kenarında gezdirdi. "İç çamaşırın olmasına rağmen, senin tadını alabiliyorum," diye mırıldandı, ağzı ona dayalı bir şekilde. "Oraya dokunmadan bile, seni titretip kıvrandırabiliyorum."

Julia çılgınca bir hazla inledi. "Yapabiliyorsun. Evet, yapabiliyorsun."

"Beni, şu anda çok istiyorsun değil mi?" dedi Clay, klitorisinin şişkin hatlarına doğru diliyle dokunarak. "Evet," diye bağırdı Julia ve bağlı elleriyle onun saçlarına uzanarak birkaç tutamına dokunmayı başardı. Clay ona baktı. "İzin ver," diye hırladı. "Zevkini kontrol etmeme izin ver."

Clay ağzını, Julia'nın bacaklarına geri döndürdü ve pamuklu kumaşın üzerinden onu bir kez daha tattı. O kadar ıslaktı ki, kumaş sırılsıklam olmuştu. Onun hazzının kokusu içinde baştan ayağa yıkandı, yoğun bir arzu damarlarında dolaşıyordu. Ellerini bacaklarının iç kısmına götürerek, bacaklarını sonuna kadar açtı; ıslaklığına hızlı ve küçük hareketlerle vurdu. Sanki kumaş parçası artık orada değilmiş gibiydi. Julia'nın sıvılarını dilinin üzerinde hissedebiliyordu, arzusu o kadar güçlüydü ki, Clay her dokunduğunda Julia daha da fazla bağırıyordu. Nefes nefese, Clay'in saçını kavramaya çalıştı tekrar. Clay onun ellerini nazikçe uzaklaştırdı. "Kendini bırak," dedi sertçe. "Kendini bırak, böylece seni oraya götürebileyim."

"Beni oraya götür Clay," diye inledi Julia, bacaklarını onun suratına doğru kaydırarak zevkin kaynağına yaklaşmaya çalıştı. "Lütfen, beni oraya götür."

"Götüreceğim, güzelim. Her zaman götüreceğim," dedikten sonra dudakları, iç çamaşırı hâlâ yerinde ol-

masına rağmen nefis bir tadı olan ıslaklığa geri döndü. Elini, poposunun altından geçirerek ona sıkıca tutundu ve dilini klitorisine daha sert bir şekilde bastırarak Julia kasılana kadar yaladı, öptü ve tattı.

Julia bağırdı, ağzını açıp gözlerini kapattı. Bedeni onun için kıvranıyordu.

Hareketleri yavaşladığı zaman Clay ayağa kalktı ve onun iç çamaşırını çıkararak kendi burnuna götürdü, "Çok güzel kokuyorsun," dedi ve küçücük çamaşırı cebine soktu. "Bu, artık işe yaramaz."

Julia'nın dudakları tatlı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Peki, ya beni yeniden azdırırsan? O zaman salonda bacaklarımın arasından ıslaklığımı akıtarak mı gezeceğim?"

Clay, onu boynundan öpecekmiş gibi yaklaştı ama kulağına yöneldi. "Öyle bir şey olursa bana söylersin, ben de elimi bacaklarının arasına götürüp ıslaklığınla elimi kaplar sonra da yalayarak onu temizlerim."

Julia derin bir nefes aldı. Tepkisi bu fikrin hoşuna gittiğini söylüyordu Clay'e.

"Seninle şimdi sevişmemi istediğini zannediyordum?"

"Hem de çok fena."

"Seninle sevişeceğim," dedi Clay, onun yanağını okşayıp parmaklarını pürüzsüz teninde gezdirerek. "Ve şu zamana kadar sevişmelerimizin, *becermekten*

öteye geçmediğini biliyorum ama şimdi, seninle sadece *sevişeceğim.*"

"Şu anda senden istediğim şey tam da bu zaten. Senden istediğim tek şey bu," dedi Julia, yüzünü onun eline doğru yaklaştırırken, sesi dürüstlük ve ihtiyaçla doluydu. Sonra bağlı olan ellerini öne doğru uzatarak, "Peki bunlar ne olacak?" diye sordu.

"Kollarını boynuma dola," diye talimat verdi Clay.

Julia soru sorarcasına bir bakış atarken bağlı ellerini havaya kaldırdı. Clay kafasını uzatarak onun kollarının arasından geçirdi ve Julia'nın elleri Clay'in boynunun arkasında kalınca, "Böyle mi?" diye sordu Julia.

"Evet. Şimdi seninle sevişirken beni bırakamayacaksın," dedi Clay ve elini boxerının içine götürerek sertleşmiş aletini bir kez daha özgür bıraktı.

"Ama seni bırakmak istemiyorum ki zaten," dedi Julia ve bunları söyleyebilmesi, seks hakkında bile olsa bu kadar özgürce konuşabilmesi, ona sanki yepyeni bir kadın olmuş gibi hissettirdi. Bütün o diğer şeyleri anlatmak her ne kadar zor ve yürek parçalayıcı olsa da omuzlarından korkunç bir yükü almıştı, şimdi uzun zamandır yaşamadığı bir özgürlüğü tecrübe ediyordu. Hissettiklerini korkmadan söyleyebilirdi. Üstelik Clay'in gözlerindeki o yumuşak ve aç ifadeden, Julia'nın bu halini çok sevdiğini görebiliyordu.

"İyi. Senin, bunu hissetmeni istiyordum," dedi ve aletini tutarak baş kısmını onun ıslak kıvrımlarına sürttü. Julia tekrar zevkle bağırdı.

"Seni çok istiyorum, Clay. Lütfen."

"Biliyorum," dedi Clay, sertleşmiş aletini sıcak ıslaklığa boylu boyunca sürterek. Julia, ona her şekilde ne kadar çok güvendiğini bilmesini istiyordu. O anda ona hazzı ile ilgili güveniyordu, bu yüzden bacaklarını daha da fazla açtı.

"Ben, seninim," diye fısıldadı, gözlerini onunkilerden ayırmadan. "Bana nasıl istiyorsan, öyle sahip ol."

Clay kuvvetli bir nefes verdi, Julia'nın boyun eğmesi onu havaya uçurmuştu. "Sen, benimsin," dedi, sesi kaba ama içine doğru girerken dokunuşu yumuşacıktı.

"Aman Tanrı'm," diye inledi Julia. "Bana kendimi çok iyi hissettiriyorsun."

"Fazla uzun bir zaman oldu," dedi Clay, ama yine de içine yavaşça girdi ve Julia yavaş yavaş doldurulma hissinin tadını çıkardı. Clay'in aleti çok sert ve çok kalındı ve Julia vajinasının esnediğini hissedebiliyordu.

"Artık sensiz boşalmak istemiyorum," diye fısıldadı Julia.

"Bensiz boşalma." Clay kendini onun içine göm-

dü, iyice derinlere dalarken kalçalarına sıkıca tutundu. Julia hareket edemiyordu. Kalçalarını tutuşundan, onun ensesinde kenetlenmiş ellerine kadar Clay'in kontrolündeydi ama Clay onunla ilgileniyor, tıpkı daha önce yaptığı gibi nefis, azdırıcı bir şekilde içine girip çıkıyor, kalçalarını acele etmeden hareket ettiriyordu.

Ona doğru gidip gelirken, Julia da onunla birlikte hareket etmeye başladı ve birlikte hassas bir ritim yakaladılar. Clay onun boynuna doğru inledi ve elbisesinin askılarını aşağı indirdi. "Bayılıyorum bu şekilde olmasına," dedi, dudaklarını Julia'nın çıplak omzu boyunca gezdirerek.

"Neden beni bağlamayı seviyorsun?"

"Çünkü." Güçlü eliyle, Julia'nın kafasının arkasını kavradı. "Çünkü sana karşı hissettiğim şeyler o kadar kontrolsüz ki, bu yeniden kontrolde hissetmemin tek yolu."

Clay'in bu sözleriyle ürperdi Julia. "O zaman, kontrol et beni," diye fısıldadı ve sırtını dikleştirerek ona bu ihtiyacını karşılayabileceğini gösterdi. "Çünkü," diye başladı sözlerine onu taklit ederek, bedeni boyunca kıvılcımlar dolanıyordu, "Bana yaptığın her şeye bayılıyorum."

"Buna da bayılıyor musun? Seninle böyle sevişmeme bayılıyor musun? Çünkü yaptığım şey tam anlamıyla bu, sevişmek."

"Biliyorum," dedi Julia nefes nefese ve sırlarını açıkladığı bir geceden sonra gerçeği daha fazla saklayamadı. "Yapıyorsun ve ben, buna bayılıyorum, çünkü her şeyi hissediyorum. Sana karşı her şeyi hissediyorum," diyerek o iki kelimeyi söylemeye olabildiğince yaklaştı.

Clay'in nefesi kesildi. "Tanrı'm, Julia. Sana karşı her şeyi hissediyorum. Her şeyi. Ve tekrar senin zevkini istiyorum. Benim üzerimde boşalmanı istiyorum. Bana bunu sana tekrar tekrar yapabileceğimi ve sana her şeyi hissettirebildiğimi göster."

Haz bütün vücudu boyunca dolanıp vücudunun bütün köşelerine ulaştı; karnına, göğüslerinin içine, kalçalarının arasına. Ayak parmaklarına bile. "Bana her şeyi yapabilirsin!" diye bağırdı Julia ve sınıra ulaşmak üzere olduğunu hissetti. Clay'i olabildiğince yakınına çekebilmek için onu saran kollarını sıktı. Clay ona tutundu, aleti hâlâ onun içine gömülü haldeydi. Sevişmenin yoğunluğu Julia'nın o kadar derinlerine dokunuyordu ki; vücudunun tamamını ele geçirmekle tehdit eden, hiçbir zaman bitmeyecek saf orgazmın keyfiyle yıkandığı bambaşka bir dünyaya, başka bir diyara gelmişti.

Kafası arkaya yaslı, ağzı sonuna kadar açıkken, Julia çıkardığı sesleri minimumda tutmaya çalışıyordu, ancak haz dalgaları onu ele geçirirken çabası faydasız kaldı ve gürültüyle doruğa ulaştı. Clay, onu takip etti, son bir kez onun içine girerken vücudu titredi,

göğsü kabardı. Julia asla ona yeterince yakın olamayacakmış gibi hissediyordu.

Asla.

"Sana yardım edeceğim," dedi Clay, sesi, yerine getirmekte zorlanacağı bir söz veriyor olsa bile güçlü çıkıyordu. "Söz veriyorum. Seni bu durumdan kurtarmak için bir yol bulacağım, sonra da eski erkek arkadaşını bulacağım."

Julia, Clay'in bunları yapıp yapamayacağını bilmiyordu, ancak bunu yapmak istemesi bile ona âşık olması için bir sebep daha vermişti Julia'ya.

Dokuzuncu Bölüm

Gelin, damadın kucağına oturmuş, damat da kollarını onun beline dolamıştı. Julia elinde bir şampanya kadehi tutuyor ve Chris'in söylediği bir şeye gülüyordu. Jill uzanıp Chris'in omzuna yumruk atınca, Chris de elini omzuna götürerek canı yanıyormuş gibi yaptı ve sonra hepsi birden gülmeye başladılar.

Clay dışarıda durmuş, salonun camlarından içeriyi izliyordu. Bir eliyle tuttuğu telefonu kulağına dayamıştı.

"Eee, ne öğrendin?"

"Şu Charlie Stravinski, parayı dünyadaki her şeyden daha çok seviyor," dedi Cam.

"Nasıl yani?" Clay camların önünden uzaklaşıp

kendine daha sakin bir yer buldu.

"Her işte parmağı var. Limuzin şirketi var ya; Charlie'nin Limuzinleri, tamamen yasal. Burası onun Bada Bing'i diyebiliriz."

"Sopranos'taki striptiz kulübü gibi mi?"

"Evet. Her şey yasal ama aslında diğer işler için bir paravan. San Francisco'daki spor bahisleri piyasası bütünüyle onun tekelinde. En fazla parayı da buradan kazanıyor zaten. Konser bileti işi de yapıyor; çalıyor ve sonra yüksek fiyattan satıyor. Ama bu ara büyütmeye çalıştığı bir iş var, o da poker. Yüksek katılım bedelli oyunlar düzenliyor. Hatta son zamanlarda New York'ta da oyun düzenlemeye başlamış," diye açıkladı Cam. Clay, bir ağacın önünde durdu ve avucunu ağacın gövdesine dayadı.

"Şimdi de New York'ta mı çalışmaya başlamış?"

"Öyle görünüyor. Aynı zamanda da oldukça meşhur bir tefeci."

"Ah, tabii ki öyledir," dedi Clay alaycı bir tavırla. Charlie, duyduğu her ayrıntıyla daha da iğrenç ve tehlikeli bir adam haline geliyordu. Bay Pong'un Yeri ile ilgili detayları öğrenebildin mi?"

"Öğrenmez olur muyum! Eskiden zavallı Bay Pong'a aitmiş, ama Bay Pong'un kötü sonuçlanan bir yatırım için paraya ihtiyacı olmuş ve Charlie'den borç almış. Restoranı da teminat göstermiş."

"Dur tahmin edeyim, Pong parayı bir türlü denkleştirememiş."

"Bingo!" dedi her hecesine vurgu yaparak. "Charli restoranı devralmış. Söylenilene göre de Bay Pong artık sokakta yaşıyor."

"Evsiz mi yani?" diye sordu Clay, sesi yaşadığı şokla kalınlaşmıştı.

"Benim duyduğuma göre öyle, evet. O restoran sahip olduğu tek şeymiş ve o da şimdi Stravinski'nin. Bir sürü yatırımcı orada yemek yiyor. Charlie, oyunları restoranın üstündeki apartman dairesinde düzenliyor ve her öğlen on iki buçukta restoranda yemek yiyor. Onun gibiler rutinleri dışına çıkmayı sevmez ne de olsa."

Clay bir sonraki soru için kendini hazırladı. "Peki ya uyuşturucu?"

"Hayır. O alanda olabileceğinden de fazla temiz. Ama..." dedi Cam sesini kısarak. Clay bunun devamını duymak istediğinden emin değildi ama duymak zorundaydı.

"Ama ne?" diye sordu yorgun bir ses tonuyla.

"Kaynaklarım bana Charlie'nin dünyanın en eski meslek dalına adım atmaya hazırlandığını söylüyor, bir de bu var işte."

Clay yumruğunu sıktı, tırnakları avuçlarına iyice batmıştı. Yumruğunu ağaca indirip içindeki tüm öfkeyi dışarı verebilirdi, ama bunun hiçbir faydası olmaz-

dı. Dişlerini sıktı ve kendine güçlükle de olsa hâkim olarak ağaçtan uzaklaştı.

"Bana kalsaydı, ona, o piyasadan uzak durmasını tavsiye ederdim," diye devam etti Cam.

"Araştırdığın için teşekkür ederim dostum," dedi Clay. Sonra durdu ve, "Bekle," diye devam etti, "Araştırmanı istediğim biri daha var."

"Kimmiş?"

Ama Clay, Dillon'ın soyadını bilmiyordu. "Onun hakkında biraz daha bilgi edinmem lazım, seni arayacağım."

"Beni nerede bulacağını biliyorsun. Bu arada cumartesi oyunda görüşüyoruz, değil mi?"

Clay evet anlamında kafasını salladı. "Orada olacağım," dedi ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kafasında bir ışık yandı.

Konuşmayı bitirdikten sonra hemen içeri dönmedi. Bunun yerine içeriyi uzaktan seyredip eliyle çenesini ovuşturarak bir plan yapmaya başladı.

***

Birkaç kadeh şampanyanın ardından Julia kendini tıpkı bu içki gibi hissediyordu; köpüklü, kıpır kıpır ve enerjik. Ama elbette ki bu, koluyla onu sarmış vaziyette yanında duran adamla da alakalı olabilirdi. Telefon konuşmasını bitirip salona döndüğü andan beri

yanından hiç ayrılmamıştı. Julia, Clay'in bütün akşam boyunca ona dokunmanın çeşitli yollarını bulmuş olmasına bayılıyordu; içkisini tazelemek için kadehi elinden alırken *yanlışlıkla* parmak uçlarına dokunuşuna veya pasta servis edilirken elini kalça kemiği üzerinde *hafifçe* gezdirişine.

Clay'in burada, onun yanında olması neredeyse başındaki belaları unutturacaktı. Onda o etki vardı, sanki içince tüm sıkıntılarını alıp götüren sihirli bir iksir gibiydi. Belki de bu, âşık olmanın büyülü etkisiydi; omuzlarındaki karıncalanma, karnında uçuşan kelebekler ve ona her baktığında kalp atışlarındaki hızlanma dışında, her şeyi ortadan kaldıran ideal bir sarhoşluk türü. Clay'in bakışları yoğundu, tutku, arzu ve şefkat doluydu. Gelinle damadı yolcu edip kalan son misafirlerle de vedalaştıktan sonra taksinin kapısını tutarken de gözleri bu bakışla onu süzüyordu.

Taksinin kapısı kapanır kapanmaz Julia Clay'e yaslanıp mutluluk içinde derin bir nefes aldı. Parmaklarıyla gömleğinin yakasına dokunarak, "Benimle eve geliyorsun," dedi.

"Aynen öyle güzelim, aynen öyle," diye karşılık verdi Clay ve Julia'nın elini yakasından uzaklaştırıp, meraklı bakışları arasında parmaklarını onunkilere doladı. Taksi hareket etmiş, engebeli ve virajlı yollarda ilerliyordu. Clay, ciddiyetini göstermek istercesine Julia'nın elini daha da sıkıca tutarak konuştu. "Bir planım var."

"Şimdiden mi?" diye sordu Julia tek kaşını havaya kaldırarak.

Clay, havaya kalkan kaşı parmağıyla okşayarak geri gönderdi yerine. "Evet, şimdiden. Müvekkillerim, bana neden dünyanın parasını ödüyor sanıyorsun? Kıçımın üzerinde oturup hızlı düşünmediğim için değil herhalde."

Julia güldü. "Tamam, ama şunu söyleyeyim *Bay Dünya Kadar Param Var*, borcumu benim yerime ödemeyeceksin."

Clay teslim olurcasına ellerini iki yana açıp havaya kaldırdı.

"Ama yapmaya çalışacaktın değil mi?"

"Aslında hayır," dedi Clay yumuşak bir ses tonuyla.

"Güzel, çünkü bunu asla kabul etmem. Bugüne kadar kimseden para istemedim. Zaten söylediğimde de ciddiydim, eğer birinden para isteyeceksem de bu kişi McKenna'dan başkası olmazdı ve ben, ona bunlarla ilgili tek kelime dahi etmedim."

"Benim de konuşmama izin vermeyi düşünüyor musun?" diye sordu Clay, taksi kırmızı ışıkta durmak için yavaşlarken.

"Olabilir. Ama eğer öyle bir şeyi teklif etmeyi dahi aklından geçirirsen böyle yaparım," dedi Julia ve elleriyle kulaklarını kapatıp şarkı söylemeye başladı. "La la la la, seni dinlemiyorum."

Clay, Julia'nın ellerini kulaklarından çekti. "Seni tanımadığımı mı düşünüyorsun? Seni dinlemediğimi? Seni tanıdığım şu kısa süre içerisinde bile senin, benden de başkasından da asla para kabul etmeyeceğini anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Julia alaycı bir şekilde gözlerini kısarak baktı ona. Şampanyanın etkisi hâlâ devam ediyordu.

"Seni tanıyorum," diye devam etti Clay. "Sen; bağımsız, inatçı ve sert bir kadınsın. Bana biraz güven. Sana kabul etmeyeceğini bildiğim bir teklifte bulunmam zaten."

"Aman Tanrı'm, bana bir teklifte mi bulunacaksın?" diye sordu Julia parmaklarını Clay'in kolunda gezdirerek. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Clay gözlerini devirdi. "Sen çok tehlikelisin."

"Sen, onu bir de bana sor," dedi Julia. "Kendini nasıl bir belanın içine soktuğunu da biliyorsun artık," diye devam etti ve güldü. Bu gülüş tüm vücudunda titreşen bir gülüştü ve bu çok iyi hissettirmişti, çünkü çok uzun zamandır, hatta belki de hiç, kendi durumunu düşünüp gülmemişti. Şimdi ise gülebilirdi, zira artık yalnız değildi.

"Ve yine de bir yere gitmiyorum, öyle değil mi?" Clay, onu kollarından tutup kendine doğru çekti ve dudaklarına onu aynı anda hem sersemleten hem de kendini arzulanan bir kadın gibi hissettiren sert ve ateşli bir öpücük kondurdu. Artık zırhlarıyla yaşamıyordu.

Zırhını parçalamış, ağır metal parçalardan kurtularak kendini korunaksız bırakmış, ama bir o kadar da hafiflemişti. Öpüşürlerken damarlarında dolaşanın mutluluk olduğunu hissetmekse onu biraz tedirgin ediyordu. Her öpüşmeleri Julia'yı bir rock konserindeymiş gibi titretiyor olsa da, bu seferki başka bir şeydi, bu seferki bir şiirdi adeta. Dünya, kalbinden saçılan ışıkla aydınlanırken, duyduğu huzur ve mutluluktu bu.

Charlie ile işi bitmemişti, ama uzun bir zaman sonra ilk defa tünelin bitiminde bir ışık görebiliyordu, çünkü artık bir takım arkadaşı vardı.

Taksi, evinin sokağına dönerken Julia öpüşmeyi kesti ama hâlâ gülümsüyordu. Clay'in planını ne kadar merak ederse etsin, aynı zamanda da bütün sırlarından kurtulmuş olmanın verdiği hafiflik ve özgürlüğün de tadını çıkarmak istiyordu. "Hayır, gerçekten kaçmıyorsun. Sen, benimle birlikte uzaklaşıyorsun. Sanki ikimiz birlikte arabaya binmiş kaçıyoruz veya bu durumda taksiye," dedi şoföre işaret ederek.

Clay başını iki yana sallayarak elini Julia'nın bacağının üzerine koydu. "Şimdi odaklanalım Julia. Charlie'nin, senin için oyunun bütün tadını kaçırdığını söylemiştin, hatırlıyor musun? Pokere duyduğun ilgiyi kötüye kullandığını?"

Julia evet anlamında kafasını salladı. "Evet, kesinlikle öyle yaptı."

"Bunu nasıl değiştirebileceğimizi buldum," dedi

Clay, taksi önündeki bir otobüsü sollarken. Julia yana doğru kaykıldı ve omzuyla Clay'in omzuna çarptı.

"Ahh," dedi Julia omzunu ovuşturarak."

"İyi misin?"

Julia evet anlamında kafasını salladı. "Çok sert bir omzun varmış."

Araba kaldırıma yanaştı. "Sert omuzlu olmak iyidir," dedi ve cüzdanını çıkarmak için elini cebine attı. "Ben hallederim."

"Teşekkür ederim," dedi Julia ve kapıyı açıp taksiden indi. Kafasını kaldırıp karanlık gökyüzüne doğru baktı ve soğuk havayı içine çekti. O sırada biri ona seslendi.

"Hey!"

Arkasını döndüğünde Max'in, ona doğru yürümekte olduğunu gördü. Apartmanının önündeki basamaklarda onu bekliyor olmalıydı. Stevie'nin çırağı olan bu bebek yüzlü kas yığını adamı görünce vücudunu yine bir gerginlik sardı. Taksiye dönüp baktığında Clay, taksi şoförüne ödeme yapıyordu.

"Charlie, seni bulmam için gönderdi beni."

"Bugün cumartesi, oyun günü değil."

"Evet, ama sana önümüzdeki hafta sonu bir oyun için New York'a gideceğini söylememi istedi. Şehirde yeni olan bazı genç yatırımcı tipleri sıkıştırmanı istiyormuş."

Julia sırtını dikleştirdi, alkolün de etkisiyle cesur bir adım attı. "Ya gitmek istemezsem?"

Max'in gözleri öfkeyle kocaman açıldı ve saniyeler içinde boynunun arkasına yapıştı. "Benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun?"

Tırnaklarını Julia'nın derisine geçirmişti. Julia ise onun koluna vurarak tutuşunu gevşetmeye çalışıyordu, ama Max neredeyse onun iki katı bir cüsseye sahipti. "Bırak beni!" diye bağırdı sonunda.

"Bırak onu," diye seslendi Clay, sakin ama soğuk bir ses tonuyla.

Max'in dikkati şimdi, Julia'nın yanına gelip dikilmiş olan Clay'e kaymıştı. "Sen de kimsin?"

"Ben, sana onu bıraktıracak olan kişiyim."

Julia ne olup bittiğini algılayamadan Clay, Max'in koluna dirseğini indirip Julia'yı bırakmasını sağlamıştı bile. Bunu Clay'in yumruğunun, Max'in çenesi ile buluşması takip etti. Julia bu sırada Max'in çenesinden çıkan çatırtıyı duymuş ve hatta bu ses tüm sokakta yankılanmıştı.

Max, gözlerini şaşkınlık içerisinde yuvalarından çıkacakmışçasına açarak homurdandı. Gözlerini ayak bileklerine doğru çevirmesiyle Julia'nın içini bir korku sardı. Yoksa tabancası mı vardı?

"Hayır," diye bağırdı Julia ama bu sesi, hemen arkasından gelen Clay'in, karnına attığı yumrukla iki

büklüm olan Max'in haykırışı bastırdı. Max cüssesine göre oldukça hızlıydı ve hemen doğruldu. Clay, ona bir yumruk daha indirmeye hazırlanırken bu sefer Max önce davranıp yumruğunu Clay'in elmacık kemiğiyle buluşturdu. Clay dengesini kaybedip kafasını apartmanın duvarına çarptığında, kemiklerinin çatırdama sesini duyduğuna yemin edebilirdi Julia. Acı içinde inleyen Clay'in o halini gördüğünde bütün içgüdüleri onun yanına gidip onunla ilgilenmesini haykırdı.

"Dur! Lütfen dur," diye bağırdı Julia, ama bunu Clay'e mi Max'e mi söylüyordu, yoksa evrene bu yumruklaşmanın bir an önce son bulması için dua mı ediyordu belli değildi. Ama etrafına baktığında sokağın bomboş olduğunu görünce içinden bir ses, bu kavganın ikisi arasında süreceğini söyledi.

Clay sanki hiç darbe almamış gibi hemen ayağa kalktı, ama Max önce davrandı. İlk yumruğu Clay'e isabet etmezken, ikincisi omzuna geldi, ama Clay bundan etkilenmeyerek Max'in elini yakaladı ve bükerek hızla sırtına kadar getirip burada sabitledi.

"Ona, bir daha sakın dokunayım deme," dedi sinirle, sabitlediği kolu daha da yukarı kaldırarak. Sonra bıraktı ve yumruğunu bir daha Max'in çenesiyle buluşturdu. Max dengesini kaybederek poposunun üzerine düştü. Çaresizce ve söylenerek kocaman açtığı gözleriyle ona son darbeyi indiren adama bakıyordu. Clay iki yanında tuttuğu yumruklarını iyice sıkmış, etrafına öfke saçıyordu. Max'in üzerine eğildi

ve, "Şimdi sana, buradan kaçıp gitmen için beş saniye tanıyorum," dedi.

Max tamam anlamında kafasını sallayıp ayağa fırlayarak sokağın sonuna doğru koşmaya başladı. Clay, Julia'ya döndüğünde nefes nefese kalmıştı ve şakağından yanağına doğru kan süzülüyordu.

Onuncu Bölüm

Julia banyoda, klozetin üzerinde oturan Clay'in önünde diz çökmüş, yarasını temizliyordu. Yaraya ıslak bezle dokununca Clay birden geri çekildi.

"Yok bir şey," dedi Julia yumuşak bir sesle.

Clay, apartman duvarına çarptığı kafasını eliyle ovuşturarak, "Biliyorum," diye mırıldandı.

"Acıyor mu?"

"Hayır."

Julia şüpheci bir bakış attı. "Birazcık bile mi?"

"Birazcık bile," diye cevap verdi Clay. Ama Julia onun yüzündeki son damla kanı silerken suratının aldığı ifade aksini söylüyordu. Yaranın üzerine biraz antiseptik sürdükten sonra bant yapıştırdı.

"İşte oldu. Şimdi sapasağlam oldun."

Clay, Julia diğer yanağına bir öpücük kondurup ayağa kalkarken hafifçe gülümsedi. Eline bir bardak su ve iki tane ağrı kesici verirken, "Başının ağrısı için," diye ekledi Julia.

Clay hapları suyla birlikte yutup bardağı geri verdi.

"Önce seni üzerindeki kıyafetlerden kurtaralım sonra iyice dinlenirsin."

"Dinlenmek gibi bir niyetim yok," dedi gözlerini devirerek Clay.

"Dinlenmeye ihtiyacın var ama."

"Sadece bir sıyrık. Spor salonunda çok daha kötü yaralanmıştım."

Julia onun güçlü ve sağlam görünmeye çalıştığını biliyordu, ama buna izin vermeyecekti. Onun yüzünden dayak yemişti ve yarası iyileşene kadar ve hatta sonrasında da onunla ilgilenecekti.

"Umurumda değil," dedi Julia ellerini beline koyup, Clay'e sert bir bakış atarak. Sonra da eğilip gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Gömleğimi yatıp dinlenmem için çıkartmayacaksın," dedi Clay sertçe, onun elini düğmelerden uzaklaştırmaya çalışarak.

Julia, ellerini yakalayıp onu sakinleştirdi. "Evet, çıkartacağım. İzle ve gör."

En üst düğmeden başlayarak sırayla aşağı indi. Eliyle kumaşı iki yana doğru açıp yavaşça üzerinden çıkarırken, parmak uçları tenine değiyor, Clay'in kalp atışlarını hızlandırıyordu. "Sakın yanlış bir fikre kapılayım demeyin, bayım."

"Yanlış değil, daha çok edepsiz diyelim," diye karşılık verdi Clay ve hafifçe sırıttı.

Julia elini ona uzattı. "Hadi bakalım yatağa."

"Yatağa başka şeyler için gitsek," dedi Clay, bir yandan da Julia'nın onu banyodan çıkarıp yatak odasına götürmesine izin verdi. Julia, onun pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtıktan sonra bacaklarından sıyırdı ve tüm kıyafetlerini koltuğun üzerine düzgünce koydu. Arkasını döndüğünde Clay çoktan yatağın içine girip uzanmıştı bile ve boxerı da yerde duruyordu.

"Ne kadar hızlısın."

"Öyleyimdir," dedi Clay, sesi yorgun geliyordu.

"Bunu da yeteneklerinin arasına ekleriz o zaman."

"Buraya gel," diye fısıldadı Clay yorganın altında yan dönerek. "Elbisenin fermuarını açmama izin ver."

Julia, yaklaşarak yatağın kenarına oturdu. Clay, onu savunan, koruyan ellerini elbisenin fermuarına götürdü ve nazikçe açtı. Elbise beline kadar indiğinde, Clay parmaklarını onun sırtında gezdirmeye başladı. Julia onu görebilmek için pozisyon değiştirdi. Clay'in

canı yanıyor olsa da, onu koruyabileceğini gösterme ihtiyacı duyduğunu hissedebiliyordu Julia. Clay'in ellerinden tutup, kendi beline yerleştirdi ve elbiseyi bacaklarından aşağı doğru kaydırmaları için onlara yol gösterdi. Ayakkabılarını da çıkardıktan sonra yatağa girip ona sokuldu.

"Teşekkür ederim," dedi, parmağıyla Clay'in yara almamış olan yanağını okşarken. "Bunu yaptığın için."

"Julia, bunca zamandır tüm bunlarla uğraşıyor olduğuna inanamıyorum."

Julia derin bir iç çekti. "Evet, benim hayatım böyle işte."

"Buna bir son vermek gerekiyor. Bu şekilde güvende değilsin."

"Benim peşime normalde taktıkları adam değildi o aslında. Her zamanki adam grip olmuş sanırım," dedi Julia, Stevie'nin solgun ve bitkin halini hatırlayarak.

"Buna devam edemezsin," dedi Clay nazikçe. Aydan gelen ışıklar, tam bir gece mavisi tonunda yatağı aydınlatıyordu. "Arabadayken söylemeye fırsat bulamadığım şey şu; hep katıldığım bir poker oyunu var. Oyuncularla, müvekkillerle, meslektaşlarımla ve bazı arkadaşlarımla. Hileli bir oyun değil bu, gerçek bir oyun. Para da risk de gerçek. Bu hafta sonu New York'a gel ve bize katıl. Gerçekten oyna. Hile, tuzak olmayan, gerçek bir oyunda oyna," diye öneride bu-

lundu. Duyduğu anda Julia'nın kafasına yatmaya başladı bu fikir. Bu hisse ihtiyacı vardı; kendi kurallarıyla kazanmak.

Clay'in önerisi o kadar cezbediciydi ki, sanki bir yerden lezzetli bir yemek kokusu geliyor ve onu havada peşinden sürüklüyordu. Acaba sadece kendi kurallarına göre oynadığı zaman, kazanmayı becerebilecek performansa hâlâ sahip miydi?

Kendini koruma içgüdüsünü bir kenara bıraktı ve sordu. "Peki, ya kaybedersem?"

Clay, usulca Julia'nın boynuna doğru sokuldu. "Benim gözü kara kadınım nereye gitti?"

"Ne?"

"Ya kaybedersen mi? Senin, poker konusunda uzman olduğunu sanıyordum. Kaybetme o zaman, New York'a gel ve bütün becerilerini göster oyunda. Sen, bir kart oyuncususun. Kaybetmek için değil, kazanmak için oynamalısın. Yani oyna ve adil bir şekilde kazan."

Önerisi birden çok cazip göründü Julia'ya. "Kulağa eğlenceli geliyor aslında," dedi biraz düşündükten sonra.

"Eğer kaybedersen – ki bence kaybetmezsin – o zaman borcunu benim ödememe izin ver," dedi Clay. Bunları söylerken gözlerini bir an için ondan ayırmamıştı. Bakışları yoğun ve gerçekti; Clay bunu istiyordu. Ona yardım etmek istiyordu. Onun böyle bir tarafı

olduğunu her zaman biliyordu. Ama şimdi gerçekten buna şahit olunca, onun bu hareketi sinsice kalbine giden bir yol bulmuş oldu. Böylece, Julia'yı saran, dünyaya karşı tek başına ayakta duran inatçı kadın tavrını oluşturan katmanlardan birini daha ortadan kaldırdı.

"Clay," dedi yumuşak bir ses tonuyla, parmaklarını onun kuvvetli göğsünde gezdirirken. "Benim borcumu ödemeni istemiyorum."

"İyi oynamak için daha fazla sebebin var o zaman."

Julia keskin bir bakış fırlattı. Gözlerinde kararlılık vardı. "Ben her zaman iyi oynarım."

"Biliyorum."

"Eğer bunu yapmayı kabul edersem, oyunda hile olmamalı. Yalandan bir oyun olmasın yani."

"Bunu asla yapmam."

"Ben gerçekten kazanmak istiyorum, iyi olduğum için."

"Diğer oyuncuları fena benzeteceğine inanıyorum ben, ama herhangi bir sebeple oyunun sonunda kazanamazsan; borcunu ben ödeyeceğim, anlaştık mı?"

"Bunu yapmanı istemiyorum," dedi, şimdi söyleyeceklerinin önemine vurgu yapmak istercesine, Clay'in bileklerini tuttu. "Bunun gerçek bir oyun olacağına ve gecenin sonuna, herkes pes edinceye kadar oynayacağımıza söz ver."

"Söz veriyorum."

"Senin paranı almak zorunda kalmak istemiyorum. Bunu yapabileceğimi kanıtlamak istiyorum."

"Yapacaksın da. Ben sadece güvence olarak teklif ediyorum. Hepsi bu. İşte tam da bu sebeple kazanacaksın. Çünkü bunu kendin halletmek istiyorsun. Çünkü başkasının senin borcunu ödeyecek olması düşüncesi, topa vurmak için sopayı daha da hızlı savurmanı sağlıyor. Sahaya gel ve tüm gücünle savur o sopayı," dedi Clay. Güçlü bir konuşma olmuştu bu.

Hayır demek, kendi bildiği yoldan şaşmamak konusunda ısrarcı olmak istiyordu. Ama Clay, onu korumak için kavga etmişti. Üstelik ona, pokere yeniden âşık olma, kendi kurallarıyla oynayarak kazanma şansı sunuyordu. Onunla birlikte ve yanında olmayı teklif ediyor, ona sahip olmaya değil, yardım etmeye çalışıyordu. Julia, onun bu davranışlarından sonra daha da fazla âşık oluyordu ve biliyordu ki artık bu adamdan vazgeçemezdi. En başından beri, birilerini dünyasına alma konusunda hep kapalı davranmıştı. Şimdi, Clay'e dünyasının kapılarını aralamışken korktuğu tek şey; onun, bu dünyaya dâhil olmak istememe ihtimaliydi.

Böylece Julia bir ay, hatta bir hafta önce asla yapmayacağı bir şey yaptı, "O zaman, anlaştık," dedi.

"Güzel," dedi Clay gülümseyerek. Sonra sırtüstü yatıp, Julia'yı da üzerine çekti. Aleti sertleşmeye

başlamıştı. "Şimdi, yorgunum ve yaralıyım, bana iyi gelecek şey biraz-"

Julia onun sözünü kesti. "Yaralı bir adam için tek bir gerçek tedavi vardır," dedi ve yorganın altına girdi. Onu tamamen sertleşene kadar okşadı sonra da ağzına aldı.

Julia, aletinin çevresini dudaklarıyla sıkıca sararken Clay inledi ve onu izleyebilmek için yorganı kaldırdı. Julia kafasını kaldırdı çünkü gözlerindeki arzuyu görmesini istiyordu. Clay'in, aleti boyunca sevgiyle hareket eden dudaklara bakarken ifadesi bulanık ve kendinden geçmiş bir haldeydi. Julia dizlerini altına toplayarak, Clay'e hak ettiği oral seksi vermek için en mükemmel pozisyona geçti. Bir an için Clay'in aletinin ağzından uzaklaşmasına izin verdi, ancak çevresinde sarılı olan elini çekmedi. "Bunun tadını çıkar. Sana yapacağım her şeyin tadını çıkar, beni kurtaran muhteşem, seksi, yaralı erkeğim," diye fısıldadı ve yarım bıraktığı işe geri döndü. İyice derinine aldı, tıpkı onun sevdiği gibi. Karnının üzerinde elini gezdirerek kaslarını hissetti, ardından diğer eliyle de koyu renkli küçük göğüs ucunu sıktı. Bu hareketi, Clay'in kalçalarının yukarı doğru kalkmasına sebep oldu.

Julia ellerini daha aşağılara indirdi, kaslı kalçalarını okşayarak Clay'in bacaklarını daha çok açmasını sağladı. Clay'in bedenini ona nasıl teslim ettiğini, zevki konusunda ona en az kendi kadar güvendiğini gördüğünde içi heyecanla kaplandı. Clay'i, sıcak ağ-

zında alabildiği yere kadar aldı. Sertçe ve tutkuyla emdi, kavgadan geriye kalan acısını unutturacak hisleri bütün bedenine yaymak istiyordu. Bir eliyle hayalarını avuçladı, diğer eliyle de poposundan tutarak sıktı.

Clay cevap olarak yüksek sesle inlerken, bu ses Julia'nın vücudundan bir sıcaklığın geçmesine sebep oldu.

"Bunun için kafama başka bir darbe alabilirim," diye mırıldandı Clay, sesi hem bitkin hem de aşırı istekliydi. Julia'nın başına uzandı, parmaklarını sıkıca saçlarına geçirdi.

Julia bir an durdu. "Eğer istiyorsan saçımı çekebilirsin." Devam etmeye başladığında Clay onun saçını sıkıca kavrayıp yana çekerek başını döndürmesini sağladı. Böylece Julia, onun muhteşem aletinin tamamını yalayıp emerken, suratını açlıkla seyredebiliyordu.

"Kahretsin, çok güzelsin," dedi, parmaklarını uzatarak Julia'nın dudaklarına sonra da ağzının kenarına dokundu.

Elleri ve ağzı onu çıldırtacak her şekilde dokunurken, Clay daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle inledi. Onun vücudu, Julia'nın parmakları için bir oyun alanıydı ve parmaklarını kalçaları boyunca, poposunun üzerinde ve hayalarının tam altında; bir erkeği çıldırtan o yerde gezdirdi. Clay kendini ona teslim

etmişti. Dudaklar, onun en çok sevdiği yerlerde gezinirken, kalçalarını o dudaklara doğru hareket ettirdi.

Oraya bir dokunuş, buraya bir dokunuş, o seksi popoyu mıncıklama... Julia, Clay'in yaşadığı bütün hazzı kontrol edebileceğini gösteriyordu. Sonra, onun sıkı kalçalarını elleriyle kavrayarak, bedeni boyunca ilerleyen titremeleri hissedene kadar aletini emmeye devam etti.

Clay, Julia'nın saçını yakaladı, kafasını kavrarken nefesi hızlandı; sperminin tadı Julia'nın boğazından aşağı akarken kendini geriye itti ve onun adını haykırdı.

Dakikalar sonra Julia, onun yanına yatmış ve bedenini kolları ile sarmalamıştı. Clay'in boğazını, kirli sakallı çenesini, yaralı yanağını öptü. "Beni kontrol etmeyi seviyorsun, ben de benim için kontrolünü kaybetmeni seviyorum," diye fısıldadı.

"Hımm," diye mırıldandı Clay. "İyi bir ikiliyiz biz."

"En iyisiyiz," dedi Julia gözlerini kapatırken. Her şekilde ortak olduklarını hissediyordu en sonunda.

***

Bir çift ağrı kesici daha alması kafatasındaki zonklamayı azaltma konusunda harikalar yaratmıştı. Ancak ertesi gün öğlen saatlerini biraz geçerken Bay Pong'un Yeri'nin kapısını açtığında, hâlâ neyle kar-

şı karşıya olduğunu bir kez daha hatırladı. Kızarmış domuz eti ve erişte kokusu burun deliklerini kapladı. Garsonlar, öğle yemeği müşterilerine tabak tabak karabiberli biftek ve makarna servisi yaparak ortalıkta koşuşturuyorlardı.

Burası, üzerlerinde Çin Yeni Yılı'nın on iki sembolünün ve hepsinin tepesinde de bir ejderhanın resmedildiği kalın menüleri ile sıradan bir Çin restoranıydı.

Clay etrafı incelerken yanına telaşlı bir garson geldi.

"Bir kişi mi olacaksınız?"

"Hayır, birini bekliyorum. Bay Stravinski'ye burada olduğumu haber verebilirsiniz."

Garsonun kafası karışmış gibiydi. "Affedersiniz, kim geldi diyelim?"

"Görmeyi beklediği adamın geldiğini söyleyin."

Clay'in bu cevabı üzerine kaşları havaya kalkan garson, "Peki," dedi ve arkasını dönüp patronunu çağırmaya gitti.

Birkaç dakika sonra uzun boylu, takım elbiseli bir adam göründü. Koyu renk gür saçları, çamura yakın kahverengi gözleri vardı ve Clay'in hayatında gördüğü en kötü dişlere sahipti. Ne zayıf ne de şişman olarak tanımlanabilirdi. İnsanların gürbüz veya yapılı olarak adlandırdığı tiplerdendi. Yanına yaklaştığında tokalaşmak için elini uzattı.

"Clay Nichols," diye tanıttı kendini.

"Charlie Stravinski. Sizinle tanışacağıma dair bir his vardı içimde. Buyurun," dedi Charlie, borcunu ödeyemeyen bir adamdan zorla aldığı restorana, onu gururla buyur ederek. "Mutfağa yakın tarafta bizim için bir masa ayrıldı."

"Harika," dedi Clay sakin ve rahat bir tavırla. Sıradan bir öğle yemeğine gelmiş gibiydi.

Oturduktan sonra garsonlardan biri, Clay'e bir menü uzattı. "Teşekkür ederim."

Charlie menüye işaret ederek, "Buradaki her şey çok lezzetlidir, ama size en çok kung pao tavuğunu öneririm," dedi, parmaklarını dudaklarına götürüp, tıpkı bir şef aşçının yapacağı gibi onları öperek.

"Tamam, o halde," dedi Clay menüyü kenara iterek. Niyeti Charlie ile sadece konuşmak değildi. Onunla yemek de yiyecekti. Avukat olarak bunca yıllık tecrübenin sonunda öğrendiği bir şey varsa, o da karşı taraf hakkında ne kadar çok bilgi sahibi olursan, o kadar iyi olduğuydu. Ayrıca korktuğunu ne kadar az belli edersen, kazanma şansın da o kadar artardı. Kaldı ki Clay'in içinden bir ses, Charlie'nin önemsediği düşmanlarına son derece centilmence yaklaşan bir adam olduğunu söylüyordu.

Clay de işte tam böyle bir düşman olmayı planlıyordu.

"Demek yeni adamımın burnunu mahveden kişi

sizsiniz," diye konuşmaya başladı Charlie, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Yumruğumun önüne çıktı."

Charlie, pirelenmiş köpekler gibi boynunu kaşıdı. "Orada olmaması gerekiyordu. Sokakta olmak için fazla asabi."

"Öyle mi?"

Charlie, evet anlamında kafasını salladı ve nefesini kuvvetli bir şekilde dışarı verdi. Öfkeli bir adam gibi dirseklerini masaya dayadı ve her iki elinin parmak uçlarını karşı karşıya getirip birleştirdi.

"Mesajı Stevie'nin iletmesi gerekiyordu, ama o da grip olduğunu iddia ediyor," dedi Charlie dalga geçerek.

"Öyle tahmin ediyorum ki bu, hasta olduğunu söyleyerek işten son kaytarışı olmuştur," dedi Clay umursamaz bir alaycılıkla.

Charlie, kafasını yana yatırarak birkaç kahkaha attı ve sonra derin bir nefes alıp gülmeyi bırakarak sordu. "Buraya niçin geldiniz?"

"Ortak bir ilgi alanımız var gibi görünüyor, değil mi?" dedi Clay, önce aralarında ortak bir şey olduğunu açıkça ortaya koyarak.

"Kızıl."

"Julia'ya böyle mi diyorsunuz?"

"Evet."

"Durum şu, Charlie," dedi Clay, kontrollü bir ses tonuyla. "Size, Charlie diyebilir miyim? Yoksa Bay Stravinski'yi mi tercih edersiniz?"

"Charlie yeterli."

"Söylediğim gibi, durum şu, Charlie," diye tekrarladı Clay arkasına yaslanıp Charlie'nin duruşunu taklit ederek. "Bundan sonra önce bana gelmen gerekecek."

Charlie kaşlarını havaya kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Peki, bunu neden yapacakmışım?"

"Ben onun avukatıyım ve seninle olan işleriyle artık ben ilgileniyorum. Bundan sonra böyle olacak. Paranı istiyorsundur herhalde?"

"Bu hoşuma gider, evet," dedi Charlie. "Ben parayı severim."

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden de bazı konuları halletmek için yanımda biraz fazlasını getirdim," dedi Clay ve cüzdanını çıkarmak için elini cebine götürdü. Oyalanarak cüzdanını açtı ve parmağını yalayıp içindeki banknotları saydı. Masanın üzerine beş yüz dolar bıraktı.

"Bu, adamın için. Bir bakıma, burnu yumruğumun önüne çıktığı için üzgün olmasam da, davranışlarımın sonuçlarını üstlenme niyetinde olduğumun bir göstergesi."

Charlie onaylar şekilde paraya baktı. "Devam et."

Beş tane daha yüz dolarlık banknot çıkardı ve masanın üzerindekilere ilave etti. "Bu da onu bu hafta rahat bırakman için."

Charlie kahkaha attı. "Bu, sana daha fazlaya patlar."

Clay, bir beş yüz dolar daha ekledi ve kaşlarını kaldırıp sorar bir ifadeyle baktı. Charlie kafasını tamam anlamında salladı. "Bu olur."

"Ve bu da," diye devam etti Clay, masaya bir beş yüz dolar daha bırakarak, "kalan on bin doları, önümüzdeki hafta sonu ödemiş olacağımızın sözü."

"Yoksa?"

"Yoksa diye bir şey yok," dedi Clay kibarca, gözlerini bir an için olsun karşısındaki adamın üzerinden ayırmayarak. "O borç ödenecek ve senin de Julia ile işin bitmiş olacak. Anlaşıldı mı?"

"Neden anlaşılmış olması gerekiyormuş?"

"Çünkü anlaşmalar böyle yapılır, Charlie. Kalan on bin dolar da ödendiği zaman Julia özgür olacak ve bir daha da asla onunla konuşmanı, iletişime geçmeni, peşinden adamlarını göndermeni istemiyorum."

"Bir şeyler imzalamamı da isteyecek misin? Yasal bir sözleşme falan?" diye sordu Charlie alaycı bir ses tonuyla.

Clay hayır anlamında kafasını salladı. "Bu işler

için sözleşme yapılmaz. Ben de bu yüzden fazla bir ödeme yaptım, iyi niyetimin göstergesi olarak. Bizim anlaşmamızın koşulları buna dayanıyor, yani iyi niyete."

Charlie duraksayıp kafasını hafifçe yana doğru yatırdı ve Clay'i baştan aşağı şöyle bir süzdü. Sonra gülümseyerek, "Bu şartları kabul edebilirim," dedi.

"Diğer şartları da kabul edebilirsin o halde. Tüm borç ödendikten sonra onu rahat bırakacağınla ilgili olanları hani."

"Paramı ödediği takdirde, bir daha onu görmeme asla gerek kalmaz," dedi istemeye istemeye.

"Söylediğim gibi. Parayı ödeyeceğiz, ama Julia artık senin için oynamayacak."

"Gerçekten mi?" dedi Charlie şüpheci bir ses tonuyla. "Ne yapacak peki? On bini Vegas'taki kumar makinelerinden falan mı kazanacak?"

Clay güldü ve kafasını hayır anlamında salladı. "Hayır, ama fark eder mi? Paranın nereden geldiğini önemsiyor musun? Yoksa senin için tek önemli olan, yeşil bir paket içinde topluca sana ulaşması mı?"

"Yeşil iyidir. Ama önümüzdeki hafta sonu New York'ta olacağım. Orada bir oyun düzenliyorum."

"Ne tesadüf, ben de New York'ta yaşıyorum," dedi Clay.

"O zaman, ödemeyi bana orada yaparsınız. Pazar

sabahı parayı istiyorum. Tam bir haftanız var," dedi Charlie, işaret parmağını kaldırıp konunun önemine dikkat çekmek isteyerek. "Saat on birde, benim en sevdiğim restoranda buluşuruz. Yerini sana ayrıca bildiririm."

"Olmuş bil."

"Ve her şey bittiğinde, iş adamları gibi el sıkışacağız."

"Orada olacağım."

Bu sırada garson elinde iki tabak kung pao tavuğuyla belirdi.

"Afiyet olsun," dedi Charlie.

Clay bir ısırık aldı ve onaylar biçimde kafasını salladı. "Bu gerçekten de çok lezzetli bir kung poa tavuğu."

"Gördüğün gibi, bu yeri kapatmaya içim el vermedi, yoksa yapabilirdim. Sırf tavuğu için burayı açık tuttum. San Francisco'nun en iyi kung pao tavuğu olarak anılıyor. Başka hiçbir şey beni bu kadar gururlandıramazdı."

"Hayatta bizi mutlu edenler, hep küçük şeyler değil midir zaten?" dedi Clay, iki çubuk arasında bir parça tavuğu tutarak.

"Sahiden de öyle," dedi Charlie, suratına yayılan gülümsemeyle konuşmaya devam etti. "Seni sevdim, cesursun. Benim için çalışmalısın. Senin gibi iyi bir avukata her zaman ihtiyaç olur."

"Teşekkür ederim, ama bu teklifi geri çevirmek zorundayım. Şu anda oldukça kabarık bir müvekkil listem var."

Sonraki bir saat boyunca spor hakkında konuşup, tavuk yediler ve en iyi restoranların San Francisco'da mı New York'ta mı olduğunu tartıştılar. Clay'in iyi vakit geçirdiği söylenemezdi, hatta orada kaldığı sürenin büyük bir bölümünü, karşısındaki adamın boğazına yapışmamak için kendini tutmaya çalışarak geçirmişti. Ama en azından oradan ayrıldığında düşmanını daha iyi tanıyordu.

Bunun da her zaman bir anlamı vardı.

On Birinci Bölüm

"Oyuna ne kadar para getirmem gerekiyor?"

Clay önündeki hesaptan kafasını kaldırıp Michele'e soran bakışlarla baktı. "Oyun mu?"

"Evet," dedi Michele, Clay'in anlamamış olmasına sinirlenerek. Az önce, ikisinin ofisine de çok yakın olan Madison'daki McCoy'da öğle yemeği yemişlerdi. Clay kredi kartını masanın üzerine koydu.

"Cumartesi gecesi. Sizin oyuna," diye ekledi Michele.

"Sen poker gecesine pek gelmezsin ki," dedi Clay, garson yanlarından başka bir masaya servis yapacağı yemek tabaklarıyla geçerken.

"Yoksa davetli değil miyim?"

"Elbette davetlisin, Michele," dedi, onu yatıştırmaya çalışarak. Onu sinirlendirmek istemiyordu, ama Michele bugün tersinden kalkmışa benziyordu. "Ben sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Beni, Liam davet etti," dedi parmaklarıyla masada tempo tutarak. Clay'in dikkatini çekmeye çalışır gibiydi.

"Öyle mi? Birlikte misiniz yoksa?" diye sordu Clay, sorunun cevabını biliyor olmasına rağmen. Liam, onu birkaç hafta önce arayıp, Michele'e çıkma teklif etmesinin sorun olup olmayacağını sormuştu. Clay hiçbir sorun olmayacağını söylemişti hemen ve sonra bir daha aklına gelmemişti bu konu. Son günlerde kafasında sadece iki şeye yer vardı; iş ve Julia.

"Sayılır," dedi Michele omuz silkerek, garson da hesabı almak üzere onların masasına yönelmişti.

"O, iyi bir adamdır. Sana iyi davranır."

"Evet, iyi bir adam, bu yüzden de beni oyuna davet edince kabul ettim," dedi Michele masaya parmaklarıyla bir kez daha vurarak. Ardından derin bir nefes aldı ve hızlıca sordu. "Senin kız arkadaşın da orada olacak, öyle değil mi?"

"Evet, o da orada olacak. *Kız arkadaşım,*" dedi Clay havada tırnak işareti hareketi yaparak. "Onun adı, Julia."

Michele, sadece Julia'nın oyuna geleceğini biliyordu. Mali sıkıntılarındansa haberi yoktu. Arkadaşlarından hiçbirinin haberi yoktu, çünkü bu kimseyi ilgilendirmezdi.

"Julia," diye tekrarladı Michele, sanki ismi on heceden oluşuyor ve her biri de dilinde acı bir tat bırakıyormuş gibi. "O halde onun, senin için uygun olup olmadığını da görebileceğim," dedi ses tonunu değiştirerek. Rahatlamışa benziyordu.

"Tabii," dedi Clay, karşı çıkmayarak. Çünkü söz konusu kadınlar olunca, bazen ne düşündüklerini anlamak oldukça güç olabiliyordu ve Michele bazen anlaşılması imkânsız bir kadına dönüşebiliyordu. "Onay vereceğine eminim."

"Değer verdiğim erkeklerin doğru kadını seçtiklerinden emin olmalıyım. Davis için endişelenmiştim, şimdi de senin için endişeleniyorum," dedi ve masanın üzerinden uzanıp elini Clay'inkinin üzerine koydu.

Ah, işte şimdi anlamıştı Clay ne olup bittiğini. "Benim için endişelenmene gerek yok, Michele."

"Ama endişeleniyorum."

"Biliyorum."

Michele pek çok şey hakkında endişelenirdi. Bu, onun doğasında vardı. Sevdiği insanların incitildiğini görmekten nefret ederdi. Anne babası öldüğünden beri böyleydi ve Clay bazen onun bir şekilde, dünya-

da daha fazla acı olmasını önlemeye çalıştığını düşünürdü. Bir terapist için garipti bu aslında, ama başkalarının psikolojisini analiz etmek Clay'e düşmezdi. "Endişelendiğini biliyorum, ama ben iyiyim. Julia'yı seveceksin. Seveceğine eminim."

"Öyle mi dersin?"

Clay kafasını salladı. "Evet."

Michele'in gözlerinde bir üzüntü belirdi aniden. "Hiç düşünüyor musun, eğer..."

"Eğer, ne?"

"Eğer, biz..." dedi Michele, parmağıyla önce Clay'i sonra kendisini işaret ederek. Sesi gittikçe kısılmıştı.

Clay kaşlarını havaya kaldırdı. Michele üniversitede öpüştükleri zamanı kastediyor olamazdı, değil mi? Yok canım. O meşhur melankolik ruh hallerinden birini yaşıyor olmalıydı şu anda sadece.

"Eğer bizim aramızda bir şey olsaydı," diye ekledi Michele.

"Ama bizim aramızda bir şey var zaten; dostluk. Biz seninle dostuz," dedi Clay, Michele'in kendisi için ne ifade ettiğini ona hatırlatmaya çalışarak. "Dost olmadığımızı düşünemiyorum."

"Doğru," dedi Michele, garson Clay'in kredi kartını geri getirdiğinde sert bir şekilde kafasını sallayarak. "Ben de düşünemiyorum," diye ekledi, sesi kuv-

vetli geliyordu kulağa.

Ya da kuvvetli olmaya çalışırmış gibi.

Michele'den ayrılıp Madison'dan yukarı doğru yürürken sorduğu soruyu düşündü Clay. Aralarında ne olabileceğini neden bilmek istiyor olabilirdi ki? İkisinin arkadaştan, dosttan öte bir şey olmaları o kadar tuhaf bir düşünceydi ki, sanki Michele ona elleri üzerinde yürümeye başlamasını teklif etmişti. Hiçbir mantığı yoktu bu sorunun.

Ofise döndüğünde de bunun üzerinde düşünecek vakti olmamıştı bir daha, zira Flynn, Pinkertonlarla birlikte bir sonraki filmlerinin ayrıntılarını görüşmek için bekliyordu onu. Böylece kollarını sıvadı ve çalışmaya başlamak için koltuğuna yerleşti. Tüm ilgisini müvekkillerine verecek, en iyi performansını sergileyecekti, çünkü birkaç saat sonra Julia onun evinde olacaktı.

***

Uçak alçalmaya başlarken Julia son beş günü düşündü. Su samurları, poker egzersizleri ve New York için valiz hazırlamakla geçmişti bu beş gün.

Kim çarşamba günü geldiğinde bebek odası için su samurlu duvar kâğıdında karar kıldığını açıklamış, birkaç dakika sonra da doğum sancılarının başladığını düşünerek acil olarak çıkmıştı bardan.

Sonradan bunun reflüden olduğu ortaya çıkmıştı

ama Julia, Cubic Z'deki ekstra iş yükünden rahatsız değildi. Ne de olsa bu hafta oldukça sakin geçiyordu. Clay'in pazar günü Charlie ile yaptığı konuşmadan sonra Julia korunaklı bir kozanın içinde hareket ediyor gibi hissetmişti kendini. Ne Charlie, ne Stevie, ne de o aşağılık Max onu ya da Gayle ve Kim'i rahatsız etmemişti.

Cumartesi günkü oyuna hazırlanmak için boş zamanlarını bilgisayarında online ya da telefonuna yüklediği uygulama üzerinden poker oynayarak geçirmişti. Elbette ekran karşısında geçirdiği bir iki saatin bir fark yaratmayacağını biliyordu. Şans çok önemliydi ama aynı zamanda da diğer herkesten daha dikkatli olması gerekecekti.

Yeni bir restoran açmak üzere olan oyuncu Liam Connor, uyuşturucu üzerine yaptığı Powder isimli programla büyük bir başarı yakalayan yapımcı Jay Klausman ve Clay'in arkadaşı Cam. Connor ile Klausman hakkında biraz araştırma yapmış ve poker konusundaki yetenekleri ile ilgili parça bölük de olsa bilgi edinmişti. Liam, Leonardo DiCaprio gibi, ortaya büyük para koyuyor ve sırf eğlence olsun diye oynuyordu. Gözü açık bir yapımcı olan Jay ise biraz büyük bir tehdit oluşturuyordu. Ama asıl tehdit ne yapacağı öngörülemeyen Cam'di. Julia asıl yenmesi gerekenin o olduğunu hissediyordu. Öyle bir adam – risk almaya alışkın ve bir tür sihirli dokunuşa sahip olan bir adam – onun için sıkıntı yaratabilirdi.

Ama aslında Julia'nın başarılı olmasını sağlayan şey tam da böyle bir belaydı ve buna hazırdı. Havaalanında ilerlerken stratejisini bir kez daha gözden geçirdi.

Clay'in son dakika bir müvekkille toplantısı çıktığı için Julia Manhattan'a doğru bir taksiye atladı. Clay evinin yan binasındaki kafenin sahibine onun için anahtar bırakmıştı. Julia uçaktan iner inmez onu görmeyecek olduğu için gizliden gizliye ona minnettardı. Onu görmek istiyordu, hem de çok istiyordu ama bazen bir kadın, erkeğini gördüğünde temiz olmak isterdi. Bunun için de güzelce yıkanıp altı saatlik uçuşun, üzerindeki etkisinden kurtulmak iyi olacaktı. Clay'in dairesine gelince anahtarla kapıyı açtı ve içeri girip kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Evin sessiz ve tuhaf bir samimiyeti olan havasını içine çekti önce. Buraya en son geldiğinde kaçıp gitmişti. Şimdi ise kendini buraya aitmiş gibi hissediyordu. Clay onun için masanın üzerine bir hoş geldin sepeti bırakmamıştı, ama anahtarını bırakmış olması Julia'ya onun hakkında bilmek istediği her şeyi söylüyordu zaten; *güven.* Clay, Julia'ya güvendiği gibi, ona güven de veriyordu. Aralarında sorulmayan bir soru kalmamıştı artık. Clay ona, o da Clay'e güveniyordu.

Valizini yatak odasına götürüp, Clay için aldığı hediyeye bir şey olmadığından emin olmak için kenarlarını elleriyle şöyle bir yokladı ve üzerindekilerden kurtulup duşun altına girdi.

On dakika sonra duştan çıkıp havluya sarındığında içinde ortalığı karıştırmak, çekmeceleri açıp bakmak, banyo dolaplarını kurcalamak gibi bir istek duymuyordu. Julia başkalarının eşyalarını karıştırmayı sevmezdi ve Clay'in evinde de arama ihtiyacı duyduğu hiçbir şey yoktu. Ayrıca Clay *açık kitap* deyiminin de somut bir örneğiydi ve bunu bilmek içinde bir yerlerde Julia'yı rahatlatıyor, ona duyduğu güveni pekiştiriyordu. Dillon ile birlikteyken ise ona güvenmediği anlar olurdu. Charlie'den kazandığı paranın tamamı için vergi ödemek zorunda olmadığının şakasını yapmasından, üniversite yıllarında bir kafeden milkshake bardağı çaldığı hikâyesini anlatmasına kadar. Tamam insanlar üniversitedeyken çılgın şeyler yapabilirdi ama Julia şimdi geriye dönüp baktığında, Dillon'ın gerçek kişiliğini bir araya getiren asıl parçaları ayrı ayrı da olsa görebiliyordu.

Clay ise bunun tam tersiydi. Hiçbir şey gizlemiyordu. Kendini en başından beri açık bir şekilde koymuştu onun önüne. Yalan yoktu ve Julia'nın hayatında buna ihtiyacı vardı.

Julia havluyu asıp bacaklarına losyon sürdükten sonra doğrudan Clay'in dolabına gitti. Karıştırmak için değil, üzerine giyecek bir şeyler bulmak içindi bu. Clay'in onu ne içinde görmek istediğini biliyorken valizini kurcalayıp başka bir şeyler giymesine gerek yoktu.

Clay'in gömleklerinden birini giydi ve göğsüne

kadar olan düğmeleri ilikledi. Bu şekilde kendini giyinik kabul ediyordu.

Kapının açıldığını duyunca kalp atışları hızlandı. Vücudunu saran heyecanla yerinde duramayıp neredeyse koşarak inmek istedi iki kat aşağı. Ama bu adamı tanıyordu ve onun ne istediğini de çok iyi biliyordu. Clay, Julia'nın koşarak boynuna sarılmasını istemezdi. Onu kendisi arayıp bulmak isterdi. Bunun üzerine Julia merdivenlerden aşağı yavaş yavaş inmeye başladı. Clay telefonuyla anahtarlarını mutfak masasının üzerine bırakırken Julia da son katın köşesini dönüyordu.

Julia tırabzanlara yaslandı, poposu demirlere dayalı, gömleğinin düğmeleriyle oynuyor ve bekliyordu.

Clay yukarı doğru kafasını kaldırınca gözleri Julia'nın yüzüne kilitlendi. Elini çenesine götürerek onu büyük bir beğeniyle süzmeye başladı.

"Buna alışabilirim," dedi. Kalın ve derinden gelen sesi Julia'yı eritiyordu. Ona doğru basamakları tırmanmaya başlayan Clay yanına gelince Julia'nın yanaklarını avuçlarının içine aldı. "Sen. Benim evimde. Benim kıyafetlerimin içinde. Benim için."

Teninden kıvılcımlar yükselirken Julia iyice erimeye devam ediyordu. "Hepsi senin için," dedi.

Clay onu içine çekercesine bakarken ikisi de tek kelime etmedi, sanki Julia'yı görmek onun oksijeniydi. Clay'in bakışları altında Julia vücudundan elektrik

akımı geçiyormuş gibi hissediyordu. Clay'in onu yemesini, onu tatmasını, her yerine dokunmasını istiyordu. Her yerine. Bu adam onun her yerinde olmalıydı; teninin üzerinde, içinde, kalbinde, aklında... Uzandı ve Clay'in yakasından sıkıca tuttu. Eninde sonunda öpüşecek, birbirlerine çarpacaklardı ama şu anda sessizliğin sarhoş edici etkisi altında, bir araya gelecek olmalarının beklentisiyle sırılsıklam olmuşlardı.

Yakasını bırakmadan yönlerini değiştirdi ve basamakları geriye doğru inmeye başladı Julia. Dizlerinin arkası Clay'in kanepesiyle buluşuncaya kadar da durmadı.

Ve sonra oldu. 4 Temmuz'da gecenin sonunda atılan havai fişekler gibi gürültülü ve güçlü. Clay, Julia'ya dokundukça her şey sıcak ve canlı renklerin patlamasına dönüşüyordu. Julia ne olduğunu anlamadan gömleğinin – Clay'in gömleği – düğmeleri, Clay'in gömleğin önünü sabırsızlıkla yırtmasıyla yere saçılmıştı. Sırada kendi üzerindeki gömlek vardı, pantolonun fermuarı da açılıp dizlere indirildi ve sonra tamamen çıkarıldı. Clay tıpkı bir leopar gibi hızlı, atik ve ateşli hareket ediyordu. Julia kendini Clay'in kanepesi üzerinde çırılçıplak, bacaklarını da onun omuzlarına dayamış vaziyette buluvermişti. Clay elleriyle Julia'nın bacaklarından tutarak onu olduğu yere sabitlemiş ve onun içine aklını başından alan bir şekilde girmişti. Julia bacaklarını hareket ettiremese de elleri Clay'in güzel yüzünde dolaşmak için serbestti. Kirli

sakalını okşayıp, eliyle Clay'in yüz hatlarının haritasını çıkarma, o çok sevdiği çenesinde parmağının izini bırakma fırsatı onu mest etti.

Sevdiği adam!

Clay, Julia'nın içinde hareket ediyor, onu tıpkı öptüğü gibi beceriyordu; derin, şiddetli, vücuduna sahip çıkarcasına. Ona sahip oluyor, onda izini bırakıyordu. Parmaklarını omuzlarına geçirmiş, sanki onu bırakmaya katlanamazmış gibi sımsıkı tutuyordu. Clay onu aynı zamanda hem sertçe hem de yavaşça almıştı. Julia onu kemiklerinde, teninde, her bir hücresinde hissedebiliyordu. Clay onun içinde, dışında, etrafında, her yerindeydi. Bir duygu senfonisi damarlarından taşmaya başlamıştı ve kısa bir süre sonra da notalar birbirine karışmış, hangisinin bittiği hangisinin başladığı anlaşılmaz hale gelmişti. Artık bedeniyle kalbini birbirinden ayırt edemiyordu, ikisi de Clay'e duyduğu arzu ve özlemle tek bir bütünün parçalarına dönüşmüştü. Birbirlerine çarpmışlar ve çarpışmayla atomlar, parçacıklar iç içe geçerek alev almış ve bu bitmek tükenmek bilmeyen mutluluğa dönüşmüştü.

"Sence bu hiç biter mi?" diye fısıldadı Julia nefeslerinin arasında.

"Seni böyle arzulamak mı?"

"Evet," dedi derin bir nefes alarak, gözlerini bir an bile Clay'in gözlerinden ayırmadan.

"Hissettiklerimden dolayı," diye cevap verdi Clay, "hayır."

"Ne hissediyorsun?"

"Etkilenmiş," dedi Clay, ateşli bir ses tonuyla Julia'nın ruhunun derinlerine dokunarak. "Tamamıyla etkilenmiş."

"Aynen," diye fısıldadı Julia. Tamamlanmış cümleler kuracak durumda değildi ama zaten buna ihtiyaç da yoktu.

Clay dudaklarıyla ağzını ele geçirmiş, içindeki hareketlerini hızlandırarak daha da derinlerine sokmuştu kendini. Bedeniyle, kollarıyla, dudaklarıyla, diliyle, aletiyle, gücüyle ve saplantısını dengelemek için çaresizce ihtiyaç duyduğu kontrolüyle Julia'yı olduğu yere sabitlemişti.

Julia da tüm bunları hissediyordu, Clay'in her hücresini, arzusunu ve ona duyduğu gereksinimi. Ona teslim olup, Clay nasıl yapmaya ihtiyaç duyuyorsa ona o şekilde sahip olmasına izin verdi, çünkü bunu yaptığı zaman ikisini de deliye çeviriyordu.

Julia, duyduğu haz vücudunda oradan oraya zıplarken, Clay'in boynuna daha sıkı tutundu. Mutluluktan kendinden geçerek dünyadan öylesine uzaklaşmıştı ki asla geri dönmek istemiyordu. Ama sonunda dünyaya geri döndü. Clay ona doğru uzanıp yanaklarını, boynunu öpmeye başladı, sanki dudaklarını ondan uzak tutamıyor gibiydi. Parmaklarıyla kolunu okşayarak gözlerinin içine baktı. "Bunu her gün istiyorum. Seni her gün istiyorum," dedi. Sesi Julia'nın teninde gürlü-

yor, sesindeki seksi sıcaklık onu uyuşturuyordu.

"Ben de. Hem de çok," diye karşılık verdi Julia. Hâlâ onun, onların, birleşerek mutluluğa dönüşen anın yarattığı sarhoşluğun etkisindeydi. Belki de bu yüzden bundan sonra ağzından çıkanları söyleyebilme cesareti göstermişti. "Bu sefer daha farklıydı, Clay," diye mırıldandı.

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Daha duygusal. Bu, kulağa çılgınca gelecek belki ve ben böyle şeylerden konuşmayı sevmem ama bu sefer daha derindi. Sanki ikimiz bir bütünün parçalarıymışız gibi," dedi Julia, yanakları kızararak. Her defasında kalbini Clay'e biraz daha açıyordu. Onu artık içinde istiyordu çünkü. Belli bir mesafede tuttuğu Clay'i istemiyordu artık. "Anlatabiliyor muyum?"

"Evet ve neden böyle biliyor musun?"

"Neden?" diye fısıldadı Julia ve o an sanki bir köprünün üzerinde el ele tutuşmuş aşağıdaki suya atlamak üzerelermiş gibi bir süre havada asılı kaldı.

"Çünkü aramızda artık sır kalmadı," diye yanıt verdi Clay, parmaklarının arka tarafıyla Julia'nın yüzünü okşarken. Dokunuşları öyle yumuşaktı ki Julia'yı eritiyordu. "Çünkü artık bu işte beraberiz."

"Benim tek istediğim de bu, seninle birlikte olmak," dedi Julia, âşık olmanın hissettirdiği sıcak esinti evrendeki diğer her şeyi bulanıklaştırmıştı. Bu dört

duvarın ötesinde bir şey olmadığı kesindi. Şehir de kaybolmuş, yalnızca ikisi kalmışlardı.

"Artık yalan yok, sır yok, sadece gerçekler var."

"Sadece gerçekler," diye tekrarladı Julia. Bu ana kadar hiçbir şey bu kadar gerçek hissettirmemişti. "Senin için hissettiklerim bugüne kadar hissettiğim başka hiçbir şeye benzemiyor."

"Benim de. Sana doyamıyorum, Julia," dedi Clay, parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek. İşte bu hareket, sevecen ve nazik oluşuyla, aralarındaki son katmanı da kaldırmıştı. "Sana doyamıyorum. Hep daha fazlasını istiyorum, her an ve sürekli olarak."

"Bana tamamen sahip olabilirsin," dedi Julia, gözlerindeki tepkiyi izleyerek. Sanki bu kelimelerle Clay'e istediği tek şeyi vermiş gibiydi.

"Benim istediğim sensin," dedi Clay ve bu ileride yaşayabilecekleri şeylerin sözüydü adeta.

"Yarın akşamdan sonra benimle ne yapacaksın peki? Çok fazla boş vaktim olacak ne de olsa," diye sordu Julia, duygusal konuşmalarından biraz daha muzip bir alana kayarak. Sanki uzun zamandır beraberlermiş gibi. Bu en baştan beri böyleydi zaten, ilk gecelerinden beri. Birlikte bu kadar değişik yönleri oluşunu seviyordu Julia.

"Pokerden sıkılmış olacağını düşünerek belki briçe geçmek istersin diye düşünmüştüm. Strip-briç."

"Kanastayı da deneyebiliriz. Ya da biraz daha çılgın bir şey istersen pis yedili de oynayabiliriz."

Clay elinde kart tutarmış gibi bir poza bürünerek, "Julia elinde hiç yedili var mı?" diyerek dalga geçti.

Julia da ona bir kart uzatır gibi yaptı. "Şanslı yedimi özleyeceğim," dedi somurtarak.

"Şanslı başka bir şey buluruz merak etme, çünkü boş gecelerimizde ne yapacağımızı çok iyi biliyorum."

"Öyle mi? Neymiş?"

"Seni Vegas'a götüreceğim, orada eğlencesine oynayacağız."

"Seninle Vegas'a gitmeyi çok isterim."

"Kardeşimle tanışabilirsin böylece. Brent'in komedi kulübüne gideriz, sonra da seni Bellagio'daki gece kulüplerinden birine götürürüm. Dans ederiz."

"Sen dans ediyor musun?"

"Güzelim, seninle dans etmek ön sevişme gibi olur. Dans pistinde seni kendime yaslarım," dedi Julia'yı döndürüp sırtını kendi göğsüne dayayarak.

Julia göstermek için kalçasını hareket ettirdi. "Böyle mi?"

"Evet, çalışmaya devam et."

"Makinelerle de oynarız," diye ekledi Julia, Vegas hayallerini sürdür[illegible]k.

"Para kaybederiz ve umurumuzda olmaz," dedi Clay, Julia'nın saçlarını omzundan çekip boynunun arkasına kondurduğu öpücükle onu titreterek.

"Bir şova gideriz."

"Limuzinde sevişiriz," diye ekledi Clay, güçlü parmaklarını Julia'nın belinde gezdirerek.

"Asansörde sevişiriz."

"İşi, geçmişi geride bırakırız."

"Telefonuma bakmam, telefonumu düşünmem bile."

"Kimse bize ulaşamaz," diye fısıldadı Clay. "Birbirimizle sarhoş oluruz."

Julia ona bakmak, onu görmek isteyerek arkasına döndü. Parmaklarını Clay'in dudaklarında gezdirerek zevk içinde gözlerini kapatışını izledi. "Beni çoktan sarhoş ettin bile, Clay."

"Öyle kal," dedi Clay. "Öyle kalmanı istiyorum."

"Kalacağım."

On İkinci Bölüm

Onunla olan zamanının bitmesini istemiyordu Clay. Onunla olan hiçbir şeyin bitmesini istemiyordu.

O akşam bir İtalyan restoranında yedikleri akşam yemeğinden sonra asansöre adım atarlarken, saatin tıkırtısı acı bir şekilde; yarınki oyuna, sonra pazar sabahı saat on birde Charlie ile buluşmalarına, sonra da pazar öğlen Julia'yı ülkenin öteki ucuna götürecek olan uçağa bindirmesine doğru yaklaştıklarını duyuruyordu adeta. Onun katına ulaşırlarken, Julia'yı tekrar eve gönderme düşüncesi ağzının içindeki bir kesik gibiydi; görmezden gelinemez, sinir bozucu bir hatırlatma. Çünkü onunla daha da fazlasını istiyordu. Bu anların her gün gözünün önüne serilmesini istiyordu.

Ama yapabildiği tek şey bu andan en iyi şekilde yararlanmaktı.

"Sana bir hediyem var," dedi Clay evin içine girdikleri zaman.

Julia'nın muhteşem dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Bir hediye mi? Hediyelere bayılırım. Nereden bildin bunu?"

"Tabii ki hediyelere bayılıyorsun," dedi Clay, onu tanımanın verdiği güvenle.

"Neden 'tabii ki' diyorsun?"

"Çünkü," dedi Clay, eteğinin üstünde parmaklarını gezdirerek. "Çünkü sen nasıl keyif alındığını biliyorsun. Çünkü kendini inkâr etmiyorsun. Çünkü zevk ve istek hissini reddetmiyorsun. Ve bu tür bir insan hediyelerden hoşlanır. Bu tür bir insan hayattan zevk almayı bilir." Dudaklarını onun yumuşak tenine dokundurma isteğine dayanamadan kafasını onun boynuna indirdi. Julia ürperdi ve Clay'in gömleğini kavrayarak yanına çekti. "İşte tam kastettiğim şey," diye ekledi Clay.

Sarılmayı bıraktı Julia ve ellerini hediyeyi almak için açtı. "Ver, ver, ver hadi."

Clay kolunu onun etrafından dolaştırarak o sabah tezgâha bırakmış olduğu pembe kutuyu kaptı. Ona hediyeyi verdi ve onun bütün tepkilerini karesi karesine kaydetmek için elinden geleni yaptı. Julia avucunu kutu boyunca gezdirirken gözlerinin aydınlanışını,

sonra satenimsi beyaz fiyonku çözerek tezgâha bıra-
kışını.

Julia kapağı açtı ve içine baktı. "Aaah," dedi tak-
dirle, sonra da siyah, kalça boyu jartiyerleri kutudan
çıkardı ve kutuyu tezgâha geri koydu. "Senin en sev-
diğin şey."

Clay başını evet anlamında salladı.

"Bunları şimdi giymemi istiyor musun?"

"Hayır. Sakla onları. Onları yarın giymen gerek."

Julia gözlerini kıstı. "Neden?"

"Benim poker engelim bu."

"Bu ne demek oluyor?"

"Yarın kazanmak istemiyorum. Eğer onları giyer-
sen kazanamam, çünkü düşünebileceğim tek şey bu
olur," dedi parmak uçlarını onun dizlerinden kalça-
larına doğru götürerek. Bacaklarının en yukarılarına
yaklaştığında Julia'nın dudakları ayrıldı, ama Clay'in
göğsüne elini dayayarak onu geride tuttu. "Ben doğ-
ru dürüst kazanmak istiyorum. Sana bunu söyledim.
Bana söz verdin."

"Bunu biliyorum. Ama beni yenebileceğini kanıt-
lamak zorunda değilsin, Julia. Ben senin tarafında-
yım," dedi, onun elini tutup parmaklarını onunkilere
kenetledi, "ve yarın gece bunları giymene ihtiyacım
var. Bana giyeceğini söyle."

Julia'nın omuzları kalktı ve geri düştü, bir an için

konuşmadı, sanki bunu değerlendiriyor gibiydi. "Lanet olsun, neden bu kadar ikna edici olmak zorundasın ki?"

"İyi kanıtlar sunmak benim işim."

"Yaptığın şeyde fazla iyisin. Ama bunları senin için giyerdim de zaten. Ve Noel senin evine erken geldiğine göre, benim de senin için bir şey aldığımı söylemek için bundan daha iyi bir zaman olamaz."

"Noel'e bayılırım," dedi Clay, Julia onun elini tutarak merdivenlerden yukarı götürürken. Bavuluna ulaştığında, fermuarı açtı ve içine elini daldırdı. "Bu bir sürpriz, o yüzden gözlerini kapat."

Clay onun söylediğini yaptı. "Ben de sürprizleri çok severim. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır. Ama hediyelerimin bana uyması gibi bu da sana uyuyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana dairemde sürpriz yaptın. Sonra da McKenna'nın düğününde," dedi Julia ve topukları yerde tıkırdarken, Clay onun yanına yaklaştığını hissetti.

"Ellerini uzat," dedi ona.

Seksi ve şehvetli sesi Clay'i tahrik etti. İtiraz etmeden avucunu açtı. "Bunu bana tak," dedi Julia ve Clay eline yumuşak bir kumaşın düştüğünü hissetti. Gözlerini açıp ellerine baktığında nefesi kesildi. Si-

yah bir fular vardı avucunda ve Julia kıyafetlerini çıkarıyordu. "Gözlerimi bağla," dedi.

San Francisco'da geçen ay geçirdikleri gece aklına geldi Clay'in. Julia ona, bunun yapmak istemediği tek şey olduğunu söylemişti. *"Bunun düşüncesi bile bana kendimi fazla savunmasız hissettiriyor ve güven sorunları olan bir kadın için, yani benim için bunun iyi bir fantezi olduğunu sanmıyorum."*

"Ama sen demiştin ki," diye başladı Clay, ama giysilerinin yığın halinde yere düştüğünü ve sadece dantelli çamaşırının ve topuklu ayakkabılarının kaldığını görünce söyleyecekleri yutulup gitti.

"Ne söylediğimi biliyorum." Julia elini onun göğsünden aşağıya indirdi, dokunuşu onun vücuduna ürpertiler gönderiyordu. "Ama işler değişti ve senin için bunu yapmak istiyorum. Bu, senin beni sorunlarımdan kurtarmanla aynı şey değil belki, ama yine de sana istediğini vermek istiyorum. Senin için bunu yapmama izin ver."

Clay kafasını hayır anlamında salladı. "Bunu bana teşekkür etmek için yapma."

"Sana teşekkür etmek için yapmıyorum bunu," dedi Julia kararlı bir şekilde. "Sana istediğin her şeyi verebilmek için yapıyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Clay, sesi içinde *bunun* için yanan arzuyla savaşırken boğuklaşmıştı.

"Yapmak *zorunda* olduğumu hissettiğim bir şeyi asla yapmam seninle. Seninle yaptığım her şeyi istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki, bunu sana vermekten başka bu isteğin tamamıyla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Bu yüzden otur," dedi ve elini ona doğru bastırdı. Sonra aniden durdu. "Fantezinin, benim sana oturmanı söylememi içerdiğini sanmıyorum. Bana ne yapacağımı söyle."

Ah, siktir. İşi bitmişti. Vücudu hararete tehlikeli derecede yaklaşmıştı ve Julia henüz ona dokunmamıştı bile. Ama bu boşuna Clay'in fantezisi değildi. Onu nasıl istediğini biliyordu; açık havada. "Seni balkonumda istiyorum."

"Nasıl arzu edersen," dedi Julia, gözleri onunkileri yakaladı, sırtının üzerinden ona bakarak merdivenlerden aşağı inerken içlerinde bir parıltı vardı. Yürürken ona muhteşem kıçının mükemmel görüntüsünü sunuyordu. Onun kıçına yapmak istediklerini hayal ederken aleti pantolonunun içerisinde sertçe seğirdi. Julia sürgülü cam kapıya gelip çekerek açtı ve bir parmağını bükerek Clay'i çağırdı.

"Şezlongun üzerine," dedi ona Clay ve Julia yastıkların arasında emekledi. Clay bütün bu zaman boyunca gözlerini onun üzerinden ayırmadı, arabalar ve taksiler beş kat aşağıdaki caddede hızla ilerlerken, Clay onun bedeninin bütün hareketlerinin tadını çıkardı. Eğer tuğla parmaklıklardan aşağı göz atacak olsaydı Manhattan gecesinin nasıl gelip geçtiğini seyre-

debilirdi. Ama Julia dışında hiçbir şeye bakamıyordu. Julia arkasına yaslandı, kızıl saçları yastığa yayıldı, uzun bedeni tahta şezlong boyunca uzanmıştı. Sıcak bir esinti karanlık gece boyunca uçuyor, saç tutamlarını yanağına doğru uçuşturuyordu.

Clay onun üzerine ata biner gibi oturdu, kumaş onun teniyle oynasın diye, ipek fuların ucunu onun karnının, göğüslerinin, sonra boğazının üzerinde gezdirdi. Kumaşı onun gözlerine doğru götürdü ve başının arkasında düğümü sıkarken, Julia kalçalarını ona doğru kıvırdı ve Clay onun sıcaklığını pantolonunun altından hissetti. "Bunu istiyorsun," dedi, sesi kırılarak. "Hissedebiliyorum bunu. Senin ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum."

"Bunu gerçekten istiyorum," diye fısıldadı Julia.

Clay kafasını Julia'nın boynuna doğru indirerek kulağına eğildi. "Hiçbir şey göremediğini biliyorum, ama her şeyi hissedebiliyorsun. Bu yüzden bunu istiyorum. Senin her şeyi *hissetmeni* izlemek istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

Julia kollarını onun boynuna doladı. "Olduğum yer çok karanlık ve senin bütün bu zaman boyunca burada olduğunu bilmem gerekiyor. Benden gözlerini ayırmamalısın."

"Bütün bu süre boyunca gözlerimi senin üzerinde tutacağıma söz veriyorum," dedi Clay, onun bedenini baştan aşağıya inceleyerek. "Beni hissedeceksin."

"Nasıl?"

"Bana güven Julia," dedi, şezlongun en ucuna oturarak Julia'nın vücudunun ve onun uzun, güzel bacaklarının mükemmel görüntüsünü yakaladı. "Oturup seni izleyeceğim ve sana hazır olduğum zaman söyleyeceğim, sen de o zamana kadar ellerini iki yanında tutacaksın."

Julia başını evet anlamında salladı ve Clay onun görüntüsünü doya doya seyretti. O muhteşem ve yuvarlak göğüslerini, emilmeyi bekleyen pembe meme uçlarını ve yumuşak, düz karnını. Sonra da bacaklarının arasında Clay'i çağıran tangasını. Clay'in parmakları oraya dokunmayı arzuluyordu, ağzı onu tatmaya can atıyordu. Julia, Clay onun bacaklarına bakarken kalçasını hafifçe havaya kaldırdı ve sanki onu göremese de, Clay'in ona ne kadar büyük bir özlem ve ateşle baktığını biliyormuş gibiydi.

"Sana baktığımı hissedebiliyorsun değil mi?"

Julia dişlerini alt dudağına bastırdı ve mırıldandı, "Evet. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum."

"Güzel. Bacaklarını aç," dedi ve Julia bacaklarını onun için olabildiğince açarken Clay'in teni boyunca bir sıcaklık yayıldı.

Clay küçük kumaş parçasını ve üzerindeki ıslaklığı gördüğü zaman inlemesini tuttu. Bu kadın o kadar duyarlıydı ve onun yüzünden o kadar çok tahrik olmuştu ki, yüzünü onun bacaklarının arasına gömme-

mesi ve diliyle onu becermemesi neredeyse bir suçtu artık. "Ayrıca beni böyle de hissedeceksin," dedi Clay, iki eliyle de onun ayak bileklerinin üzerinde daireler çizdi sonra onları kavrayarak tuttu, ayakları onun elleriyle bağlanmıştı.

"Ah," dedi Julia, daha Clay ona tam anlamıyla dokunmadan kalçalarını havaya kaldırdı ve yastıklara doğru sürtünmeye çalıştı.

"Şimdi, şu an kendine ne kadar dokunmak istediğini söyle bana."

"Çok azdım," dedi, sesi ateşli bir fısıltıydı.

"Şu anda dokunulmaya can mı atıyorsun, Julia?"

"Evet. Dokunabilir miyim?"

"Dokun kendine. Elini iç çamaşırının içine sok ve parmaklarını bacaklarının arasına götür."

Julia elini, kadınlığını örten kumaş parçasının bel kısmına indirdi sonra daha aşağılara, daha da aşağılara ve tam oraya dokunduğu zaman keskin bir nefes çekti. Tanrı'm, onun parmakları kadınlığına ulaştığında dudaklarının ayrılışı çok güzel bir görüntüydü. Clay, o parmakların kendisininkiler olmasını istiyordu, ağzını onun üzerine götürmek, aletini onun içine sokmak istiyordu, ama bu işkenceyi daha fazla istiyordu. Onu izlemeye, yapayalnız olduğu zaman nasıl göründüğünü bilmeye can atıyordu. Onun bedeninin kendi dokunuşuna nasıl tepki verdiğine tanık olmak istiyordu. "Bana nasıl hissettiğini söyle," dedi Clay,

onun topuklularla dayanılamayacak kadar seksi görünen bileklerini tutarken.

"Çok iyi," diye inledi Julia. "Çok ıslak. Parmaklarım boylu boyunca kayıyor ve onun senin dilin olduğunu hayal ediyorum."

Keskin bir ağrı Clay'in bedeninin içinde yankılandı ve bütün içgüdüleri onu iyice becermesini söyledi. Ama asıl nokta bu değildi. Onun çıplak bedeninin zevkle kavranmasını izlemek için bu işkenceye ihtiyacı vardı. Julia kendi eliyle boşalana kadar Clay kendini tuttuğundan, onu kavrayan heyecan ve bekleyiş onu daha çok azdırıyordu.

"Ve dilim şu anda nasıl hissettiriyor Julia?" diye sordu Clay onun dantelin altında hızla hareket eden eline açgözlülükle bakarken. "Senin o küçük, tatlı klitorisini dudaklarımın arasında emip seni ağzıma doğru kıvrandırırken dilim nasıl hissettiriyor?"

Julia kalçalarını eline doğru kaldırdı ve yüksek sesle inleyerek topuklarını yastıkların içine sıkıca gömdü. "Siktir, dilin bana çok iyi hissettiriyor. Yüzüne süründüğümü hayal ediyorum şu anda," dedi, bütün şehvetine, bütün isteğine ihanet eden ve ona dokunma arzusunu Clay'in iliklerine kadar ilerleten bir sesle.

"Onu çıkar. Eğer bu kadar çabuk azdıysan bütün kadınlığını görmem gerek," dedi Clay.

Julia çamaşırının belini kavradı ve hızla dizlerine

kadar indirdi. Geriye kalan yolda Clay onu çekip çıkardı ve eline aldı. "Sen bunu yaparken seni koklamam lazım," dedi ve ıslak kumaşı burnuna götürerek kokusunu içine çekti. Koku direkt olarak, pantolonunun altında acı verecek kadar sertleşmiş olan, serbest bırakılmak için yalvaran aletine gitti.

"Nasıl kokuyorum?" dedi Julia elini tekrar bacaklarının arasına doğru daldırırken.

"Çok azmış."

"Evet, azdım," dedi kendisini kırık nefeslerle daha hızlı okşarken.

"Bacaklarını sonuna kadar aç, Julia. Kendine yaptığın her şeyi görmek istiyorum."

Julia bacaklarını daha da çok açtı, Clay'in balkonunda çok güzel, çok savunmasızdı. Gözlerinin üzerinde bir parça ipek, ayağında topuklular ve günün her lanet saatinde arzuladığı bedeni onun için buradaydı. Onu şimdi alabilirdi, pantolonunu indirip içine girebilir, o sıcak ve ıslak merkezine kayabilirdi. Ama yapmayacaktı. Henüz değil.

"Kendine dokunuyor musun Clay?" diye sordu Julia parmakları kendisi boyunca uçarken.

"Dokunmamı istiyor musun? Beni göremiyorsun ki..."

"Biliyorum. Ama hayal edebilirim. Aletinin yumruğunu becerdiğini bilmem gerekiyor şu anda."

"Seni pis ağızlı, pis kız," dedi Clay onun konuşma şekline onayını dile getirerek.

"Pisim ve buna bayılıyorsun," dedi ve o an olay, Julia'nın uysallıktan çıkıp bir şekilde dizginleri eline almasına dönüştü. Clay bunu tahmin etmemişti ama yine de Julia onu şaşırtmanın bir yolunu buluyordu. "Ağzımdan çıkan her pis söze bayılıyorsun. Kendimi becermemi seyretmeye de bayılıyorsun, değil mi?"

"Siktir. Tanrı'm, hem de çok," dedi Clay nefesini titrekçe içine çekerken. Ve zevk, görüntü ve seslerle damarları boyunca yol aldı. "İstediğim kadının kendi kendini becermesinden başka beni boşaltabilecek bir şey düşünemiyorum." Sonra pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açarak ondan kurtuldu. "Benim hayalimle orgazm olurken nasıl göründüğünü öğrenmek için ölüyordum. Şimdi öğreneceğim," dedi ve aletini okşamaya başladı. Gözlerini kapatıp zevke teslim etmek istiyordu kendini, ama Julia'nın şişmiş vajina dudaklarında ellerini hızla gezdirdiği bu anı kaçırmasına imkân yoktu. "Göster bana. Bana şimdi göster."

Ve işte oradaydı. Yüksek bir haz çığlığı. Sırtı bükülmüş, kalçaları eline doğru kalkmış, parmakları hızlıca ve azgınca kadınlığını ovalarken çıkan zarif bir inleme. "Bu," dedi Julia, nefes nefese kalmış bir şekilde, "bu, seni, beni yalarken, yerken, becerirken, bana sahip olurken hayal ettiğim halim. Her şekilde. Hayalini kurduğum şey şimdi bu, Clay. Ah, Tanrı'm, beni becermeni çok istiyorum şu anda." Julia'nın ne-

fesi kesildi ve sözleri, kendi eline sürtünerek boşalırken çıkardığı haz çığlıkları arasında boğuldu.

Saniyeler içerisinde Clay onun üzerindeydi. Fuları açmış, onun göz kapaklarının açılışını izliyordu. Güzel yeşil gözleri şehvetten bulanıktı. Daha önce hiçbir zaman onun gözlerinde şu anki gibi bir ateş görmemişti. Julia bunun her saniyesini en az onun kadar sevmişti. Onun eline doğru uzanırken ve ağzına götürürken gözlerini onunkilere kitledi Clay ve önce işaret parmağını emdi, sonra orta parmağını, sonra onun her bir damlasını tadabilmek için parmaklarından el bileğine kadar yaladı.

"Mükemmel. İnanılmaz derecede mükemmelsin," dedi Clay, ağzında onun arzusunun tadının keyfini çıkarırken.

"Sevdin mi?" diye sordu Julia nefes nefese, orgazmından sonraki tatmin hissiyle baştan ayağa sarılı halde.

Clay kafasını hayır anlamında sallayarak ona yaklaştı. "*Bayıldım,*" diye fısıldadı. Julia'nın gözlerini öptü, ona güvendiği için teşekkür etmesinin bir yolu olarak. Sonra onun yanağını, boynunu ve kulağını öptü. "Her zaman güzelsin ve benimle beraber boşalırken çok güzel oluyorsun."

"Yani, umduğun kadar iyiydi değil mi? Fantezin?"

"Güzelim, sen fantezimin can bulmuş halisin," dedi onun elini tutup ereksiyonunun çevresine sarar-

ken. Anında onu okşamaya başladı Julia, yumuşak parmakları bir çeşit rahatlama sağlıyordu. Clay onun dokunuşuyla bütün bedeni boyunca ilerleyen elektrik akımından kaynaklanan derin bir nefes çekti. "O dudakların bana sarılı olduklarını görmek istiyorum."

Julia onu bıraktı, kalçalarını tuttu ve onu kendisine doğru çekerek ağzını ona doğru kaldırdı. Ona dokunduğu anda Clay şezlongun ucunu kavradı. Kendisini tutmak zorundaydı, çünkü şu anda yapmak istediği tek şey onun ağzını sertçe becermek ve boğazına boşalmaktı. Kemikleri uğulduyor, kanı yoğun ve sıcak bir şekilde hızla damarlarında ilerliyordu ve o da Julia'nın yaptığı gibi bırakmak istiyordu kendini. Ama, "Hayır," diyerek onu birkaç saniye sonra durdurdu.

"Neden?"

"Çünkü böyle olmasını istiyorum. Çünkü aynı anda sana dokunmam lazım."

Onu dokunabileceği bir pozisyona getirdikten sonra aletini tekrar onun ağzına yönlendirdi ve Julia ağzını olabildiğince açarak onu sonuna kadar aldı, ağzının sıcaklığı Clay'i sardı. Clay bir eliyle Julia'nın kafasının kavradı ve diğer elini sırtı boyunca gezdirerek yumuşak, pürüzsüz tenin tadını çıkardı, sonra da elini kalçalarına indirdi.

Ağzı dolu olmasına rağmen Julia'nın nefesi bu hareket sebebiyle kesildi. Clay ellerini daha da aşağılara

indirerek onun bacaklarının arasına kaydırdı. "Boşaldıktan hemen sonra dokunulmayı kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

Julia başını evet anlamında salladı.

"İyi. Çünkü seni izlediğim süre boyunca parmaklarını çok kıskandım ve şimdi elimi senin o tatlı ıslaklığının üzerinde istiyorum," dedi ve ıslaklığının dudakları üzerinden parmaklarını kaydırıp, kiltorisinden kıvrımlarına doğru dairesel hareketlerle okşadı. Julia onun eline doğru hareket ederek cevap verdi. Bir süre sonra omurgasının ucundaki baskıyı hissetmeye başladı. Bütün içgüdüleri ona Julia'nın ağzını becermeye devam etmesini söylüyordu ama yine de aletini çekerek onun yanaklarını kavradı. "Ağzına boşalmayı ne kadar çok istediğimi hayal edemezsin."

"O zaman boşal. Seni tatmak istiyorum. Seni tatmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Clay kafasını hayır anlamında salladı, sert nefesler alıyor, göğsü yükselip alçalıyordu. "Boşaldığın zaman sana bakmak istiyorum. Seni tekrar boşalttığım zaman yüzünü seyretmek istiyorum. Senin içinde olmak istiyorum."

Julia içine bir nefes aldı ve seksi bir şekilde iç çekti. "O da gerçekten güzel gibi duruyor."

Clay şezlonga uzandı ve Julia'yı üzerine doğru kaydırdı. Arkasındaki fulara uzanarak onu Julia'nın göğüslerinin arasında sallandırdı. "Hediyemi çok se-

viyorum ve onu bir şekilde daha kullanmak istiyorum."

Bir şekilde, onun ihtiyacını söylemeden anladı Julia, çünkü kollarını sırtına doğru hareket ettirerek bileklerini omurgasına doğru götürdü. "Beni böyle mi istiyorsun?"

"Evet," diye hırıldadı Clay. "Bu, seni istediğim elli milyon şekilden biri."

"Bana bütün diğer kırk dokuz milyon bilmem kaç tanesini de söyleyecek misin?"

Clay, onun bileklerini birbirine bağlarken gülümsedi ve elleri arkasında sıkıca bağlanana kadar kollarını birleştirdi. "Bana bunu yapabilmen nasıl mümkün olabilir?"

"Sanırım sen bana bir şeyler yapıyorsun," dedi Julia dudaklarını bir sırıtışla kıvırarak.

"Hayır, komik kadın. Seni bağlarken beni nasıl güldürebiliyorsun?"

"Ağzımın çokça yeteneğinden sadece bir tanesi."

"O seksi ağzın en sevdiğim oyun alanlarından birisi," dedi Clay kalçalarını kavrayarak onu yukarı kaldırıp sonra onun muhteşem bedenini aletine doğru indirirken. Onu doldururken Julia keskin bir nefes aldı.

"Fular hâlâ hediyeler vermeye devam ediyor," dedi Clay ve Julia karşılığında gülümsedi sonra derin bir kahkaha attı.

Clay duyduğu bu kahkahanın onu bitirdiğinden emindi. O, bu kadın için kalbini tamamen ve kesin bir şekilde eritmişti. Zaten o noktaya gelmişti, onun için her şeyi hissediyordu ama sevişme sırasında gülmesi, o mutlu ses her şeyi mühürledi. Söz konusu o olduğunda Clay her zaman hazırdı. Bu kadar çok şey hissettiği tek kadındı o ve onu istiyordu. Daima.

***

Julia, onun üzerinde yukarı aşağı hareket ederken acele etmiyordu, yavaş ve tensel bir ritim yakalamıştı, çünkü zamanları vardı. Saat yoktu, bir tarih yoktu, birbirlerine dolanan bedenleri dışında hiçbir şey yoktu.

Clay onun kalçalarını tuttu; bazen hareketlerini kontrol ederek, bazen de kendi hızını belirlemesine izin vererek. Julia umutsuzca onun kafasından tutarak sıkıca sarılmak istiyordu, ama elleri ipekle kelepçelenmişti ve gerçeği söylemek gerekirse buna aldırmıyordu. Clay tarafından bağlanmak veya bağlı kalmak onu rahatsız etmiyordu. Clay'in yaptığı her şey ona müthiş hissettirmek için tasarlanmıştı ve kalbi sanki dokunduğu en kırılgan şeymiş, asla kırmak istemediği bir şeymiş gibi nazikçe öpüyordu.

"Bu hafta seni özledim," dedi Clay, göğsünden boğazına doğru bir dizi öpücük sıralarken. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim."

"Seni daha fazla görmem lazım, Julia," derken Clay'in sesi yalın ve duygusaldı, en basit ihtiyacını söyler gibiydi.

"Benim de buna ihtiyacım var."

"Seni ne kadar çok istediğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Söyle bana," dedi Julia gözlerini onunkilere kilitleyerek. "Ne kadar istediğini söyle."

"Seni olabilecek her şekilde istiyorum."

"Elli milyon şekilde olduğunu düşünmüştüm. Bana birkaç tanesini söyle."

Clay bir eliyle onun bileklerini tuttu. "Ne yapmak istediğimi biliyor musun? Seni yapabileceğim her şekilde becermek istiyorum."

Julia'nın gözleri bu sözlerle, ses tonundaki sahiplenicilikle büyüdü. "Nasıl?"

"Şimdi yaptığım gibi kadınlığını becermek istiyorum." Daha da derinlerine girdi ve Julia sırtını gererek bundan hoşlandığını hissettirdi. ona. "Ağzını tekrar tekrar becermek istiyorum," dedi parmağını dudakları boyunca gezdirip sonra onu ağzının içine kaydırarak. Julia uzunca emdi o parmağı. Clay elini onun göğsüne indirerek göğüslerinin arasında bir çizgi çekti. "Göğüslerinin arasını becermek istiyorum," dedi. Sonra bir anda eli Julia'nın poposuna indi ve parmağını

kalçaları arasından aşağı doğru kaydırarak keskin bir nefes aldı. Parmaklarını daha aşağılara götürürken, nereye gideceğini hisseden Julia hem gerildi hem de heyecanlandı. Clay elinin onun bacaklarının arasına kaydırdı, ıslaklığına buladı ve yavaşça tekrar yukarı çıkmaya başladı. "O güzel ve küçük kıçını becermek istiyorum," dedi ve oraya parmağını sürterek bir süre oyalandı.

"Ah, Tanrı'm," dedi Julia gözlerini kapatarak.

"Bunu yapmam için bana izin vereceğini düşünüyor musun?" diye sordu Clay sıcak, boğuk bir sesle ve parmağının ucuyla daha fazla bastırdı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Julia sık nefeslerinin arasında gerçekçi bir şekilde.

"Yapabilir miyim peki?" dedi Clay parmağını daha derinlere doğru iterek.

Saf, beyaz bir sıcaklık Julia'nın bedenini yaktı. Kelimeleri oluşturması imkânsız hale gelmişti. O *böyle* içindeyken kim heceleri bir araya getirebilirdi ki? Hem aletinin hem de parmağının tahmin edilemeyen yoğunluğundan dolayı bütün bedeni zevkle titrerken ne söyleyebilirdi?

"Bu evet demek mi?" diye fısıldadı Clay, sesi kısık ama katıydı. Nereye kadar gidebileceğini bilmesi gerekiyordu.

"Evet, yapabilirsin," dedi yutkunarak. Daha önce böyle bir şey deneyimlememişti ama yapmak istediği-

ni söylediği şeyi yaparken yepyeni bir zevk ülkesinin içine düştü bedeni. Clay, ona her şekilde sahip oluyordu. Julia sona yaklaşıyordu, uçuruma doğru koşuyordu ve ona daha yakın olması gerekiyordu. "Çöz beni," dedi ümitsizce, ağır nefeslerin arasında.

Clay anında bileklerinin çevresindeki düğümü çözerek kollarını serbest bıraktı. Julia kollarını omuzlarına sardı ve yanına çekti onu, orgazmı vahşice bedeni boyunca ilerlerken ona dokunmaya, sarılmaya ihtiyacı vardı. Onu sıkıca tuttu Julia, Clay bedenini, kalbini ve ruhunu çalarken, zevk onu olabilecek en güzel şekilde talan ederek içini oydu. Clay'in omuzları ürpertilerle titrerken ve inlemeleri, hırıldamaları geceyi delerken ona tutundu.

"Ben de sana her zaman ihtiyaç duyuyorum, Clay. Her zaman."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye mırıldandı Clay, güçlü elleriyle Julia'nın sırtını okşuyordu. Ardından Julia'yı kucağına alıp banyoya çıkardı. Dikkatle ve şefkatle onu yıkadı, kuruladı ve yine kucağında yatağa taşıdı.

"Birbirimizi daha sık görmenin bir yolunu bulmalıyız," dedi Clay, yatakta onun yüzüne bakıp parmaklarını saçlarının arasında dolaştırırken. Gecenin karanlığı üstlerini örtmüştü, ay ışığı yalnızca yüzlerini aydınlatıyordu. "Bu konuda pazarlık kabul etmiyorum."

Julia kaşlarını havaya kaldırdı. "Öyle mi Avukat Bey? Böyle mi yapıyorsun sen işini?"

"Bazı kurallar üzerinde müzakere edilemez. Bu da onlardan bir tanesi.

"Peki bunu müvekkilin yararına sonuçlandırmak için ne yapmayı düşünüyorsun? Müvekkilinin de sen olduğunu varsayıyorum?"

"Kendi kendini temsil etmek hakkında ne derler bilirsin."

"Müvekkilin aptal olduğunu mu?"

Clay evet anlamında kafasını salladı ve gülümsedi. Dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı ve çok seksi görünüyordu. Sonra yüzündeki ifade değişti. Daha ciddi bir hâl aldı. "Julia, San Francisco'ya ilk geldiğim zaman *bunun* olacağına dair en ufak bir fikrim bile yoktu."

"*Bu* ne oluyor peki?" diye sordu Julia, vücudunu bir titreme sarmaya başlamıştı. Hissettiklerine bir ad koymaktan çok korkuyordu. Önce Clay'in söylemesi daha iyiydi. Zaten o, Julia'ya kıyasla hep daha cesurdu.

"Sen ve ben," dedi Clay ve bu sözcükler Julia'yı sarhoş etti. İkisi de şimdi en tehlikeli olan sözcükleri dile getirmenin kıyısındalardı. "San Francisco'ya geldiğim o ilk gece böyle bir şey aramıyordum. Hiçbir şey istemiyordum."

"Peki şimdi?" diye sordu Julia umutlu bir ses tonuyla.

Clay kahverengi gözlerini Julia'nınkilere kilitledi. "Şimdi her şeyi istiyorum."

On Üçüncü Bölüm

İçgüdüleri yüzde yüz doğru çıkmıştı. Saçlarını tamamen kazıtmış ve suratı sürekli asık dolaşan yapımcı Klausman çetin cevizdi. Hem okuması güç hem de hesapçıydı ama Julia yine de kendi silahlarını kullanıp, çıkan kartları hızla analiz ederek, adamın yaklaşık bin dolarını almayı başarmıştı. Klausman zor bir rakipti, duygularını hiç belli etmiyordu ve Julia'ya Charlie'nin hileli oyunlarındaki oynayış tarzını hatırlatıyordu.

Bu akşam dışında böyle oynamazdı Julia. Bu akşam dışarıdan bakıldığında son derece gevşemiş ve rahat bir tavrı vardı oynarken. Gülüyor, şakalar yapıyor, arada bir masadan kalkıp içki hazırlıyordu.

Liam'ın, adını Speakeasy koyacağı ve iki hafta sonra açılışını yapacağı restoran gerçekten de çok güzeldi. Kahverengi deri kaplı oturma bölümleri, meşe ağacından yapılmış masalar, uzun ve cilalanmış bir bar tezgâhı vardı. Liam'ın, hemen hemen bütün restoranlarda yaygın olan metal malzemeleri tercih etmemiş olması hoşuna gitmişti. Duvarlarda asılı olan kırmızı çerçeveli özgün tablolar ve şarap rengi bar tabureleri restorana klas ve sıcak bir hava katmıştı.

Liam, Cam'e kartlarını dağıttı, Klausman'a da son bir kart fırlattıktan sonra kendi kartlarını eline aldı. Buz mavisi gözleriyle kartlarını inceliyor, düşünüyordu. Liam hiçbir zaman Charlie'nin oyunlarına davet edilen tiplerden olamazdı çünkü kolay lokma değildi. Julia da elinde kendi kartlarını tutuyordu; ne çok gevşek ne çok sıkı. Clay'in bir eli Julia'nın bacağının üzerinde duruyordu, beyaz gömleğinin kollarını sıvamış, boynundaki mor kravatını gevşetmişti. Söylediğine göre bu, uğurlu kravatıydı. Ağzında purosuyla çok seksi, çok erkeksi görünüyordu. Ama Julia'nın dikkati Clay'in değil Klausman'ın üzerindeydi. Onu gözlemlemeye, bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışıyordu.

"Bu gerçekten de berbat bir el," dedi Cam birden bire ve kafasını iki yana sallayarak elindeki kartları masaya gürültülü bir şekilde fırlattı. "Ben yokum, benden pas, hatta öyle bir pas ki bunun için yeni bir kelime bulmaları gerekecek."

Julia, Clay'in avukat arkadaşına hafifçe gülümsedi. Tam da Clay'in anlattığı gibiydi; dışa dönük, konuşkan, yüksek bir ses tonu olan bir adamdı ve odayı aydınlatıyordu. Puro içişi bile dikkat çekiciydi. Dudaklarını puronun etrafına sıkıca sarmıştı ve derin nefeslerle çekiyordu içine.

"Evet, Bayan Julia söyleyin bakalım, sizin dünyada en çok sevdiğiniz içki hangisi? En ama en çok sevdiğiniz?"

"Bırak da rahat rahat oynasın," diye araya girdi Clay, Klausman masaya bir çip daha koyup bu elde de olduğunu duyururken.

Clay'in söyledikleri karşısında Cam'in kaşları havaya kalktı. "Ne yani, senin kadının aynı anda hem konuşup hem oynayamıyor mu?"

Julia gözlerini kaldırıp Cam'e baktı ve, "Mutluluk için şampanya, yalnızlık için viski ve diğer her şey için de votka," dedi.

Cam ağzından halka şekli vererek koca bir duman dalgası çıkardı. "Şu işe de bakın. Kadın şair çıktı. Kahretsin, çok güzeldi bu. Sizce de öyle değil miydi?" diye sordu masanın etrafında oturan Liam, Michele, Klausman ve Clay'e bakıp sorusuna verecekleri cevabı beklerken.

"Şairaneydi," dedi Liam, o meşhur gülümsemesini sergilemek ister gibi kartlarından başını kaldırarak. Oyuncu olduğu o kadar belliydi ki. Onda, o sahne

ışığı, o karizma vardı. Masaya bir çip daha fırlatıp, "Şahane bir monolog gibiydi," dedikten sonra kafasını, bütün gece hiç kazanamamış olsa da hâlâ oyunda kalmaya devam eden Michele'e çevirdi.

Julia, kadını takdir etmiyor değildi. Gece boyunca hiç düzgün bir ele denk gelmeyen ve aslında pek de oynayamayan kadın yine de geri adım atmıyordu. Ama sinirleri çok sağlamdı ve Liam'ın ellerini sürekli üzerinde gezdirmesi, boynunu öpmesi, parmaklarını saçlarının arasında gezdirmesi, onunla flört etmesi bile dikkatini dağıtmamıştı.

"Ben kadehimi Julia'nın söylediklerine kaldırıyorum o halde," dedi Cam, elindeki kadehi havaya kaldırarak.

Julia da elindeki hayali bardağı havaya kaldırıp, "Şerefe," dedi. Kısa bir süre sonra ellerin açılma vakti gelmişti.

Önce Clay gösterdi elini, sadece bir onlusu vardı.

"Ah, seni blöfçü pislik," diye atıldı Cam. "Bu elle gerçekten de kazanabileceğini düşünmüyordun değil mi?"

Clay umursamazca omuz silkti ve sırıttı. Julia'nın sırrını koruyordu aslında. "Denemeden bilemezsin, öyle değil mi?" dedi kuru bir sesle ve arkasına yaslandı. Julia elini gösterirken Clay de parmağını Julia'nın bacağında gezdiriyordu. Julia kartlarını masanın üzerine serdi; bir çift yedilisi vardı.

"Şanslı yediler," dedi gururla ve o an Michele'in ona baktığını fark etti. Daha doğrusu bacağına, Clay'in parmağına bakıyordu. Belki yalnızca bir tesadüftü veya belki de daha fazlası vardı.

Bu sırada Klausman da elini açtı, bir çift beşlisi vardı.

Telefonu çalan Liam elini telefonuna götürerek, "Menajerim arıyor, bunu açmam lazım," dedi ve ayağa kalktı.

"Bekle Liam, senin elinde ne vardı?"

Liam eliyle önemsiz olduğuna işaret ederek, "Bir şeyim yok, sen göster benimkini işte," dedi ve eğilip Michele'in alnına bir öpücük kondurdu. Michele kafasını kaldırıp hafifçe mırıldadı sonra kartlara bakıp omuzlarını silkti ve iki tane kralını göstererek, "Sanırım sıra bende ve galiba bu akşamki ilk elimi kazandım," dedi.

Julia göğsünün sıkıştığını hissetti, canı sıkılmıştı. O kadar kişi arasında Michele kazanacağına en az ihtimal verdiği kişiydi. Ama sonra kendine umursamamasını söyledi. Bu pokerdi ve her eli kazanmak uzak bir ihtimaldi. Ayrıca eğleniyordu. Stevie başında durup onu denetlemiyordu. Oyuncuların dikkatini dağıtmak için dekoltesini iyice açması gerekmiyordu. Önemli olan sonuçtu ve Julia bu akşam kazanıp ertesi sabah bütün parayı Charlie'nin suratına fırlatacak ve siktirip gitmesini söyleyecekti.

Klausman masadan kalkarak, "Ara verdiğimize göre ben biraz dışarı çıkıyorum," dedi.

Julia içkisini bitirmek üzere olan Cam'e, "Bir tane daha ister misin?" diye sordu.

"Çok isterim," dedi Cam.

Michele de boş bardağını sallayıp, "Benimki de bitti, ben de seninle geleyim," dedi.

"Tabii. Barın arkasında kadınlar gecesi yaparız."

***

Michele güzel bir kadındı. Kolay sarhoş olmuyordu ve Clay'i yıllardır tanıyordu.

"Viskin," dedi Julia bardağı ona uzatırken. Michele bardağı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Julia, Clay ile paylaştıklarından sonra onu kıskanmaması gerektiğini biliyordu ama bu kadın, *buradaydı*. New York'taydı ve onun erkeğini ne zaman isterse görebilirdi. Michele içkisini içerken Julia da onu inceledi. Kahverengi saçları güzeldi ve harika gözleri vardı ve vücudu... Ama Julia içinde dolaşan bu kıskançlık dalgasını kovaladı. Hiçbir zaman kıskanç bir tip olmamıştı. Kendine güveni olmayan bir kadın da değildi ve bu akşam da kesinlikle kıskançlığa başlamayacaktı. Kadınlar birbirleriyle dalaşmak zorunda değildi, değil mi?

"Clay'le çok mutlu görünüyorsunuz," dedi Michele erkeklerin duyamayacağı bir mesafeye ulaştıklarında.

"Evet, öyle denilebilir sanırım," dedi Julia gülümseyerek. "Peki ya sen ve Liam? Senden çok hoşlanıyora benziyor."

"Ah, evet, o harika," dedi Michele çabukça. *Fazla çabukça.*

"Onunla ne zaman çıkmaya başladınız?"

"Birkaç hafta önce."

"Çok tatlı birine benziyor."

"Sen ve Clay de fazla uzun bir zamandır birlikte sayılmazsınız, değil mi?" diye sordu Michele. Liam hakkında konuşmak istemediği belli oluyordu.

"İki ay."

"Bu pek de uzun bir süre değil aslında, ne dersin?"

"Bilmem ki, bazen böyle şeyler için çok zaman gerekirmiş gibi geliyor ama bazen de oluveriyor işte."

"Onun için deli oluyorsun değil mi?" diye sordu Michele bu sefer de sesinde bir burukluk var gibiydi.

Julia dirseklerini bar tezgâhına dayadı. "Evet, oluyorum. Kesinlikle. Her anlamda."

"Belli oluyor," dedi Michele bakışlarını önünde duran içkisine indirerek.

"Belli oluyor olmasına sevindim. Sen iyi misin bu arada? Biraz şey gibi görünüyorsun..." Sesi gittikçe azaldı, barmenlikten gelen, müşterilerin dertlerini dinleme içgüdüsü devreye girdi.

Michele gözlerini onunkilere sabitledi ve, "Onun mutlu olmasını istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Abim de ben de Clay'i çok önemsiyoruz. Üniversiteden beri arkadaşız onunla." Sonra ekledi "Clay'le ben."

"Aynı okula gittiğinizden bahsetmişti."

"Ailemin ölümünden sonra çok zor günler geçirdim ve Clay bana çok destek oldu."

"Çok üzüldüm."

"Uzun zaman önceydi. Ama üniversitedeyken bu yüzden zor günler geçirdim ve Clay hep yanımdaydı."

Üniversite kelimesini ikinci kez dile getirmişti. Julia, Cam'le sohbet etmekte olan Clay'e doğru baktı. Clay telefonunu eline alıp ekranda bir şeyler yaptı. Julia Clay'in telefonuyla oynuyor oluşunu tuhaf buldu, bunu pek yapmazdı aslında. "Senin yanında olmasına çok sevindim," dedi Julia. Bakışlarını şimdi Clay'e çevirmiş olan Michele yalnızca kafasını sallayarak karşılık verdi, onu dinlemiyor gibiydi. İşte o an Julia bir şeyi fark etti; Michele'in, Clay bacağını okşarken onlara bakıyor oluşu tesadüf değildi. Bu onun içindeki arzunun bir işaretiydi ve Julia artık Michele hakkında Clay'in bilmediği bir şey biliyordu. Michele'in yıllardır sakladığı bir şey. Belki de Clay bunu biliyordu ve Julia'dan gizlemişti. Ya da sadece henüz söyleyecek fırsat bulamamıştı. Clay'in bunu biliyor olma ihtimali Julia'yı kızdırdı ve şimdi bir şekilde, bunu oyunda gaza gelmek için kullanmalıydı.

On Dördüncü Bölüm

Julia iki saat sonra Michele'le ilgili düşüncelerini bir kenara itmişti. Clay onunla beraberdi, yalnızca onunla. Sahiplenici olabilirdi ama kıskanç bir kadın değildi. Hedefine bu kadar yaklaşmışken nasıl kıskanç olabilirdi ki zaten? Ödüle ulaşacağı yolu neredeyse yarılamıştı ve Liam gittikçe daha da fazla para koyuyordu ortaya. Tanrı, onun gibi bir aktörü korusun diye düşündü. Liam nakit içinde yüzüyordu ve banknotlarından ayrılma konusunda bir sorun yaşıyora benzemiyordu.

Julia kartlarını gösterince Liam kafasını iki yana sallayarak güldü. "Yine beni yendin," dedi ortadaki bütün çipleri ona doğru iterken.

Bu el ikisi dışında kimse kalmamıştı. Bir adım daha yaklaşmıştı sona. Kendini çok canlı hissediyordu. Bunu yapabilirdi, kendi kurallarına göre oynayarak kazanabilir, borcundan kurtulabilirdi. Tam istediği gibi kendi çabasıyla başındaki belayı geride bırakabilirdi. Kurtuluşu için Clay'in parasına ihtiyaç duymayacak olma düşüncesi vücudunda bir adrenalin dalgası yaratmıştı. Bir emniyet ağı istemiyordu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Özgürlüğün tadını alabiliyordu, şekerli kristaller gibiydi ve bu onu daha çok gaza getiriyordu. Oynadıkları bir sonraki ve bir sonraki ve bir sonraki elde de kazandıkları katlanıyordu.

Clay eğilip boynunu öptü. "Kazanıyorsun, güzelim. Kazanacağını biliyordum."

"Şom ağızlılık etme," dedi Julia sırıtarak.

"Bir şey olmaz, ben sana bütünüyle güveniyorum."

Julia içinde bir gurur patlaması hissetti. Clay onunla gurur duyuyordu, çünkü Julia iyiydi ve bunu hak ediyordu. Clay, Dillon'dan çok farklıydı. Dillon onu bir yola çıkarmış ve onu kandırmıştı. Clay ise ona karşı en başından beri dürüst olmuştu ve ona inanıyordu. Onu asla oyuna getirmeye çalışmazdı. "Hakkımda böyle düşünüyor olmana sevindim," dedi Julia, Clay elindeki viskiyi kafasına dikerken. "İçkini tazelememi ister misin?"

"Hayır, bana bir Mor Kar Küresi ya da Soygun ha-

zırla, hani şu benden esinlenerek icat ettiğin kokteylden. Ya da dur, daha iyi bir fikrim var. Bana yeni bir içki hazırla ve adını Uzun Mesafe Sevgilisi koy."

"Sana doğaçlama bir kokteyl hazırlamamı mı istiyorsun? Sen kokteyl sevmezsin ki."

"Sen hazırlarsan sevebilirim ama büyük ihtimalle senin üzerinden yalayarak içmek isterim."

"Sen sarhoşsun."

"Sana garanti ederim ki sarhoş, ayık, yorgun veya köpek gibi hasta, hiç fark etmez, ben yine senin üstünden yalayarak içerim onu," dedi Clay, Julia'nın kulağına fısıldayarak ve dilini çıkarıp kulak memesine değdirdi.

"Senin adını Kaptan Sapık olarak değiştiriyorum."

"Ne diyebilirim ki? Kadınım yanımda, arkadaşlarımla birlikteyim, her şey çok iyi," dedi ve Liam'ın dikkatini çekmek için arkasına yaslandı. "Liam, aramızda bir barmen var, bırak da sana onun burada, Speakeasy'de çalışmasını ne kadar çok isteyeceğini göstersin."

Julia gözlerini devirdi ve Clay'in omzunu vurdu. Clay de karşılık olarak bir öpücük verdi.

"Size Plaza'da bir oda ayırtmam mı gerekecek yoksa?" diye sordu Cam eliyle masaya vurarak.

"Evet, çünkü senin her yerde bağlantıların olduğunu biliyoruz," dedi Clay.

"Hey, sana o işle bir alakam kalmadığını söylemiştim."

"Pekâlâ, siz iki çocuk burada itişmeye devam edin, ben kokteyl hazırlamaya gidiyorum," dedi Julia bara yönelerek. Önündeki seçenekleri gözden geçirdi; cin, votka, rom ve sonra tekila. Üzerine meyveli birkaç karışım, biraz limonlu soda ve en son özel bir şey, gizli bir malzeme ekledi. Bitirdiğinde bardağı havaya kaldırıp, "Uzak Mesafe Sevgilisi için kim deney faresi olmak ister?" diye sordu.

Liam elini havaya kaldırdı. "Benim yerim olduğuna göre ilk ben deneyeceğim." Bara doğru hızlı adımlarla ilerleyip bardağı eline aldı ve bir yudum içti. "Hımm, bu muhteşem. Sen deli profesör gibisin, tek farkın içki karıştırıyor olman."

"Bana kimyacı diyebilirsin. Yeni tatlar keşfetmek benim işim."

"Bana tarifini mesaj atman gerekiyor."

Julia kafasını iki yana salladı. "İyi bir barmen tariflerini bedavaya vermez."

"O zaman bana numaranı ver de konuşup anlaşabilelim."

Julia parmağını muzip bir şekilde salladı. "Bak, işte bu olabilir," dedi ve numarasını verdi.

Liam arkasını dönerek yüksek sesiyle masadakilere seslendi. "Bunu herkes denemeli."

Julia kokteylleri hazırladıktan sonra masaya döndü ve geri kalan oyunculara da kokteylini servis etti.

"Hımm, bayıldım," dedi Clay tadına baktıktan sonra. Çok mutlu ve tasasız görünüyordu. Belki de alkolün etkisindendi, onu gevşetmişti. Ya da Julia kazanıyor olduğu içindi. Clay, Julia'yı çekip kucağına oturttu.

"Sen ne zamandan beri karışık içkileri seviyorsun ki?"

Julia kafasını kaldırdığında bu iğneleyici soruyu soranın Michele olduğunu gördü.

"Arada sırada da olsa alışkanlıklarımın dışına çıkmaktan hoşlanıyorum," diye cevap verdi Clay.

"Sen hep viski içerdin," diye devam etti Michele iğneleyici ses tonunu koruyarak. Sesinde bir koruyuculuk vardı. Bir sevgili veya eski kız arkadaş gibi. Hakkında çok şey bilen bir eski kız arkadaş gibi. "Üniversitedeyken hiç böyle değildin."

"Ben üniversitedeyken pek çok şey değildim," dedi Clay, sesinde sinirlenmiş gibi bir tını vardı.

Üniversite. Bu kelimeyi duyan Julia daha da dikkat kesildi. Michele neden sürekli Clay ve üniversite sözcüklerini aynı cümlede kullanıyordu ki?

"Bazı şeyler olduğun kesin," dedi Michele.

"Tamam, yeter bu kadar üniversite ve içki muhabbeti," diye araya girdi Klausman ve kartları dağıtmaya başladı.

Julia Clay'in kucağından tekrar kendi sandalyesine geçti. *Odaklan* dedi kendi kendine. Az kalmıştı, bu şans dalgasını ve yeteneğini biraz daha bir arada tutmayı becerip, birkaç bin dolar daha kazanabilirse özgürlüğüne kavuşacaktı. Kartlarını eline aldı ve oyuna yeniden başladılar. Sonra çok ilginç bir şey oldu ve o eli Michele kazandı. Sonrakini de. Ve sonrakini de. Michele'in her kazanışında Julia daha da geriliyor, Clay'in de rahat halinin kaybolup gittiğini görüyordu. Artık sandalyesinde arkasına yaslanmış rahatça oturmuyordu, yerinde dikleşmiş ve oyuna daha çok yoğunlaşmıştı. Bir taraftan da sürekli saatine bakıyordu. Saniyeler ilerliyor, her an Charlie ile buluşmalarına daha da yaklaşıyorlardı.

Michele bir el daha kazanınca, Clay yerinde iyice dikleşip elini cebine götürdü, ama sonra durdu ve ellerini masanın üzerine koyarak Julia'nın önündeki gittikçe azalmakta olan çiplere baktı. Üniversiteden beri tanıdığı kadın, Julia'nın kazandıklarını yarıya indirdiğinde, Julia onun boğazına sarılmaya hazır hale gelmişti ve bunun Michele'in sürekli Clay'e bakıyor oluşuyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu doğrudan Julia'nın ihtiyacı olan paranın üzerinde Michele'nin ellerinin geziyor oluşunu kıskanmasıyla alakalıydı. Zaten büyük ihtimalle Michele'in bu paraya ihtiyacı bile yoktu ve parayı bir hafta sonu spaya gitmek için falan kullanacaktı, bir mafya babasına olan borcunu ödemek için değil.

"Yemin ederim bu acemi şansı," dedi Michele parıldayan bir gülümsemeyle. Bu saf, mutlu bir gülümsemeydi. "Nasıl oynandığını bile tam bilmiyorum aslında."

"Kazandığın parayla ne yapmayı planlıyorsun, bebeğim?" diye sordu Liam, eğilip onu yanağından öperken. "Beni güzel bir yerlere götür olur mu? Yeniden Bahamalar'a gitmek istiyorum."

"Evet, bir de sana gayrimenkul satmaya çalışan adamla fotoğraf çektirirsin yine," diye kıkırdadı Michele.

Julia tek bir kelimede takılıp kalmıştı; Bahamalar. Ve bu, beynini kemiriyordu. "Eski erkek arkadaşım büyük ihtimalle Bahamalar'dadır," diye mırıldandı.

Clay'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dillon mı?"

Julia omuzlarını silkti. "Hep oraya gitmek istediğini söylerdi."

"Öyle mi?" diye fısıldadı Clay.

"Evet, ama herkes oraya gitmek ister. Yani aslında o, her yerde olabilir." İçinden bir şeyler Julia'yı sarmaya başladı. Sanki göğsünden bir yılan yükseliyordu. Belki Dillon'dan bahsettiği için böyle olmuştu. Ya da Michele'in para konusundaki ilgisiz tavrı yüzünden. Belki de Liam, Michele'in boynunu öptüğünde Michele gözlerini kapatmadığı, dudaklarını aralayıp inlemediği, vücudunu Liam'ınkine daha da yanaştırmadığı içindi, çünkü bunun yerine Clay'e bakmıştı ve

gözlerinde öyle bir arzu vardı ki. Julia artık Clay'in, Michele'le olan ilişkisi hakkında dürüst olmadığını hissetmiyor, biliyordu. Aralarında daha fazlası vardı ve o anda ne oyun, ne para ne de Charlie umurundaydı. Tek umursadığı yine oyuna getirilip getirilmediğiydi. Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Affedersiniz," dedi ve Clay'in omzuna dokunup boğazını temizledi. "Biraz temiz hava almak için dışarı çıkacağım."

"Ben de seninle geleyim," dedi Clay ve ayağa kalktı. Julia kapıya doğru yürüyüp kapıyı açılması için sertçe iterken Clay de onu belinden tutuyordu. Kapı açılınca gecenin sıcak havası yüzüne çarptı. Gece yarısına geliyordu ama şehir hâlâ ayaktaydı, arabalar, taksiler, insanlar geçip gidiyorlardı birbirlerinin yanından.

"Üniversitedeyken Michele ile aranda ne vardı?" diye sordu Julia kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Ne?"

"Onunla birlikte miydin?"

"Hayır!"

"Onunla aranda bir şey geçti mi?" diye sordu Julia bir kez daha. Kendisini, tanık sorduğu soruyu cevaplayana kadar sormaya devam eden avukatlar gibi hissediyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Açıkça söylemem mi gerekiyor?"

"Evet, söylemen gerekiyor."

Julia konuşurken işaret dili kullanıyor taklidi yaparak, "Onunla aranda bir şey var mıydı? Çünkü bütün akşam boyunca, geçmişte yaşadığınız bir şeyleri hatırlayıp melankoliye kapıldığına dair ciddi bir hisse kapılmama sebep oldu," dedi ve ellerini açarak devam etti. "*Üniversite aşağı üniversite yukarı. Clay üniversitedeyken.* Yani sanki siz üniversitedeyken yaşanmış olan bir şeylere takılıp kalmış gibi."

"Sadece bir kere öpüşmüştük. Aramızda bir şey yoktu."

Bunu o kadar sakin bir şekilde söylemişti ki, Julia'nın bu duyduğu karşısında dayak yemişe dönmesi hataymış gibi oldu. Geriye doğru bir adım attı ve sendeledi. Clay ona doğru uzandı ama Julia engel oldu. İyiydi. Ona ihtiyacı yoktu. "Ooooo," dedi Julia abartılı bir şekilde uzatarak. "Tabii. Elbette. Bir öpücük. Aranızda hiçbir şey geçmemiş gerçekten de."

"Ne oluyor, Julia? Onunla hiçbir zaman birlikte olmadım. O sadece bir arkadaş. Eski kız arkadaşım falan değil."

"Onunla öpüşmüşsün," dedi Julia çenesini ona doğru kaldırarak. "Bu da onu eski kız arkadaş kategorisine sokar, sence de öyle değil mi?"

"Ben böyle olduğunu düşünmüyorum." Cevap verişindeki duygusuzluk Julia'yı daha da kızdırmıştı,

çünkü Clay gerçekten de bu söylediklerine inanıyor gibi görünüyordu.

"Tamam, o zaman daha teknik ve hukuki bir dilde konuşalım. Birisiyle aranda *bir şey* olduğu kapsamına nelerin girdiğini ben sana açıklayayım o zaman. Birisiyle öpüştüğünde ve sana onunla aranda bir şey olup olmadığını sorduğumda, bu; 'Evet, onunla bir kere öpüştüm ve hiçbir anlamı yoktu, o zamandan beri de çok iyi arkadaşız ve her perşembe onunla bir şeyler içmeye gidiyor, senin hakkında konuşuyorum, ama sakın dilimi onun boğazından aşağı soktum diye endişenlenme, çünkü biz sadece arkadaşız,' demen gereken zaman oluyor. Kaybetmekte olduğum poker oyunu sırasında söylemen adil değil."

"Kaybediyor olduğun için mi sinirlisin yoksa onu öptüğüm için mi?"

Julia'nın içi öfkeyle dolup taşıyordu. O kadına, Charlie'ye, Clay ile aralarındaki kilometrelerce uzaklığa... Öfke, sıkıntı, hayal kırıklığı, hepsi bir kokteyle dönüşmüş ve onu bütünüyle sarmıştı. Clay'in gömleğinin yakasına yapışan Julia, "Hatırlattığın için sağ ol, çünkü o da var evet, eğer kazanamazsam eve döndüğümde korkunç bir fırtına bekliyor olacak," dedi.

"Bu, doğru değil. Sana yardım edeceğimi söylemiştim," dedi Clay ve elini telefonuna götürmeye yeltendi ama sonra durdu.

"Neden sürekli telefonuna bakıp duruyorsun, normalde hiç yaptığın bir şey değil."

"Flynn, Pinkertonlarla dışarı çıktı bu akşam. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum," dedi Clay ve sonra konuya geri döndü. "Ama keşke oyun hakkında endişelenmeyi bıraksan. Her şey yoluna girecek."

"Yine de bana yardım etmeni istemiyorum. Kendi başıma kazanmak istiyorum," dedi Julia, sinirden topuklarını kaldırıma saplamanın eşiğindeydi. Anlamıyor muydu? Bunun, onun için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor muydu? Ama şimdi hepsi birbirine girmişti. Oyun, Michele, gerçekler, yalanlar.

"Kazanacaksın da zaten."

Julia ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. "Ben sadece, sana San Francisco'dayken, onunla aranda bir şey olup olmadığını sorduğumda bunu anlatmış olmanı isterdim. Michele'in eski kız arkadaşın olup olmadığını sormuştum ve sen onun yalnızca bir arkadaş olduğunu, her zaman yalnızca bir arkadaştan ibaret olduğunu söylemiştin. Ama şimdi öğreniyorum ki onunla öpüşmüşsün." Ama Julia kendisini rahatsız eden şeyin aslında öpüşme meselesi olmadığını biliyordu. Michele hakkında bu kadar sinirlenmiş olmasının asıl sebebi bu değildi.

"Bir önemi yoktu. Ama sonuçta sen de bana karşı tam olarak dürüst davranmış sayılmazsın."

"Ben sana yalan söylemedim, sadece sana anlatamayacağım şeyler olduğunu söyledim."

"Burada durmuş kelime oyunu oynuyoruz sanki. Onu öpmüş olmamın neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Umarım bu senin için şaşırtıcı olmaz ama başka kadınları da öptüm."

"Biliyorum," diye tısladı Julia.

"O halde neden Michele'i bir kez öpmüş olmamın önemi var? Ben onu öyle görmüyorum bile."

"Çünkü... Çünkü o, hep burada. Çünkü o, seni hep görebiliyor, bense göremiyorum."

"Bunu değiştirebiliriz," dedi Clay, sesi aniden yumuşamış, bütün sertliği kaybolmuştu.

"Nasıl? Ben kilometrelerce uzakta yaşıyorum, o ise bir sokak ötede," dedi Julia elleriyle yüzünü kapatarak ve kendi sesinden nefret ederek. "Tanrı'm, bana ne yaptığına bir bak. Ağlak, dırdırcı bir kadına çevirdin beni. Üstelik o, çok güzel ve akıllı ve komik ve seni canı her istediğinde görebiliyor."

Clay, Julia'nın ellerini yüzünden nazikçe çekip parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı ve bakışlarını bakışlarına sabitledi. "Ben, onun için hiçbir şey hissetmiyorum. Sorduğunda bir şey söylemedim, çünkü onu gerçekten de o şekilde görmüyorum. Onu eski kız arkadaşım olarak düşünmüyorum.

İkimizin de sarhoş olduğu bir geceydi ve tek bir öpücüktü. Daha fazlası yok. Onu düşünmüyorum, çünkü tek düşündüğüm sensin. Daha önce hiçbir erkeğin, bir kadın için böyle hissetmediğinden eminim.

O, seni kıskanmalı."

"Bu nasıl bir ukalalık böyle?"

"Bu, benimle değil, senin için hissettiklerimle ilgili," dedi Clay, ellerini Julia'nın kollarına indirip onu sımsıkı tutarak. "Senin için hissettiklerim yüzünden tüm kadınlar seni kıskanmalı. Çünkü bugüne kadar hiçbir erkek, bir kadını benim seni arzuladığım gibi arzulamamıştır. Hiçbir erkek, bir kadına benim sana duyduğum kadar büyük bir özlem duymamıştır. Ve hiçbir erkek, bir kadına bu kadar çok ve bu kadar hızlı âşık olmamıştır."

Julia'nın yerinden çıkacakmış gibi atan kalbi duracaktı az kalsın. Göğüs kafesinden dışarı çıkıp Clay'in kollarına atılmak istiyordu adeta kalbi. "Özür dilerim," dedi, tüm öfkesi kaybolup gitmişti. "Ben kıskanç bir cadıyım. Ama onu görmek ve ikinizin çok yakın olduğunu, üstelik bir de onun sana çok âşık olduğunu bilmek benim için çok zor."

Clay olduğu yerde donup kaldı. Birkaç saniye sonra konuştuğunda ise Julia'ya sanki Rusça bir şeyler söylemiş gibi bakıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyor muydun?" diye sordu Julia şok içinde.

"Hayır."

"Onunla on dakika geçiren herkes bunu rahatlıkla görebilir. O, sana deliler gibi âşık, Clay."

Clay yutkundu ve sanki bu düşünceyi kovalamak

istiyormuş gibi kafasını iki yana salladı. Konuşmaya başladığında sesi dalgalanıyordu. "Nereden anladın bunu?"

"Sana bakışından," dedi Julia, sanki çok barizmiş gibi, ama ona göre gerçekten de çok barizdi.

"Ve bu da onun bana âşık olduğu sonucuna varman için yeterli öyle mi?"

Julia ilk defa Clay'i gerçek anlamda şaşırtmıştı. Clay'de böyle bir bomba etkisi yaratacağını düşünmemişti ama anlaşılan onun hiçbir şeyden haberi yoktu. "Evet."

"Bana bakışından bunu nasıl anlayabiliyorsun?"

Julia gözlerini devirdi. "Çünkü o bakışı tanıyorum."

Clay'in yüzündeki ifade artık şok değildi. Umut ve çok daha fazlasının doğumuydu. "Tanıyor musun?"

Julia birden ne söylemiş olduğunun farkına vardı. "Evet."

"Nasıl?"

"Çünkü ben de sana aynı şekilde bakıyorum," dedi Julia. Kelimeler ağzından bir çırpıda dökülüvermişti. Zaman yavaşlamış ve her yer aydınlanmıştı sanki. İçinde bulundukları an birçok olasılığı barındırıyordu. Aralarındaki hava elektrik akımıyla yüklü gibiydi. İkisi de diğer yarısına ihtiyaç duyan birer mıknatıstı adeta.

Clay ona doğru uzandı ve yanaklarını avuçlarının

içine alıp parmağıyla önce çenesini sonra da alt dudağını okşadı ve yaprak gibi titreyişini izledi. Julia kafasını kaldırınca göz göze geldiler. Clay gözlerini ondan ayırmadan bekliyordu ve dudaklarını araladığında, Julia'nın kalbi ne duyacağının heyecanıyla kaplandı. "Bana bakışını seviyorum."

Omurgasından kollarına doğru bir ürperti indi ve buradan parmaklarına ve ayaklarına kadar yayıldı. "Öyle mi?"

"Evet. Bana dokunuşunu seviyorum," dedi Clay ve Julia'nın elini alıp avucunu açtıktan sonra kendi göğsünün üzerine yerleştirdi. "Benimle konuşmanı seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum ve ben de senin gözlerindeki bakışı tanıyorum. Nereden biliyor musun?"

Julia kafasını hayır anlamında iki yana salladı. Vücudu arzu ve umut içerisinde titriyordu. "Nereden?"

"Çünkü benim gözlerimdeki bakışın aynısı. Çünkü seni seviyorum, Julia. Sana bütünüyle aşığım ve seni seviyorum. Senin de beni sevmeni istiyorum."

"Seviyorum, seviyorum, seviyorum," dedi Julia çabukça. Göğsündeki gerginlik yerini rahatlamaya bırakmıştı. "Clay, seni çok seviyorum."

Julia onun da titrediğini hissedebiliyordu. Ona doğru yasladı kendini ve yanağındaki sıcaklığın tadını çıkardı. Clay'in ona çok değerli bir şeymiş gibi saygıyla yaklaştığını hissetti.

"Julia," dedi Clay, sesi kısık ama duygu yüklüydü. "Ben hiç böyle âşık olmadım."

Clay'in bu sözleri Julia'yı mutlulukla yıkadı. Sanki damarlarından sıvı altın akıyordu. "Nasıl?"

"Sahip olduğum her şeyle. Sana âşık olmayan tek bir parçam dahi yok. Kendini geride tutan bir parçam da."

Bütünlük. Julia için de aynısı geçerliydi. Tam bir bütünlük. Bu aşk onu öyle bir ele geçirmişti ki, tenini baştan ayağa kaplamıştı. Hayatında bir ayraç olmuştu. Önce ve sonra. Elini Clay'in yüzüne götürdü ve çenesini hafifçe okşayarak, tek bir dokunuşunun bile onu inletebilişinin keyfine vardı. Clay onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Seni seviyorum," dedi. Sonra başını eğip boynuna nazik bir öpücük kondurdu ve kulağına fısıldadı. "Sana o kadar aşığım ki." Sanki ona söylemeye doyamıyor gibiydi. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Julia boynunu hafifçe yana yatırarak Clay'in onu istediği gibi öpmesine izin verdi. "Ben de sana o kadar aşığım ki. O kadar âşık..."

Clay onu öpmeyi bırakıp gözlerinin içine bir kez daha bakmak için geri çekildi. Bakışları Julia'yı içten dışa doğru eritiyordu. "Seni bu gece eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Seni yatağa yatırıp bütün bir gece boyunca seninle sevişmek istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum. Sonra bir daha ve bir kez daha. Tekrar tekrar."

"Hadi, şimdi içeri dön," dedi Clay restorana işaret ederek. "Her ne kadar az önce seks yapmış gibi görünüyor olsan da."

Julia yanaklarında bir pembelik hissediyordu. Yüzünde ise bir parlaklık olduğuna emindi. "Az önce seks yapmış gibi hissediyorum zaten. Sevdiğim erkekle hem de."

"Buna sahip olacaksın. Sana her şeyi vereceğim, Julia."

***

Kısa bir süre sonra Clay de ona katılacaktı. Sadece önce şu işi halletmesi gerekiyordu. Telefonundaki mesaj açık ve netti ve şu anda iş önce geliyordu. Sonra açıklamanın bir yolunu bulurdu.

On Beşinci Bölüm

Julia kaldırımda seke seke yürüyor, her hareketi de Clay'in yüzüne bir gülümseme, kalbine bir mutluluk getiriyordu.

Başarmıştı Julia. Kazanmıştı. Michele'e birkaç el üst üste yenildikten sonra birkaç büyük el için bahse girmişti. Kazandığı çipleri kollarıyla sarıp sarmalamış, her birini ayrı ayrı dudaklarına götürüp öpmek ve zafer çığlıkları atarak onları havaya fırlatmak istemişti. Ama bunun yerine çipleri o akşamın kasası olan Liam'a vermiş ve çiplerin paraya çevrilişini gözlerini kocaman açarak izlemişti.

Sokakta dönerek kafasını yukarı kaldırdı. Karın ortasında diliyle kar yakalamaya çalışan küçük ço-

cukları andırıyordu. Sevinçten uçuyordu, zafer yürüyüşünde liderlik yapmaya hazırdı. Clay onu öpmek için kolundan tutarak kendine çekti ve sanki bir kartpostaldalarmış gibi öptü. Bütün lanet şehir kıskansın, bütün dünya sahip olduğum şeyi istesin diye düşündü Julia. Clay'in ağzı onunkini buldu, sanki uzun zamandır bunu planlıyormuş gibi tutkuyla öptü. Hiçbir zaman Julia'nın dudaklarının tadından sıkılmıyordu, tatlılığından, ona verdiği karşılıktan.

Kollarını Clay'in boynuna doladı Julia ve sıkıca tutundu. "Eve götür beni. Sana özgür bir kadın olarak sahip olmanın nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum."

Clay bir an için gerildi. Ama bu çok saçmaydı. O, *zaten* özgürdü. Tamamen özgürdü. Taksi çağırdı ve on dakika sonra yatak odasına çıkan merdivenleri çıkıyorlardı. Julia'nın galibiyetinin, mutluluğunun ve onu sevdiğini söylemiş olmanın sarhoşluğunu yaşıyordu hâlâ. Bunlardan *bir tanesinin* yalan olması önemli değildi. Sabah gerçeği söylemek için yeterince zamanı olacaktı. Güneş yükseldiğinde söyleyecekti ona. Gece *daha fazlası* içindi. "Sana aynaları sevdiğimi söylemiş miydim?" dedi giysilerini bir yığın halinde yere bırakırken.

Julia eteğini çıkarırken bir kaşını kaldırdı. "O zaman, banyoda bana katıl yakışıklı," dedi ve elini tutarak Clay'i de peşi sıra banyoya sürükledi. Aynanın önündeki lavabonun üzerine hoplayarak oturdu, kollarını onun boynuna doladı ve kendisine çekti. Alnını

onunkine dayadı ve çıplak göğsünde ellerini gezdirerek onu arzuyla titretti. "Teşekkür ederim, Clay," diye fısıldadı. "Yaptıkların için teşekkür ederim. Sana, Charlie'den ve Dillon'dan kurtulmamın benim için ne ifade ettiğini anlatamam. Ve buna bayıldım. Sahte olmayan bir oyunda, gerçekten oynamaya bayıldım. Şansa, yeteneğe ve kendime güvenmem gereken bir oyundu."

Bu sözler Clay'in midesine sıkı bir düğüm attı ama onun konuşmasını bölmeye cesaret edemedi.

"Bu, benim için o kadar önemli ki. *Sen* o kadar önemlisin ki. Barıma, hayatıma ve kalbime girdiğin için çok mutluyum."

Clay onu yumuşak bir şekilde öptü, dudaklarını onunkilere sürttü. Hiç değilse bu temas, bu dokunuş gerçekti. "Olmak istediğim tek yer orası. Senin kalbin. Gerçi, içinde olmayı da seviyorum."

"O zaman, içime gir," dedi sadece jartiyerle örtülmüş olan çıplak bedenini göstererek. "Bunu yapman gerçekten kolay olacak."

Clay her şeyi bir kenara iterek zihnini temizledi. Tamamen Julia ile birlikte olmak istiyordu. "Almaya değer hiçbir şey kolay değildir," dedi ve onu lavabodan kaldırıp ayakta durmasını sağladıktan sonra yüzünü aynaya çevirdi. "Bizi seyretmek istiyorum. Senin bizi seyretmeni istiyorum."

Clay, yavaşça içine girdi ve kalçalarını oynatarak

o lezzetli ıslaklığın, sıkılığın tadını çıkardı. "Aynaya bak. İzle!"

"İzliyorum."

"Senin için ne *gibi* görünüyoruz?"

Julia'nın gözleri bulanık, ağzı açıktı. "Âşık iki insan gibi," diye cevap verdi.

"Aynen öyle. Biz buyuz. Ve sana sahibim, Julia. Çünkü seni becermeyi seviyorum ve seni seviyorum."

Clay'in elleri karnında, göğüslerinde, bedeninde gezerken Julia'nın bedeni yay gibi gerildi. Eli boğazında sabitlendi, canını acıtacak kadar değil, ama Julia'nın ona ait olduğunu bilmesine yetecek kadar.

Clay, "Bana yaklaştığını söyle," diye fısıldadı kulağına.

"Çok yaklaştım."

"Bana, seni şu an kimin becerdiğini söyle."

"Âşık olduğum adam."

"Bu doğru. Âşık olduğun adam seni beceriyor. Âşık olduğun adam senin boşalmanı sağlıyor," dedi ve onun zevkinin sesi kulaklarında yankılanıp, sıcaklığı bütün vücudunu kaplarken onu takip etti.

İçinden çıkmadan önce derin bir nefes aldı ve, "Julia," diye başladı Clay. Gergin veya endişeli olması gerekiyordu ama hiçbirini hissetmiyordu. Bir parça bile. Ne istediğini biliyordu. "Senin yarın öğlen eve dönecek olman hiç hoşuma gitmiyor."

"Benim de, ama gitmem gerek."

"Biliyorum, ama ya geri dönsen ve bu banyo bizim banyomuz olsa? Ve yatak odası bizim yatak odamız? Ve bu ev bizim evimiz? Sensiz olmaya dayanamıyorum. Seni burada, New York'ta istiyorum."

Clay onun aynaya yansıyan yüzünü inceledi, ama surat ifadesi hiçbir ipucu vermiyordu. Ağzı düz bir çizgiydi, gözleri katıydı. Zihninde ne olup bittiğini anlamak için onu okumaya çalıştı ama elleri boş kaldı. Ve o anda gerçek korku içine yayılıverdi. Onu korkutmuş muydu? Hayatını kendi kurallarıyla yaşamak isteyen bir kadından çok mu fazla şey istemişti? Geri adım atmak için, ne alabilirse ona razı olacağını söylemek için ağzını açtı, çünkü onun azı bile onu kaybetmekten daha iyiydi. Ama konuşamadan Julia yüzünü ona döndü.

"Sana, bunun ne kadar zor ve karmaşık olacağını ve bunu nasıl başaracağımı veya nasıl yürüteceğimi, San Francisco'da bir işletmemin ve ailemin olduğunu içeren uzun bir cevap verebilirim," dedi ve sustu.

O sessizlikte Clay'in kalbi göğsünde küt küt atıyordu ve o an kalp atışlarındaki bütün korkuyu, her inatçı atışın ızdırabının ve terk edilişinin müziği olduğunu ve Julia'nın bütün bunları duyduğuna yemin edebilirdi. "Ve?" diye sordu boğazının kurumasına aldırmadan.

Julia gülümseyerek ona baktı. "Ve eğer bütün say-

dıklarımı nasıl çözeceğim ve yoluna koyacağım konusunda yardım edersen, o zaman bu banyonun neden benim banyom olamayacağı konusunda herhangi bir itirazda bulunamam, çünkü küvetine bayılıyorum," dedi küvete işaret ederek ve Clay'in yüzü bir gülümsemeyle kaplandı. Julia arkaya doğru yaslandı ve aynaya parmağıyla vurdu. "Ve bu aynaya bayılıyorum." Yatak odasına işaret etti. "Ve yatağına da."

"Bizim yatağımız," dedi Clay, onu düzelterek.

"*Bizim yatağımız.* Yatağımıza bayılıyorum. Şimdi, beni yatağa götür yakışıklı. Evimde uyumak istiyorum. Yarın, bütün detayları hallederiz."

Evet, yarın. Yarın halledilmesi gereken çok fazla detay vardı.

On Altıncı Bölüm

'Filmle ilgili çekinceleri var. BENİ ARA.'

Clay'in telefonu komodinin üzerinde titreşti. Gözleri az uyumuş olmaktan dolayı kızarmıştı. Bu telefonun üçüncü titreyişiydi, bu yüzden telefonu eline alıp Flynn'den gelen acil mesajı okudu.

Kahretsin.

Telefonu kaptığı gibi, Julia'yı uyandırmamak için doğruca merdivenlerden aşağı indi.

"Neler oluyor?" diye sordu Clay balkona çıkıp haziran güneşinin ilk ışıkları ile karşılaşarak. Bahar sonrası sıcak ve rutubetli hava New York'u ele geçirmişti.

"Bizim stüdyoyla baş edemeyeceğimizden, yeterince büyük olmadığımızdan endişe duyuyorlar," dedi Flynn titrek bir sesle.

"Bu delilik. O stüdyoyla birçok kez iş yaptım ben. Sen de öyle."

"Biliyorum. Başta bunu sorun etmemişlerdi de zaten. Ama şimdi heyecan yaptılar sanırım. Geri adım atmalarından endişeliyim. Yarım saat sonra Yukarı Batı Yakası'nda onlarla kahvaltı için buluşacağım."

Clay o anda yatağında uyumakta olan kadını veya gitmek zorunda kaldığı için ona kızıp kızmayacağını düşünmedi. Tek düşündüğü bu anlaşmanın gerçekleşmesiydi. Flynn, Pinkertonları bağlamak için kıçını yırtmıştı ve eğer şimdi bu adamların egolarının tatmin edilmesi gerekiyorsa, bunu yapmak Clay'in göreviydi. İş onda bitiyordu.

"Orada olacağım, bana yeri mesaj at."

"Sağ ol dostum, sana ihtiyacım var," dedi Flynn, sesindeki rahatlama duyulabiliyordu.

İçeri girdi ve kızıl saçları yastığın üzerinde serili biçimde uyuyan ve adeta bir tanrıçaya benzeyen Julia'nın yanından sessizce geçti. Onun tanrıçasıydı Julia ve Charlie ile buluşmalarından önce yaptığı şeyi ona anlatmak zorundaydı.

Duşunu alıp hazırlandıktan sonra onun mışıl mışıl uyuyuşuna baktı. Başındaki beladan kurtulabildiği için huzurlu rüyalar âleminde rahatça dolaşıyor oldu-

günü düşündü. Onun için en azından bunu yapabilmişti. Eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Julia yavaşça iç geçirdi ama uyanmadı. Clay, omzuna uzanıp nazikçe dokundu. "Julia," diye fısıldadı.

Göz kapaklarını kırpıştıran Julia gözlerini yavaşça araladı. "Selam."

"Benim gitmem gerekiyor. Flynn ve Pinkertonlarla buluşmalıyım," dedi saatine bakarak. "Bir, en fazla iki saat sürer. Seninle on buçukta buluşup Charlie'nin yanına birlikte gideriz."

Julia uykulu bir şekilde kafasını tamam anlamında salladı. "Beni, çıkmadan önce duş alabilmem için on gibi arar mısın?"

"Elbette. Sakın bensiz gideyim deme."

"Aptala benzer bir halim mi var benim?"

"Demek şımarıklığımız uyandığımız andan itibaren başlıyor," dedi Clay kafasını keyif içinde iki yana doğru sallayarak.

"Benim için uykuya dönme zamanı," dedi Julia ve kollarını Clay'in boynuna sardı. "Ama önce bu."

Clay'in dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," diye mırıldandı. Clay'in kalbi acıyla sızladı. Orada kalmak ve durumu açıklamak istiyordu. Julia onu affederdi. Tabii ki affederdi, öyle değil mi? Ama aynı zamanda Flynn'e ve kendisine işlerle ilgileneceğine dair de söz vermişti. İkisini

yapmak için de yeterince vakti vardı. Charlie ile buluşmalarından önce söyleyecekti ona. "Daha sonra da alışverişe çıkıp yeni havlular alabilir miyiz?" diye sordu Julia.

"Havlularımı beğenmiyor musun?"

Julia kafasını iki yana doğru salladı. "Ben büyük ve yumuşak olanları seviyorum."

"O zaman sana büyük ve yumuşak havlular alırız."

"Bir de, balkondaki şezlongu daha rahat bir şeyle değiştirmemizin fena bir fikir olmadığını düşünüyorum. Tahta arkalıkları çok sert."

"Sana onun üzerinde neler yapacağımı düşünecek olursak, hemen bugün alalım derim."

Julia yine gülümsedi. "Uçağım üçte."

"O zaman alışverişe gideriz ya da gitmeyiz, ama ne yaparsak yapalım ben her saniyesinden zevk alacağıma eminim, çünkü seninle birlikte olacağım. Seni o kadar çok seviyorum ki. Ve eğer bu görüşmeyi başımdan savıp, bütün sabahı senin içinde geçirebilseydim bir an bile düşünmeden bunu yapardım. İnan bana."

İnan bana. Kelimeleri yankılandı. Julia'nın ona inanmasına ihtiyacı vardı.

"Önemli değil. Yakında tembellik ve yaramazlık yaparak geçirebileceğimiz birçok pazar sabahımız olacak."

"Tembellik ve yaramazlık. Söz, güzelim."

Bu sözü tutacaktı. Bu sözü kesinlikle tutacaktı.

***

Kahve. Acil olarak kahveye ihtiyacı vardı. Beyni bulanık, kasları uyuşuktu ve geç saatlere kadar süren poker oyunu ve daha da geç saatlere kadar süren seks onu bitkin düşürmüştü. Hızlıca duş aldıktan sonra çantasını ve telefonunu alıp aşağı kata indi. Mutfakta kahve aramakla uğraşmadı, zaten o daha çok *kafe* kahvesi için bir kadındı. Ayrıca o muhitteki kafeleri de tanımaya başlasa fena olmazdı. Ne de olsa yakında orası onun muhiti olacaktı. Bu düşünce, asansöre binip düğmeye basarken onu gülümsetti.

Onun asansörü.

Onun lobisi.

Clay'in teklifine bu kadar çabuk evet dediğine inanamıyordu. Eşyalarını toplayıp ülkenin öteki ucuna taşınma düşüncesi onu korkutuyor olmalıydı. Kafasında evirip çevirip tekrar tekrar düşünmeliydi. Ama *binalarının* kapısını açıp *sokaklarındaki* sabah güneşiyle karşılaştığında biliyordu. Bu konuda hiçbir tereddüdü yoktu.

Artık son derece sağlam bir ilişkileri vardı. Aydınlık, güzel, zeki ve baştan çıkarıcı bir gelecekleri vardı birlikte. Clay onun ruh eşiydi; Julia'nın aramadığı ama yine de onu bir şekilde bulan. Ve şimdi Clay, onsuz olmayı düşünemeyeceği bir insan haline gelmişti.

Aralarındakinin tek gecelik bir şey olarak başladığını düşündü, şimdi ise birbirleri için vazgeçilmez olmuşlardı.

Kahve siparişini verirken – kremaya yer kalacak şekilde ve koyu – buraya taşınmanın büyük bir risk olduğunu düşündü. Kalbi kırılabilir, terk edilebilirdi. Hepsinden de kötüsü aptal yerine konulabilirdi. Ama o Clay'di ve o *öyle* bir adam değildi. Plüton'a gitme ihtimali bile onu aptal yerine koyma ihtimalinden daha yüksekti. Belki de aşk insanı risk almaya sevk ediyordu ya da belki de doğru riskleri almaya. Clay'in onun için doğru bir risk olduğunu bilerek kahvesine krema koydu.

Kafeden çıktı ve sağ göğsünü eliyle yokladı. Kendi göğsüne duyduğu hayranlıktan yapmamıştı bunu. Charlie'nin parasının, hâlâ sütyeninin içinde durduğundan emin olmak içindi bu. Para güvenli bir şekilde koyduğu yerde duruyordu. Bu sırada telefonu titreyince çantasından çıkardı ve gelen mesajı okudu.

'Yoldayım. On dakikaya orada olurum. Seni seviyorum.'

Elinde olmadan gülümsedi, çünkü Clay *seni seviyorum* demeden duramıyordu. Midesi guruldayınca bir önceki akşam yemek namına pek bir şey yemediğini hatırladı. Charlie ile buluşacakları restoran fazla uzak değildi ama sırf karnını doyurmak için oraya erken gidip Charlie ile karşılaşma riskine girmeyecekti.

O, büyük bir kızdı ve açlıkla başa çıkabilirdi. Ayrıca tüm bunlar bittikten sonra kendine kızarmış ekmekli, tereyağlı ve reçelli bir ziyafet çekecek ve ağzına attığı her lokmanın tadını çıkaracaktı. Clay'e cevap yazdı ve ona kafenin dışındaki masalardan birinde oturuyor olduğunu haber verdi.

Metal sandalyelerden birine oturdu ve kahvesinden bir yudum alıp, yakında kendisi için oldukça tanıdık hale gelecek olan sokağı seyre koyuldu. Gözünde güneş gözlükleriyle, Batı Village'daki bir pazar sabahının gözlerinin önünden geçip gidişini izledi; genç anne babalar ve onların küçük çocukları, sarmaş dolaş bir şekilde yürüyen sevgililer – iki erkek, iki kız ya da bir erkek bir kız – karşı kaldırımdaki bir dövmeci dükkânına girmekte olan adam. Dükkânın adı Pişmanlık Yok'tu. Julia bunun bir dövmeci için çok güzel bir isim olduğunu düşündü.

Telefonunun titrediğini fark edince ekrana baktı. Tanımadığı bir numara arıyordu. Clay'in, Flynn'in telefonundan arıyor olabileceği ihtimaline karşılık cevapladı. Belki de şarjı bitmişti.

"Alo?"

"Selam, Julia! Ben Liam. Umarım kötü bir zamanda aramıyorumdur."

Julia arkasına yaslandı ve gülümsedi. "Hayır, sadece bu güzel haziran sabahının keyfini çıkarıyorum."

"Dün geceki oyun eğlenceliydi, değil mi? Çok sert oynuyorsun."

"Teşekkür ederim. Senin paranı almak çok eğlenceliydi. Belki ileride daha sık oynayabiliriz. Buraya taşınma ihtimalim var gibi görünüyor." Eğer bu mutluluk ve umut hissini bir şişeye koyup satabilseydi zengin olurdu. Çünkü herkes böyle hissetmek isterdi.

"Şaka yapıyorsun," dedi Liam.

Julia güldü. "Bu konuda neden şaka yapayım ki?"

"Çünkü ben de sana Speakeasy'de barmenim olarak çalışmanı teklif edecektim. Dün yaptığın o kokteyl inanılmazdı."

"Eğer seni tek bir içkiyle tavlayabildiysem çok kolay bir adammışsın," dedi Julia, Liam'ın şaka yaptığını düşünerek.

"Ciddiyim. O kokteyl tapılası bir şeydi. Ayrıca bir barmende aradığım diğer tüm özelliklere de sahipsin. Güçlüsün ama aynı zamanda cana yakınsın da. Hınzırsın ama flörtöz değilsin. Zekisin ama çekicisin."

Julia'nın bu iltifatlar karşısında göğsü kabardı. Şansı dönmüştü. Bu sefer tipiyle değil yetenekleriyle dikkat çekmişti üstelik. Fırsatlar elinden alınmak yerine önüne seriliyordu. Geleceği önünde apaçık bir yol gibi seriliyor ve o, üstü açık arabasında radyonun sesini sonuna kadar açmış ilerliyordu. "Bana şu işten biraz daha bahset bakalım," dedi ve Liam'ın, çalışma saatleri, ücret ve planları hakkında anlattıklarını dinledi.

"Kulağa ilginç geliyor," dedi fazla hevesli görün-

memeye çalışarak. "Ama benim San Francisco'da bir barım var zaten. Yani sıradan bir barmen olma aşamasını biraz aştım. Kendim için çalışabilecekken bir başkasının yanında çalışmak düşüncesi beni çok cezbetmiyor."

"Eğer istersen sana bir ortaklık teklif edebilirim."

"Biraz düşünüp sana dönüş yaparım o zaman. Avukatımın fikrini de almam lazım."

"Avukatımız aynı, umalım da onun görüşü de aynı yönde olsun."

"Yine de teklifin beni çok gururlandırdı. En kısa zamanda sana haber vereceğim."

Julia telefonu kapatırken kafasını şaşkınlık içinde iki yana salladı. Önünde hazine sandığına giden bir yol belirivermişti adeta. Ve bu sandığın içi mücevherlerle, altınlarla değil, gerçek aşkla doluydu. O, şanslı bir kadındı ve bu yeni hayatı olabilirdi.

İnsanları gözlemleme işine geri döndü. Güzel bir kadın üzerinde siyah bir elbise, ayağında topuklularıyla esneyerek önünden geçiyordu. Büyük ihtimalle de bir önceki gecenin kıyafetleriydi üzerindekiler. Bu insanların hepsinin komşu olup olmadığını ve yakında kafe sahibi beyefendiyle, karşı kaldırımda köpeğini yürüyüşe çıkarmış olan adamla veya görüş alanına yeni giren siyah takım elbiseliyle tanışma şansı bulup bulamayacağını merak etti. Ama kafasını kaldırıp da adamın yüzüne baktığında kalbi duracakmış gibi oldu.

Kahverengi gözleri, taranmış saçları ve ütülü takım elbisesiyle ona doğru geldi ve yanı başında dikildi.

"Kızıl. Seninle burada karşılaşmak ne kadar güzel."

Julia'nın tüyleri diken diken oldu. Ama sonra korkusunu geri yuttu. Korkulacak bir şey yoktu. Parayı bulmuştu, zaten Charlie'nin tek istediği de buydu. Clay, onu korumak için burada olmasa da bir iki dakikaya gelecekti nasılsa. Ayrıca bununla tek başına da başa çıkabilirdi.

Charlie saatine baktı. "Anlamsız buluşmamız için biraz erken gelmişim ama sana katılayım bari," dedi, Julia'nın yanındaki sandalyeye oturarak.

"Anlamsız mı?"

"Hem de nasıl," dedi Charlie sıkılmış bir tavırla. "El sıkışma kısmı hariç tabii."

Julia suratındaki duygusuz ifadeyi korumayı başardı ama zihni harekete geçmişti. Charlie'nin neden söz ettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ama bunu ona belli etmek gibi bir niyeti de yoktu. Ne hissettiğini bilmeyi hak etmiyordu çünkü.

Sütyeninin içine uzandı ve parayı çıkardı. "İstediğin şey bende ve sanırım böylece seninle işimiz bitmiş oluyor."

Charlie ona aptal bir çocukmuş gibi baktı ve eliyle onu geçiştirdi. "Ödeştik, sorun kalmadı," dedi.

Julia kaşlarını havaya kaldırdı. Tepkisini saklamanın artık bir önemi kalmamıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, yanlarına bir taksi yanaşırken. "Aniden borcumu silmeye mi karar verdin?"

Charlie ona sırıttı ve, "Bu çok komik. Bilirsin ki ben affedici bir insan değilimdir. Avukatın paramı ödedi. İyi bir adam. O eski erkek arkadaşından çok daha iyi," dedi durup kulağını kaşıyarak. Julia'nın ağzı açık kaldı. Gaipten sesler duyuyor olmalıydı. Charlie böyle söylemiş olamazdı. "Dillon Whittaker bende her zaman biraz sahtekâr izlenimi yaratmıştı zaten. Duyduğuma göre adada emlak işine girmiş."

Dillon hakkındaki sözcükleri duymamıştı bile Julia. Çünkü hâlâ ilk duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Sanki hiç beklemediği bir yerden yumruk yemişti. Sağa bir yumruk, sonra da sola. Başı dönüyor, gözlerinin önünde yıldızlar görüyordu. Sonra gördüğü şey Clay oldu. Yanında durmuş yumruklarını sıkarak Charlie'ye bakıyordu. "Saat on birde buluşmamız gerekiyordu," dedi Charlie'ye, dişlerini sıkarak.

"Bu güzel günün tadını çıkarmak için yürüyüşe çıkmıştım. Sonra bak kiminle karşılaştım," dedi Julia'yı işaret ederek. "Bu sayede onunla birkaç dakika geçirme fırsatı buldum. Bana para ödemeye bile çalıştı. Ben de konuyu aramızda hallettiğimizi söylemek zorunda kaldım."

Sanki bir kamyonun altında kalmıştı ve vücudun-

da sağlam kemik kalmamıştı Julia'nın. Clay'e baktı ve gözlerindeki suçluluk duygusunu gördü. "Clay," dedi yavaşça ama beyni hızlı bir şekilde boşlukları doldurmuştu ve içinde bir yerlerde onun ne yapmış olduğunu biliyordu. "Charlie diyor ki..."

"Açıklayabilirim," dedi Clay, Julia'nın yanına oturup ellerini avuçlarının arasına alarak.

"Ne açıklayacaksın ki? Ona parayı çoktan ödemiş olduğunu mu?" Kelimeler ağzında çamur varmış hissi vermişti. Yanlış duymuş olmayı umuyordu. Charlie'nin yalan söylemiş olması için dua ediyordu. Ne de olsa o, yalancının tekiydi. Bu, sevdiği adamın ona yalan söylemiş olmasından daha makul bir açıklamaydı.

Clay gözlerini yumdu bir an için. Yüzündeki ifadeden utanç akıyordu. Ağzında, gözlerinde, çenesinde görebiliyordu Julia bunu. "Hepsi sahte miydi yani? Oyunda da hile mi vardı?"

Clay kafasını hayır anlamında salladı hemen. "Hayır, oyunda hile falan yoktu. Hepsi gerçekti. Yemin ederim."

"O zaman neden ona borcum olan paraya ihtiyacı olmadığını söylüyor? Ona parayı çoktan ödemiş olduğun doğru mu?" Umut ve neşe dolu kalbi kararmaya başlamıştı. Sanki üzeri siyah boyayla boyanıyor ve saniyeler içinde karanlık ve soğuğa bürünüyordu.

"Ona parayı dün ödedim," dedi Clay, Julia'nın eli-

ni daha da sıkı tutarak. Ama Julia onu iterek uzaklaştırdı. Gözyaşları yanaklarından süzülmenin eşiğine gelmişti. Onu durduran tek şey Charli'nin orada oluşuydu. O adamın önünde ağlamamak için dilini ısırıyordu.

"Seni sevdiğim için, senin güvende olmanı istediğim için yaptım."

"Ne zaman? Dün ne zaman ödedin?"

Clay'in çenesi gerildi. "Dün gece."

"Ama dün gece ne zaman?"

"Oyun sırasında."

"Ne zaman?" diye tekrar sordu Julia, kelimelerin üzerine bastıra bastıra. "Ne zaman olduğu önemli."

"Gün içinde arayıp parayı gece yarısına kadar istediğini söyledi," dedi Clay. Julia, Charlie'nin sözünde durmayışına alışkındı, kendi kafasına göre sürekli saat, gün ya da tarihlerde değişiklik yapmasına. Bu, Charlie'nin tarzıydı. "Ve sen kaybediyordun. Kazanıp kazanamayacağından emin değildim," dedi Clay, bu sözler Julia'nın içine oturmuştu. "Ben de parayı ona havale yaptım."

"Soruma cevap ver Clay. Parayı ona tam olarak ne zaman gönderdin?"

Clay'in ağzından sözcükler cımbızla çıkıyordu. "23:30 civarında."

"Seni sevdiğimi söylememin ardından yani."

Clay evet anlamında kafasını salladı.

"Michele hakkında konuşmamızdan sonra."

Clay yine kafasını salladı ve derin bir iç çekti.

"Bana Flynn'e, Pinkertonlarla ilgili mesaj attığını söyledikten sonra."

"Evet."

"O sırada Flynn'e mi Charlie'ye mi mesaj atıyordun?"

Clay başını önüne eğdi ve suskunluğu Julia'ya cevabını vermişti zaten. Sanki birileri görünmeyen ellerle onu parçalıyormuş gibi hissediyordu Julia. Gürültülü bir gıcırtı duyuldu. Charlie sandalyesini geriye itmiş ayağa kalkıyordu. "Âşıkların kavgasını izlemek ne kadar eğlenceli de olsa, benim yapmam gereken işler var. Bay Nichols, bugün Miami uçağına yetişebileyim diye borcumun zamanında ödenmesini sağladığınız için size teşekkür ederim. Orada önemli işlerim var. Anlaşmamızın son maddesi de sanırım el sıkışmaktı," dedi Charlie elini uzatarak ve iki adam el sıkıştılar. Julia ikisinin de parmaklarını ısırmak, diş izlerini parmaklarına kazımak ve ikisine birden çığlık attırmak istiyordu. Charlie, Julia'nın omzuna dokunarak, "Bu da senin artık özgür olduğun anlamına geliyor. Seninle çalışmak büyük bir zevkti. Benim için işi çok eğlenceli kıldın ve en başarılı oyuncum olarak seni özleyeceğim. Ama kısa zamanda bana borcu olan birilerini daha bulacağıma eminim. Cubic Z'nin tadı-

nı çıkar, ben artık orada içmeyeceğim," dedi.

İşte Julia'nın istediği şey gerçek olmuştu. Bütün mücadelesi bunun içindi ve bir şekilde Charlie'nin sözünde duracağını biliyordu. Bu konuda onun sözüne güvenilirdi. Charlie uzaklaşarak Julia'yı onu kandıran adamla baş başa bıraktı.

"Anlamıyorum. Aşk için yapmış olman bunun doğru olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Evet," dedi Clay, elini Julia'nın saçları arasından geçirirken sesi titriyordu. "Evet, Julia. Sana bir şey olmasını istemediğim için ona parayı ödedim."

Julia kısa bir an için yumuşadı çünkü davranışlarının bir kısmını anlayabiliyordu. "Bunu anlıyorum. Gerçekten. Beni korumak istemeni anlıyorum ve bunun için seni suçlamıyorum. Çünkü ben de senin için aynısını yapardım, o yüzden bununla ilgili bir sorunum yok," dedi ve elini Clay'inkinin üstüne koydu. Temasıyla Clay'in gözleri umutla dolmuştu. Ama bu umut kısa sürdü, çünkü Julia iki elini birden çekip kendi kucağına koydu. Öfkesi yumuşaklığını alıp götürmüş ve yerini hissettiği ihanetin acımasızlığına bırakmıştı. "Ama neden bana söylemediğini anlamıyorum. Parayı ona ödeyeli neredeyse on iki saat olmuş. Oyunun kurallarının değiştiğini bana söylemen için bir sürü fırsat vardı."

"Sana söylemek istedim."

"Ama söylemedin. Oyunun sonuna kadar, önemi

olduğunu düşünerek oynamama izin verdin. Kaybediyordum ve sen içeri dönüp bütün varlığımla oynamamı söyledin, oysaki nasıl oynamamın bir önemi olmadığını biliyordun. Benim her anlamda hileli bir oyuna dönüp oynamaya devam etmemi istedin. Ne yaptığımın hiçbir önemi yoktu hâlbuki." Artık sesi ağlamanın eşiğinde gibi çıkıyordu. "O anda söylemeliydin Clay. O zaman. Orada. Sokaktayken. Beni sevdiğini söyledikten sonra. Charlie'nin saati öne çektiğini bana o zaman söylemen gerekiyordu. Beni bir kenara çekip, *Charlie aradı ve parayı hemen şimdi istiyor demeliydin.* Bütün söylemen gereken buydu."

"Biliyorum. Söylemem gerekirdi. Ama sen mutlu ve kararlıydın ve ben senin..." dedi Clay sesi gittikçe silikleşti.

"Benim bunu yapabileceğime inanmamı istiyordun," diye tamamladı Julia.

"Evet."

"Kendi kendime başarmış olduğumu düşünmemi istedin. Ama benim istediğim tek bir şey vardı; kandırılmamak. Ve sen bunu aldın benden. En çok da senin bunu yapmaman gerektiğini biliyor olman gerekirken. Sen yalanlardan ve yalancılardan nefret edersin ve bana söylemeyerek yalan söylemiş oldun. Sırtımı sıvazlayıp, hiçbir önemi olmayan bir oyuna gönderdin beni önemli olduğuna inandırarak. Sonra kazandım ve sevinç naraları atarken beni öpüp, benimle gurur

duyduğunu söyledin. Kendi kurallarımla oynayıp kazanmamı mümkün kıldığın için sana teşekkür ettim. Bu da bana gerçeği söyleyebileceğin başka bir andı." Julia konuşmasına ara verip Clay'i kolundan tuttu. "Bunun yerine özgürlüğümü kazandığıma inanmama izin verdin," dedi. Boğazında oluşan düğüm o kadar acı veriyordu ki, elini ağzına götürüp ağlamasını engellemeye çalıştı. Ama gözünden süzülen bir damla gözyaşı yanaklarına ulaşmıştı bile. Fısıldayarak devam etti. "Sonra benimle seviştin ve yanına taşınmamı teklif ettin. Tek yapman gereken bana söylemekti. Yine de sana *evet* derdim."

"Senin mutlu olmanı istedim. Nasıl söyleyeceğimi bilemedim," dedi Clay ona doğru uzanıp onu kollarının arasına almaya çalışarak. Ama Julia ona izin vermedi.

"Sen lanet olası bir avukatsın. İnsanlarla konuşmak senin işin, bundan para kazanıyorsun. Senin bütün dünyan mantık ve detaylardan ibaret," dedi Julia, sözcükler dilinin üzerinde tuzlu dalgalar gibi patlıyordu. Derin bir nefes aldı ve bedenini yıkmakla tehdit eden gözyaşlarını savuşturmaya çalıştı. "Bana söylemenin bir yolunu bulabilirdin. Onun yerine bütün geceyi beni sevdiğini ve senin yanına taşınmamı istediğini söyleyerek geçirdin. Önce gerçeği söylemen gerekirdi. ÖNCE. Çünkü gerçekte sıkıntı yok, gerçeği kabullenebilirdim. Canımı acıtan gerçek değil. Canımı acıtan, senin bana gerçeği söylemek için onca fır-

satın varken söylememeyi tercih etmiş olman. Bu da, beni aptal yerine koymuşsun gibi hissettiriyor."

"Ben sadece seni korumak için yaptım."

"Ben de zamanında seni korumak için bir şey yapmıştım. Seni korumak için senin kim olduğun konusunda yalan söylemiştim. Peki sonra ne oldu? Sen çekip gittin."

"Anlamalısın. Dün gece sana yardım etmeye çalışıyordum, Julia," dedi Clay çaresizce.

"Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama bu niyetinle değil, davranışlarınla ilgili ve şu anda benim için önemli olan da bu. Para konusunda erkeklerden o kadar kötü kazık yedim ki." Julia, Clay'in gömleğinin yakalarından tuttu ve gözlerini onunkilere kilitledi. "Senin, yani sevdiğim adamın beni kandırmamasına ihtiyacım vardı. Ben senin takımında olmak istiyorum ama adil oynamak zorundasın. Yaptığınla değil, bunu nasıl yaptığınla problemim var. Bana gerçeği söylemek için fırsatın olan on iki saatle problemim var. Senin yanına taşınmamı teklif edecek vaktin olduysa, Charlie'nin taleplerinden bahsetmek için de vaktin vardı," dedi ve hızlıca ayağa kalktı.

"Lütfen, gitme."

"Çok dikkat çekiyoruz ve ben barımda müşteriler böyle yaptığı zaman gitmelerini rica ediyorum, o yüzden şimdi ben de gidiyorum," dedi ve yürümeye başladı.

Clay de peşinden gitti. "Özür dilerim, tek söyleyebileceğim bu. Her şeyi mahvettim ve çok üzgünüm."

Apartmanın önüne geldiklerine Julia durdu ve ellerini beline koydu. "Şu anda nasıl hissettiğimi biliyor musun?"

"Korkunç mu?"

"Aptal. Sanki dünyanın en büyük aptalıymışım gibi. Ve dün gece aramızda geçen her şey yalanmış gibi."

"Senin için hissettiklerim yalan değil, Julia. Bu dünyadaki en gerçek şey."

"O zaman öyle de davranman gerekiyor," dedi Julia apartman kapısını açarken ona sertçe bakarak.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Ben New York'tan ayrılıyorum. Evime gidiyorum ve şu anda bundan fazlasını da bilmiyorum."

"Lütfen. Bunu telafi etmem için bana bir fırsat ver," dedi Clay neredeyse yalvararak.

Asansöre bindiklerinde Julia elini Clay'in göğsüne koydu. "Bunu yapmak istemeni anlıyorum ama iki saat sonra havaalanında olmam lazım, eşyalarımı toplamam gerekiyor ve üstelik çok da açım."

"En azından karnını doyurmama izin ver. Senin için yiyecek bir şeyler getirteyim."

"Keşke her şey yemekle çözülecek olsaydı," dedi Julia asansörden inerken. "Ama eşyalarımı hazırlamama yardım edebilirsin."

Üst kata çıkarak yatak odasına girdiler. İkisi de dayak yemiş gibilerdi. Neşeli olmaları gereken bir günde son derece cansız ve bitkinlerdi. Julia'nın eşyalarını toparlarken hiç konuşmadılar. Belki de artık söylenecek bir şey kalmamıştı. Kelimelerin zamanı geçmişti. Mesele tartışmak veya karşıdakini haklı olduğuna inandırmaya çalışmakla ilgili değildi. Buradaki mesele, Julia'nın kalbini mi yoksa aklını mı dinleyeceğiyle ve her ikisinin de ona ne söyleyeceğiyle ilgiliydi.

"Ne olacak Julia?" diye sordu Clay valizin fermuarını çekerken. "Geri gelecek misin?"

Julia gözlerini onunkilerle buluşturdu. Gözlerindeki üzüntü karşılıklıydı. "İstiyorum ama şu anda her şeyi uzun uzun düşünmeye ihtiyacım var. Bana bir hafta ver iletişim olmadan. Hata yapmadığımdan emin olabilmem için. Eğer bu yürümezse sana bir şey olmaz, sen hiçbir şeyden vazgeçiyor değilsin sonuçta. Ama ben her şeyimden vazgeçiyorum."

"Ben de bunun değerini her zaman bileceğim. Sana söz veriyorum, seni el üstünde tutacağım, tıpkı şimdi olduğu gibi. Buraya dönüşün için sana bilet almama izin verir misin?"

"İstediğini yapmakta özgürsün ama önce doğru şeyi yaptığımdan emin olmam gerekiyor. Bu yüzden de o bileti kullanacağıma dair sana söz veremem. Bu çok çılgın bir hafta sonu oldu; poker oyunu, Charlie ile her şeyin bitmesi ve biz. Beni çok kırdın ve benim

şimdi eve gidip iyice düşünmem, aptallık etmediğimden emin olmam gerekiyor, Clay."

"Aptallık etmiyorsun," dedi Clay eline uzanıp kendi avucunun içine alarak.

Şu anda onun kollarına atlamayı ne kadar çok isterdi Julia. O güçlü kollar onu korumuş, onun için dövüşmüş, ona sarılmıştı. Ama bu, onunla ilgili değildi. Bu, Julia'nın kendisiyle ilgiliydi ve hayatının bu kadar büyük bir bölümünü, kalbini, evini yeniden bir başkasına teslim etmesi için kendine izin verip vermeyeceği ile ilgiliydi.

***

Kısa bir süre sonra Julia merdivenlerden inip kapıya gitti ve onu havaalanına götürecek olan arabaya bindi. Clay de onunla gitmeyi teklif etmişti ama Julia bunun fazla cezbedici olacağını söyleyerek onu geri çevirmişti. Şu anda o anlamda baştan çıkmaması gerekiyordu.

Clay, bu düşünceye hassas bir umut küresi gibi tutunmuştu merdivenlerden aşağı indikleri sırada. Ama bunun işe yaramayacağını biliyordu aslında. Aralarındaki fiziksel çekim her zaman muhteşem olmuştu. Şu andaki durum ise kimyayla ilgili değildi. Mesele güvendi ve Julia onun her konuda sözüne güvenilebilir bir adam olduğunu bilmeliydi. Bundan daha azına yer yoktu. Clay ona verdiği tüm sözleri tutmak zo-

rındaydı, hem büyük hem de küçük olanları. Zaten hayat genellikle büyük şeylerden değil küçük şeylerin yarattığı etkiden ibaretti.

Clay, Julia arabaya binmeden önce ona doğru uzandı ve kollarına aldı. Onun kalp atışlarını hissedebiliyordu ve orada, o pozisyonda bütün bir gün boyunca kalabilirdi. Julia kendini geri çekip avucunu onun yanağına götürdüğünde bütün vücuduna elektrik saçtı adeta. Bu dokunuşları özleyecekti. Onun her şeyini özleyecekti. Julia ona son bir öpücük verdi. Bu öyle bir öpücüktü ki, günlerce Clay'in aklından çıkmayacaktı ve asla unutmayacaktı, çünkü bu *hoşça kal* diyen bir öpücüktü.

On Yedinci Bölüm

Uçak takip sistemini açmış, siyah küçük okun havadaki ilerleyişini izliyordu. Kafasını ellerine dayadı ve dakikalar sonra sanki ekran ona bir şey söyleyecekmiş gibi yeniden baktı. Sanki Julia uçaktan bağlanacak ve ileri teknoloji ürünü bir ekranda belirip ona el sallayarak affedildiğini söyleyecekti. *'Önemli değil, kendini beni sevmeye o kadar kaptırmıştın ki, bana söylemeyi unuttun, biliyorum,'* diyecekti yeşil gözleri parıldayarak ve sonra da ona göz kırpacaktı. Dudaklarını ekrana dayayıp ona öpücük gönderecekti bir de. *'Döneceğim,'* diyecek ve ekran kararacaktı. Ama her şey yolunda olacaktı ve Julia ona geri dönecekti.

Oysa hayatı şu anda havada asılı kalmış durum-

daydı, çünkü salaklık etmişti. Korkmuş ve bugününe konsantre olmadan önce geleceğini güvence altına almak istemişti. Hâlbuki özellikle de bunu biliyor olması gerekirdi. Tüm koşulları önüne serip açıklamadan kimseye bir sözleşme imzalatılmazdı.

Olaya yanlış taraftan yaklaşmış, eğer Julia'ya onun yanına taşınmayı teklif ederse, sonrasında onu yanında tutmanın garanti olacağını düşünmüştü. Oysa kızı elde etmeden, elde etmiş sayılmazdın ve o zaman bile onu elinde tutmak için çaba harcaman gerekirdi. Kazanmadan kazanmış olmazdı insan. Aşk için her gün mücadeleyi sürdürmek gerekirdi.

Elini bilgisayarın ekranına uzatıp işaret parmağını, Julia'yı San Francisco'ya götüren uçağı temsil eden ok üzerinde gezdirdi. Uçakta uyuyor muydu acaba? Ya da film mi seyrediyordu? Veya içki mi içiyordu? Buzlu bir votka belki. Eğer bir şey içiyorsa viski içiyor olmalıydı. *Yalnızlık için viski* demişti. Ama belki de yalnız değildir diye düşündü. Laptopun ekranını kapattı ve mutfağa giderek içki dolabını açtı. Belki de mutluydu ve onsuz daha güzel olacak günlere kadeh kaldırıyordu. *Şampanya*. Belki yanında, 2B'de oturan tanımadığı bir adamla sohbet ediyor, onunla hikâyesini paylaşıyor, ona Clay'in ne kadar büyük bir pislik olduğunu anlatıyordu. Birlikte ona gülüyorlardı belki de ve Clay bunu hak etmişti. Belki de onu bu şekilde kaybetmekten başka bir şeyi hak etmiyordu.

Bu kadar aptalca bir şekilde.

Beklemek yerine, Charlie programı değiştirdiğinde o riski alıp Julia'ya söylemeliydi bunu. Beklemek hiç kimseye iyi sonuçlar getirmezdi. Beklediğin zaman dünya yanından geçip giderdi. Hayat akıp giderdi gözlerinin önünde. Ve hayatının aşkı, gecenin karanlığında ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçarak, aradaki mesafeyi üç bin milden çok daha fazlasına çıkarırdı.

Mutfaktan ayrılıp balkona gitti ve şehri seyrederken tam da istediği gibi boğazını yakan içkisini kafasına dikerek bitirdi.

O son saatleri birlikte geçirmiş olmaları gerekiyordu. Birbirlerine sarılıp yatarak, dışarıda öğle yemeği yiyerek veya alışveriş yaparak. Clay alışveriş yapmaktan hoşlanmazdı bile, ama istediği havluları ve balkon koltuğunu seçebilmesi için onu her yere götürürdü. Sonra da birbirlerine sarılarak dolaşır ve Village'daki yerleri keşfederlerdi. İleride ikisinin olacak bir kafe, bir dükkân... Öğle yemeği sırasında bacaklarını okşayarak onu azdırır ve öyle bir aşamaya getirirdi ki, onu kafenin tuvaletine götürüp, oracıkta duvara dayayıp becermek zorunda kalırdı. Günün sonunda ayrılırken ise onunla yaşamak için geri döneceğinden emin olurdu. Ama bütün bunların yerine, birkaç saat öncesinde söyleyebileceği basit sözcüklerle önlenebilecek bir yalnızlıkla baş başa kalmıştı.

Gerçeği söyleyerek önleyebileceği...

Kadehini havaya kaldırdı ve beş kat aşağı, sokağın ortasına fırlatmayı düşündü. Pazar gecesi arabalar ve taksiler geçip gidiyor, aşağı katlardan bir caz parçası duyuluyordu. Melankolik bir John Coltrane şarkısı. Sanki pişmanlık tanrıları tarafından onun için özel olarak sipariş edilmişti.

Belki de viski bunun içindi. Belki de viski pişmanlık için en iyisiydi, çünkü bu akşam pişmanlıktan başka bir tat alamıyordu.

Bardağı atmak için kaldırdığı kolunu indirdi. Kendi pisliğini başkasına temizletmeyecekti. Bu aşkta yarattığı dağınıklığı bir şekilde toparlamanın yolunu da kendisi bulmak zorundaydı. Balkondan içeri girdi ve sanki o balkonda yaşadığı her şeyin üzerini örtebilecekmiş gibi kapıyı kapattı. Ama başarılı olamadı, çünkü Julia evinin her köşesindeydi. Çıplak bir vaziyette kanepesinde yatıyor, merdivenlerinde soyunuyor, ona verdiği bir hediye ile mutlu olarak mutfağında kahkaha atıyor, yatak odasında dans ediyor, yatağında huzurluca uyuyor, banyosunda Clay'e en kırılgan *evetini* veriyor ve onun için San Francisco'yu terk edeceğini söylüyordu.

Peşinde dolaşan bir hayalet gibi hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi.

Mutfağa dönüp bardağı lavabonun içine bıraktı. Arkasını dönüp viski şişesini içki dolabına geri kaldırdı ama şişe oynuyordu. Clay şişeyi düzelttikten

sonra onu oynatanın ne olduğunu anlamak için dolabın içine baktı. Şişenin altında bir zarf vardı.

Zarfı eline aldı ve kabarık zarfın üzerindeki sözcükleri okuduğunda karnına bir ağrı saplandı. *'Bu senin. Borç için teşekkür ederim. Ben kimseye borçlu kalmam.'*

Öpücük işareti veya geri geleceğine işaret eden gizli bir mesaj yoktu. Sadece para vardı, on bin dolar. Julia'nın kazandığı, Clay'in ise kaybettiği on bin doların tamamı.

***

Ertesi gün de dönüp dönmeyeceğine dair daha fazla bilgi sahibi olamamıştı. Julia uçaktan inince ona sağ salim ulaştığını bildiren bir mesaj atmıştı o kadar. Sağ salim inmiş olması Clay'i biraz rahatlatmış olsa da bu ona yetmiyordu. Onun her şeyini istiyordu. Şu anda ise hiçbir şeyine sahip değildi.

Gününü zombi gibi geçirmişti. Pinkertonların anlaşmayı, son dakika sakinleştirme seansından sonra imzalamış olmasına minnettardı. Böylece kafasında minimum düzeyde sözleşmeler ve telefon görüşmelerini idare etmek için ihtiyacı olan az bir boşluk yaratmışlardı.

Julia için aldığı New York'a dönüş biletini ona elektronik posta ile göndermişti. Bilet iki hafta sonrası içindi. Bunun adil olduğunu umuyordu, bir hafta

ayrı kalmaları, bir hafta da planlama için. Julia kısa bir *teşekkür ederim* ile cevap vermişti. Mesajlarını gün içerisinde defalarca kontrol etmiş ama her defasında eli boş kalmıştı. Eve giderken, ondan gelen bir şeyi gözden kaçırmış olma ihtimaline karşılık mesajlarını son bir kez daha kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Spor salonundaki boks antrenmanından sonra omuzları ağrıyordu ve vücudu yorgun düşmüştü, ama hâlâ o yumuşak havlulara ihtiyacı olup olmayacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Julia'sız geçen zaman kara bir delik, onu içine doğru çeken bir vakum gibiydi. Onun hangi tarafa daha yakın olduğunu gösterebilecek kısa bir not için bile yıllarını vermeye razıydı. Bir şey, tutunabileceği herhangi bir şey. Nasıl sadece yirmi dört saat geçmiş olabilirdi? Ona bir yıl gibi gelmişti bu süre oysaki. Ama işte aşk böyle bir şeydi. İnsanın her konudaki algısını farklılaştırıyordu. Acıya, umuda ve her şeyden de önemlisi zamana dayanıklılığını değiştiriyordu. Çünkü şu anda zaman Julia ile ölçülüyordu, onun yokluğuyla, onun varlığıyla ve ondan gelecek *evet* cevabına duyduğu arzuyla.

Spor salonundan eve dönerken telefonunu bir kez daha kontrol etti. Telefonun ekranında bugün parmağını o kadar çok gezdirmişti ki ekranda parmağıyla bir delik açacaktı artık. Yalnız kalmak istemiyordu, birine ihtiyacı vardı. Bir duş alıp evden çıktı. Eğer Julia'dan bir cevap alamayacaksa en azından bir başkasından

bazı cevaplar alabilirdi.

Park Avenue'daki apartmana ulaştığında kapıdaki görevli onun dairesini arayıp, "Bir ziyaretçiniz var. Clay Nichols sizinle görüşmek istiyor," dedi ve sonra da aldığı yanıtla telefonu kapattı.

"Yukarı gelebileceğinizi söyledi," dedi görevli asansörü işaret ederek.

Clay buraya uzun zamandır gelmemişti. Gelmeye ihtiyaç duymamıştı. Ama şimdi ihtiyacı vardı.

Michele kapıyı açtığında üzerinde bir tişörtle kot pantolon vardı. Saçlarını tepesinde toplamış boynunu açığa çıkarmıştı.

Clay nezaket sözcükleriyle hiç uğraşmadan doğrudan konuya girdi. "Bana âşık mısın?"

"Hem de yıllardır."

On Sekizinci Bölüm

"Yeni kokteyller için bazı isimler düşündüm, yani aslında Craig ile birlikte düşündük," dedi Kim.

"Öyle mi? Neymiş söyle bakalım?"

"Sen şehir dışındayken bir sürü güzel isim geldi aklımıza."

"Kocan yerime göz dikmiş desene," dedi Julia, bardakları kurularken belini bar tezgâhına dayadı.

"Ha, ha. O biraz zor. Ama kokteyllere isim vermeyi seviyor. Bulduklarımız şunlar; Uzun Sert Gece, Tek Gecelik İlişki ve içine limon koyduğumuz martini için de Külot Aşağı."

"Harika isimler," dedi Julia ve sonra bakışlarını

Kim'den başka yöne çevirdi. Çünkü tüm bu isimler ona Clay'i hatırlatıyordu. Clay, onun tek gecelik ilişkisi, uzun sert gecesi olmuştu ve külot da onun için defalarca inmişti. Her seferinde de zevk ve hazzın doruklarına taşınmış ve bir şekilde Clay çok daha fazlası haline gelmişti; tutkulu ve çılgınca bir aşk. Çaresiz, aceleci ve dikkatsiz bir aşk.

Problem de buydu işte. Şimdi kendini geri çekip analiz etmesi, düşünmesi, gözden geçirmesi gerekiyordu her şeyi. "Hey, sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Craig, senin için daha iyi olduğunu düşünerek sana yalan söyledi mi hiç?"

Kim, ona soran gözlerle baktı. "Nereden bilebilirim ki?"

"Yani sonradan itiraf ettiği bir şey olmadı mı?"

"Ah, anladım," dedi Kim, alnını kaşıyıp sorunun cevabını düşünerek. Sonra parmağını havaya kaldırdı. "Evet, eskiden, yani ilk çıkmaya başladığımız zamanlar bana etli güvecimi çok sevdiğini söylerdi ama sonra ortaya çıktı ki aslında güvecimin kuru ve lastik gibi olduğunu düşünüyormuş."

Julia gülmeye başladı. "Doğru söyle Kim, etli güvecin kuru ve lastik gibi mi?"

Kim, kafasını arkaya atarak kahkaha attı. "Açıkçası ben dünyanın en kötü güvecini yapıyorum. O dere-

ce kötü yani. Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Artık Craig beni her kızdırdığında, kirli çoraplarını yerde bıraktığında ya da klozetin kapağını kapatmayı ihmal ettiğinde, onu etli güvecimle tehdit ediyorum. Bu onu hizaya sokuyor."

İçeri takım elbiseli iki adam girince Kim dikkatini onlara yöneltti. Julia'nın aklı ise Kim'in anlattıklarında ve hikâyenin sonunda mutlu olmalarına takılı kalmıştı. Herkesin istediği de bu değil miydi? Mutlu son! Ama bir etli güveç hikâyesi, gerçeği söylemeyi ihmal etmekle aynı şey miydi?

Julia cevabı bilmiyordu. Bir cevaba nasıl ulaşacağını da bilmiyordu. Beyni son yirmi dört saatte, araya mesafenin girmesiyle daha da bulanıklaşmıştı. Fazla bir tepki mi göstermişti? Kızmak için çok mu acele etmişti? Çabuk öfkelenen bir kadındı, bunu biliyordu. Ama özgürlüğüne her şeyden çok değer verirdi. Aşktan bile. Eğer şimdi özgürlüğünü, işini, barını, evini, kız kardeşini ve hatta kuaförünü geride bırakacaksa, bir kokteyl hazırlamak konusunda ne kadar net olabiliyorsa, hayatını başa aşağı etmenin doğru olduğu konusunda da o kadar net olabilmeliydi. Sonunda her ne olursa olsun.

Asıl risk de buydu zaten, değil mi? Belirsizliğin içine aceleyle, düşünmeksizin kendini atmak. Dillon'ın ihanetinden sonra etrafını kapladığı zırhı bir

kenara atıp, tüm özgürlüğünü, sonunda sönüp gidebilecek bir şans için paramparça etmek. Aynı evde yaşamak ikisini – iki kararlı, inatçı ve kontrolcü insanı – bir felakete sürükleyebilirdi.

Ama belki de birlikte çok daha iyi bir şeye dönüşebilirlerdi.

"Hey, Kim," diye seslendi Julia, ortağı müşterilere içkilerini servis ederken. "Yeni bir isim daha buldum; Her Ne Olursa Olsun."

"İçinde ne var?"

"Riskli bir şeyler. Risk almayı istemene sebep olacak bir şeyler. Ne düşünüyorsun?"

"Bence bardaklarımızı çıkarıp karıştırmaya başlamalıyız," dedi Kim, poposunu Julia'nınkiyle çarpıştırarak. Onun iyice şişen göbeğini kalçasında hissetti Julia.

"Ahhh, sanırım o kocaman göbeğinle bana ciddi bir darbe indirdin."

"Bu bir toplu imha silahı. Dikkatli ol," dedi Kim elini göbeğinde gezdirip karışımları test etmek için malzemelere doğru uzandı. "Hadi o zaman deneme-ye-"

Ama Kim'in önerisi boğazını temizleyen bir müşterinin sesiyle bölündü. Julia arkasını döndüğünde tanıdık bir yüzle karşı karşıya geldi. İsmini hatırlayamadı adamın ama bu orta yaşlı adam ona ciddi bir deja vu yaşattı.

"İyi günler. Ben Julia Bell'i arıyordum," dedi adam ve bu da Julia'ya pek yardımcı olmadı. Hatta bir an adamın Charlie için çalıştığını veya Dillon'ı arıyor olduğunu ya da bir şekilde başında yine ciddi bir bela olduğunu bile düşündü. Sinirleri gerilmişti, kaç ya da mücadele et içgüdüsünün devreye girmek üzere olduğunu hissetti.

"Benim," diye cevap verdi Julia, güçlü ve kuvvetli olduğunu vurgulamak isteyen bir ses tonuyla.

"Daha önce kısaca tanışmıştık," diye başladı adam ve sesindeki klas ifade Julia'nın hafızasını tazeledi. Bu adam Charlie'ninkilerden biri değildi, onlar kabaydılar. Bu adam ise düzgün, görgülü, kibar bir profesöre benziyordu. "Bana, o güne kadar içtiğim en şahane kokteyli hazırlamıştınız."

Julia'nın dudakları her an gülümseyecekmiş gibi yukarı doğru kıvrıldı. "Mor Kar Küresi miydi acaba?"

"Evet, aynen oydu," dedi adam ve tokalaşmak için elini uzattı. "Ben Glen Mills ve çıkardığım dergi en başarılı kokteyli bulmak için bir araştırma yürütüyor."

Julia adamın elini sıktı ve, "Sanırım siz de o kokteyli burada, Cubic Z'de buldunuz, öyle mi?" diye sordu.

***

Clay, Michele'in kanepesine bıraktı kendini. "Neden bana daha önce söylemedin?"

Michele küçük ve üzgün bir gülümsemeyle baktı ona. "Sen neden daha önce fark etmedin?"

Clay ellerini iki yana açarak, "Bilmiyorum," dedi.

"Artık fark ettin mi peki?" diye sordu Michele, Clay'in karşısındaki gri koltuğa otururken. Sesinde hafif bir umut parçası vardı.

Clay hayır anlamında kafasını salladı. "Hayır. Ama zaten son zamanlarda ipuçlarını doğru zamanda veya doğru şekilde birleştirme konusunda pek başarılı olduğum söylenemez."

"O zaman, nasıl farkına vardın peki?"

"Ben değil, Julia fark etti. Oyun sırasında dışarı çıktığımızda söyledi bana."

Michele yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benden nefret ediyor olmalı."

"Hayır," dedi Clay hemen, ona güvence vermek isteyerek. "Senden nefret falan etmiyor. O, öyle biri değil. Senin çok tatlı, zeki ve komik biri olduğunu düşünüyor." Clay, Julia'nın cumartesi akşamı söylediklerini tekrar etmişti. "Ben de ona katılıyorum."

Michele ellerini yüzünden çekti. "Bu çok işime yaradı ya zaten," dedi, sesinde kendine acırmış gibi bir tını vardı.

"Michele," dedi Clay nazikçe.

Michele kafasını iki yana salladı. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Lütfen böyle söyleme. Aptal olmakla uzaktan yakından alakan bile yok. Eğer aptal olan biri varsa o da benim, ben hiç farkında değildim."

Michele güldü ve devam etti. "Keşke bunun, saklama konusunda çok başarılı olmamdan kaynaklandığını söyleyebilseydim. Ama Julia'nın bunu bu kadar çabuk anlamış olmasına ve senin yıllardır bihaber olmana bakılacak olursa, senin bazen gözünün önündeki şeylere tamamen kör bir gözle bakmandan kaynaklandığını söyleyebilirim. Ve sormadan edemeyeceğim, nasıl anlamadın?"

Clay omuzlarını silkti. "Ben de bunu kendime sorup duruyorum ve tek aklıma gelen şu ki; sana bir arkadaş olarak çok değer veriyorum ve sen Davis'in kız kardeşisin, üçümüzü ayrılmaz bir bütün olarak düşündüm hep. Yani bir şekilde üçümüz çok iyi arkadaşız ve sanırım seni hiç o gözle görmedim."

"O zaman, sana bir soru sormama izin ver," dedi Michele derin bir nefes alarak, gözlerinde korkunç bir kararlılık vardı. "Eğer senin için ne hissettiğimi biliyor olsaydın bir şey değişir miydi?"

Clay yıllardır arkadaşı olan bu kadının gözlerine baktı. En yakın arkadaşının kız kardeşine. Her perşembe akşamı birlikte bir şeyler içtiği, kafasını karıştıran kadın hakkında tavsiyesine başvurduğu. Michele, onun arkadaşıydı ve öyle kalmasını istiyordu. Kafasını iki yana sallayıp derin bir iç çekerek cevap verdi. "Hayır, üzgünüm."

Michele bir elini havaya kaldırdı. "Lütfen," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bana acıma."

"Bu acıma değil."

"Ben ciddiyim, Clay. İyi olacağım. Sana yıllardır aşığım ve iyi olmayı başardım. Şimdi sana olan aşkımı bitirme zamanı geldi artık."

Clay kanepeye iyice gömüldü ve derin bir nefes aldı. "Madem böyle hissediyordun neden hiçbir şey söylemedin?"

Michele gözlerini bir an için kapatıp yeniden açtı. "Sanırım, bir şekilde duygularımın karşılıksız olduğunu biliyordum hep. Yani söylesem bile bir şey değişmeyecekti. Üniversitedeki o öpüşmeden daha fazlasının olamayacağını biliyordum. Ama o öpüşme bende derin izler bıraktı orası kesin."

Clay sanki anlamaya çalıştığı bir fen projesine bakıyormuş gibi kafasını hafif yana yatırarak baktı Michele'e. "Neden? Tek bir öpücükle mi?"

"Bu, öpücükten çok seninle ilgili bir şeydi. Senin hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu düşünüyordum. Aynı zamanda zeki, komik ve her şeyden önemlisi problemsiz. Günlerimin nasıl geçtiğini tahmin bile edemezsin. Yani işimi seviyorum ama her gün o kadar tuhaf, o kadar sıkıntılı insanlarla uğraşıyorum ki. Sen ise tanıdığım en problemsiz insansın. Senin ciddi sıkıntıların yok, peşinde bir valiz dolusu sorunun yok. Ne görüyorsam o. Bütün gününü insan-

ların psikolojisini düzeltmeye çalışmakla geçiren biri olarak, galiba düzeltmeme, iyileştirmeme gerek olmayan birinin özlemini duyuyormuşum."

"Liam bu ihtiyacını pek karşılamıyor galiba?"

"Bak, işte bu haksızlık. Liam'a olan duygularım konusunda bu kadar gözlemci olabilirken, sana olan duygularım konusunda nasıl bu kadar kör olabildin?"

"Birtakım konulara gözlerimi kapatıyor olmam inanılmaz, değil mi?"

"Ondan hoşlanıyorum aslında..." dedi Michele sesi gittikçe azalarak.

"Ama?"

"Ama başkasına odaklanmışken birinden hoşlanmak zor bir şey."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Clay. Julia onun bütün dünyasıydı ne de olsa.

"Julia'ya deliler gibi âşıksın değil mi?"

"Deliler gibi bunu tanımlamaya yetmez bile. Ama onun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Ben kocaman bir kızım, bununla başa çıkabilirim. Konuş benimle."

"Ciddiyim, Michele. Rahatsız olmanı istemiyorum. Onun hakkında konuşmam seni üzüyorsa bunu söylemelisin."

"Geçen gece altı saat boyunca poker oynarken, ellerini onun üzerinde gezdirişinle, gözlerindeki o aptal

âşık bakışıyla başa çıkabildiysem," dedi Michele hem dürüst hem de şakacı bir tavırla, "onun hakkında konuşmayı da kaldırabilirim. Eğer kaldıramazsam sana söylerim."

Clay koltuğa elini vurdu. "Yanıma otur."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Ne yani üstüme mi atlayacaksın? Senden daha kuvvetliyim, sana engel olurum."

"Ah, sağ ol."

"Hadi ama. Biz arkadaşız ve ben seni böyle bir şey yüzünden bırakacak değilim."

Michele koltuktan kalkıp kanepeye, Clay'in yanına oturdu, dikkatli bir şekilde bacaklarını altında topladı ve araya biraz mesafe koydu. Clay onun elini avucunun içine aldı. "Benim de iyileştirilmeye ihtiyacım var, inan bana."

"Tamam," dedi Michele şakacı bir tavırla. "Doktor Milo'ya mı ihtiyacın var yine?"

"Doktor Milo'ya her zaman ihtiyacım var, ama aynı zamanda, senin ne kadar harika ve güzel bir insan olduğunu düşündüğümü bilmene de ihtiyacım var. Eminim bir gün bir adamı çok ama çok mutlu edeceksin ve üstelik onu iyileştirmen de gerekmeyecek."

Michele onun elini sıktı ve bu Clay'e iyi geldi, rahatlatıcıydı. Kaybetmek istemediği bir şey gibiydi. "Ama şu anda seni iyileştirmeme ihtiyacın var, değil mi?"

"Daha az önce insanları iyileştirmeye çalışmaktan yorulduğunu söyledin, ben iyi olacağım, merak etme."

"Ben birlikte olacağım erkeği iyileştirmem gerekmemesini kastetmiştim. Seninle böyle bir sorunumuz kalmadığına göre anlatabilirsin. Ayrıca istersen bana deli de, ama benim yardımıma ihtiyacın olduğunu hissediyorum. Julia ile işleri berbat ettin, değil mi?

Clay kafasını evet anlamında salladı. Suçluluk duygusu suratının her köşesine yayılmıştı.

"Bana her şeyi anlat," dedi Michele.

Clay ona her şeyi anlatmadı. Sırrını tutacağına dair Julia'ya söz vermişti ama yaptıklarıyla ilgili yeteri kadarını anlattı. "Peki, şimdi ne yapacağım? Benim için New York'a taşınıp taşınmayacağına kara vermesini mi bekleyeceğim?"

Michele evet anlamında kafasını salladı. "Korkarım bu durumda sabırlı olmak çok önemli. Ama bence aynı zamanda ona bazı şeyleri düzeltebileceğini de göstermelisin. Yani bir hata yaptığında özür dilemekten çok daha fazlasını yapabileceğini ispatlamalısın ona. Ona sadece sözlerinle değil, davranışlarınla da göster bunu. Onun için önemli olan şeyleri düzeltebileceğini göster ona."

Ve o anda Clay ne yapması gerektiğini son derece net görebiliyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Julia'nın, ödülün ne kadar olduğunu duyunca ağzı açık kaldı. "Ödül bu kadar mı gerçekten?"

Glen Mills kafasını sallayarak evet dedi defalarca.

"Katıldığımdan haberim bile olmayan bir yarışmayı kazandım ve şimdi siz bana bu kadar çok para mı vermek istiyorsunuz? Hiçbir karşılık beklemeden?"

Glen kıkırdadı, gülmesi bile kulağa düzgün geliyordu. "Karşılığı şu ki, bu içkiyi Farrell Spirits markası altında üretebilmek için size bir anlaşma önermek istiyoruz," dedi, dünyanın en ünlü alkol üreticilerinden birinin adını vererek.

"Aman Tanrı'm! Hani şu marketlerde gördüğü-

müz kozmo-mojito karışımları gibi mi?" diye sordu Kim sevinçle haykırarak.

Julia, Kim'e döndü ve adeta kendi yansımasını görür gibi oldu. Kocaman bir gülümseme, parıldayan gözler ve şok ifadesiyle kaplı bir surat. Julia bakışlarını yeniden gri saçlı adama çevirdi. Bu adamın hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkan ve hediyeler getiren Noel Baba'dan bir farkı yoktu ama o gerçek değildi. Ve bir yerlerde, ileride başına bela olabilecek yasal bir boşluk olmalıydı. Şeytan ayrıntıda gizliydi ve tabii bu durumda dipnotlarda. Yüz ifadesini biraz daha ciddileştirdi Julia. "Bu işin içinde bir bit yeniği olmalı. Barımdan mı vazgeçmem gerekecek? Ya da doğacak ilk çocuğumdan, kolumun birinden falan?"

Glen güldü ve kafasını iki yana salladı. "Hayır, Bayan Bell. Biz sadece sizinle iş yapmak istiyoruz. Farrell Spirits, benim dergimi ülke çapında bir arayışa girerek en muhteşem kokteyli bulmakla görevlendirdi. Şirket bu kokteyli üretmek ve ülke çapında erişilebilir bir ürün haline getirmek istiyor, tek karşılık da bu."

Julia'nın olasılıkları düşündükçe tüyleri ürperdi. Ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Ama lotoyu kazanmak böyle bir şey olmalıydı; en yüksek dereceye ulaşan bir şüphe. "Tabii ki tarifini de istiyorsunuz?"

"Eğer şartlarda anlaşabilirsek tarife ihtiyacımız

olacak, evet, ama emin olun ki tarif dergide yayınlanmayacak, ticari sır haline gelecek ve insanların taze olarak içebileceği tek yer de Cubic Z olacak."

Julia heyecanla Kim'in koluna yapıştı. "Bunun işleri ne kadar artıracağına dair bir fikrin var mı? Hem bu, sen, Craig ve bebek için de çok iyi olur."

"Biliyorum," dedi Kim, yüzü parlıyordu.

"Küçük bir nokta daha var ama," dedi Glen bölerek ve Julia'nın omuzları düştü. İşte şeytanın kendini göstereceği an gelmişti. Kimseye bedava yemek vermezlerdi. Hayatı X-Faktör'ün kokteylli versiyonu değildi. Bir ayrıntı her zaman vardı.

"Evet?" dedi gergince yutkunarak.

"Farrell'ın teklifini kabul etmeseniz bile, bu içki hakkında dergimde yazacağım, çünkü şahane bir şey," dedi Glen. "Bu tanıtımın da bir karşılığı yok ve eğer bunu yapmazsam gazetecilik görevimi yerine getirmemiş olurum."

Gülümsemesi Julia'ın yüzüne geri döndü. "Gazetecilik görevlerinizi ihmal etmenizi istemem elbette."

***

O gece eve dönerken suratındaki sırıtıştan kurtulmayı denemedi bile, çünkü zaten denese de başarılı olamazdı. Uzun bir zaman sonra ilk kez, sadece yeteneklerine dayalı olarak bir şey kazanmıştı. Dünyayı kurtarmıyordu evet, ya da kansere bir çare bulmamış-

tı, ama harika bir kokteyl hazırlayabiliyor, başarılı bir bar işletiyordu ve hiçbir erkek bunu onun elinden alamazdı.

Çok tuhaftı, zira yarışmacı olduğundan bile haberi olmamıştı ve bu da sonucu bir o kadar daha tatlandırmıştı. Bu onun zaferi, onun ödülü, onun başarısıydı. Hiç kimsenin, hiçbir mafya babasının ya da eski erkek arkadaşın manipüle edemeyeceği bir şeydi bu. Sadece ona özgü olan bir yetenek sayesinde kazanmıştı bunu.

Kapısının kilidini açarken iyi bir iş çıkarmış olmanın gururunu hissediyordu.

Tek sorun; bu anı paylaşmayı çaresizce istediği bir insan vardı.

Şimdilik kız kardeşiyle yetinecekti mecburen. McKenna balayından yeni dönmüştü ve haberi vermek için onu aradı.

***

Üç gün sonra Mc Coy's öğle yemeği kalabalığıyla dolup taşıyordu. Burası şehir merkezindeki en çok tercih edilen toplantı yeriydi ve bugün, herkes sanki aralarında anlaşmış gibi, üzerlerinde takım elbiseleriyle restorana doluşmuştu. Karşılarındakine tekliflerini sunuyor ve orada hemen bir anlaşma sağlayabilmeyi umuyorlardı. Clay çoğunun suratında olan aç bakışları tanıyordu, çünkü o bakış kendisinde de vardı. Ama bugün peşinde olduğu şey anlaşma değil, bilgiydi ve

bu bilgiyi edinebileceği en iyi kaynak da şu anda karşısında oturmuş, bifteğinden bir lokma alıyordu.

"Bir gün senden bu işler için para almaya başlayacağım, ama şimdilik söylemeliyim ki bu çok lezzetli ve bu iş için ödemeyi yemek şeklinde almaktan mutluluk duyuyorum," dedi Cam ağzına bir lokma daha atarken.

"Sanki hesabı ben ödemeyecekmişim gibi konuşma. Hem istesen hizmetlerinin karşılığını sana hiç düşünmeden öderim de zaten, biliyorsun," dedi Clay tabaktaki makarnasıyla oynarken. Sonra sabırsızca ekledi. "Ne bulduğunu söyleyecek misin artık?"

"Hayır, yemeğimi bitirip kaçacağım," dedi Cam kaşlarını aşağı yukarı oynatarak. Sonra da bifteğinden bir lokma daha aldı. Bir bifteğin, günün hangi saatinde olursa olsun tadına vararak yenmesi gerektiğini düşünürdü. Clay'in, onu arkadaşı olarak görmesinin birçok nedeninden biri de buydu. Cam güvenilir, istikrarlı, eğlenceli bir insandı ve herhangi bir şeyi veya kişiyi bulma konusundaki özel yeteneğini, bir yemek karşılığında arkadaşlarıyla paylaşmayı severdi. Eğer Cam, bu işi de becerirse hesabı ödemek Clay için hiçbir şeydi.

Cam ağzını silip, çatalıyla bıçağını tabağın yanına bırakarak yemeğe ara verdi. "Tamam, merakını şimdi gideriyorum, adamlarım onu bulmuş. Liam'ın Bahamalar'daki emlak işleri hakkında söyledikleri de çok işimize yaradı. Doğru iz üstündeymişsin.

Clay'in gözleri aydınlandı. Bu kadar kolay olabilir miydi? Liam'a bir gayrimenkul alması için teklifte bulundukları yerde olabilir miydi? "Bahamalar'da mı?"

Bu düşünce Cam'i eğlendirmiş gibiydi. "Hayır, bu çok kolay olurdu. Sen hangi dünyada yaşıyorsun? Tesadüfler ülkesinde falan mı? Bahamalar'da değil, ama bu pisliğin yaptığı işlerle ilgili ipuçlarını birleştirmekte haklıymışsın. Evlerin fotoğraflarını çekiyor."

"San Francisco'dayken yaptığı gibi yani," diye ekledi Clay kaşlarını sorar anlamda havaya kaldırarak. Julia'nın Dillon hakkında anlattığı her şeyi birleştirmiş ve bu ipuçlarını Cam'e vermişti. Dillon evlerin fotoğraflarını çekiyordu. Kameranın arkasındaki yeteneği, odaları olduğundan daha büyük göstermekti ve Julia ilk buluşmalarında, onun bir gün içkisini Bahamalar'da yudumlayacağını söylediğini anlatmıştı. Clay tüm bunları, Liam'ın Bahamalar'da karşılaştığı teklifle ve Charlie'nin kafede Dillon hakkında yaptığı yorumla birleştirmişti.

Cam, parmağıyla masaya vurarak, "Bingo," dedi. "Onun gibi dolandırıcılar için geçerli olan bir şey vardır ki, o da eski alışkanlıklarına çabuk geri döndükleridir. İşe yarayan şeyi yaparlar kısacası. Ve adalardan birindeki bazı dolandırıcılarla iş birliği yapıyora benziyor. Gerçekte var olmayan evleri satıyorlar birlikte. Bizimki düzgün olan bölümün fotoğraflarını çekiyor ve güzel görünmelerini sağlıyor, diğerleri de bu fo-

toğrafları kullanarak aslında var olmayan mülkleri satıyor."

"Peki, nerede?" diye sordu Clay, tek önemli olan şeyin bu sorunun cevabı olduğunu düşünerek. Çünkü bir hukuk adamı olarak biliyordu ki, eğer başını belaya soktuysan bazı adalarda olmak diğerlerinde olmaktan çok daha kötüydü.

"Montego Bay. Dillon Whittaker'ın şu anda yaşadığı evin adresi burada yazılı," dedi Cam bir parça kâğıdı Clay'e uzatarak.

Clay kâğıdı alırken suratını yaramaz bir sırıtış kapladı. "Tanrı Jamaika'yı ve onun Amerika Birleşmiş Devletleri'yle olan suçluların iadesi yasalarını korusun. Anlaşılan birileri vergilerini ödemek zorunda kalacak."

Vergiler gerçekten de bazen başa bela olabilirdi.

***

"Eee ne düşünüyorsun?"

"Bacaklarını indir," dedi Gayle.

"Aşk hayatımdaki problemlerin bacaklarımı indirmekle çözüleceğini pek zannetmiyorum," dedi Julia. Kuaförüne içinde bulunduğu durumun büyük bir bölümünü anlatmıştı.

Gayle aynadan ona göz kırptı ve Julia onun söylediğini yaptı. "Bilemiyorum tatlım, ama bacaklarını

indirmek bu adamla olan ilişkinde baya bir işe yaramış gibi görünüyor."

Julia güldü. "Tamam, beni yakaladın."

"Yatakta çok iyi, değil mi?"

Julia şoka girmiş taklidi yaparak ağzını eliyle kapattı. "Bunu ben mi söyledim?"

"Hayır, ama cesaret hakkında anlattığın hikâyelere bakılırsa öyle gibi görünüyor."

"Cesaret, onun benim için yaptıklarını karşılamaya yetmiyor bile. Ama konumuz bu değildi. Ne yapmam gerektiği konusunda düşüncelerini bilmeye ihtiyacım var. Bir kadın, kuaförüne danışmadan böyle bir karar veremez."

"Bana danışma," dedi Gayle, gümüş makasını aynada oynatarak.

"Makasa mı sorayım?"

Gayle hayır anlamında kafasını salladı. "Mürekkebe sor," dedi ve kolundaki dövmeyi işaret etti.

'Bana Tapılmasını İstiyorum!'

Julia, Gayle'in kolundaki dövmeye her zaman imrenmişti, hele de onun aşk hakkındaki dileği gerçek olduktan sonra daha da fazla. Dövmeye doğru kafasını yaklaştırdı ve sordu, "Mürekkep, sence ne yapmalıyım?"

"Dur sana cevabını tercüme edeyim," dedi Gayle,

Julia'nın saçını kesmeye devam ederek. "Onu seviyor musun?"

"Evet."

"Onu affedebilir misin?"

Böyle ifade edildiğinde cevap oldukça açık görünüyordu. "Evet," diye itiraf etti Julia kısık bir sesle.

"Ve hepsinden de önemlisi seni, taparmış gibi seviyor mu?"

Julia, sanki gerçeği itiraf etmeyerek her şeyi içinde tutabilecekmiş gibi gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Ama sonra dayanamadı. "Hem de çok."

Gayle onay verir anlamda kafasını salladı. "Bir soru daha. Sen, New York'a taşınınca senin saçını kesemeyecek olmak beni ne kadar üzecek biliyor musun? Neyseki birkaç ayda bir New York'a, Jane Black'in saçını kesmeye gidiyorum," dedi, Grammy sahibi rock şarkıcısından bahsederek.

"İşte şimdi hava atıyorsun."

"Seni de Bayan Black'ten sonra bir yere sıkıştırmaya çalışırım."

"Dikkat etsen iyi olur. Artık ben de ünlü sayılırım. Yakında bana da Bayan Mor Kar Küresi diye hitap etmen gerekecek."

"Bunun kulağa bir vibratör adı gibi geldiğinin farkındasın değil mi?"

"Bu yüzden de ideal bir kokteyl ismi. Çünkü bir tane içtiğin zaman vibratör etkisi yaratıyor," dedi Julia ve ikisi birden kahkahalara boğuldular.

"Bu pazarlama sloganı olmalı. Ama senin, şampiyon yarış atınla beraberken vibratöre ihtiyacın yok."

"Eğer onu geri almayı kabul edersem," diye ekledi Julia, o tek sözcüğe vurgu yaparak. *Eğer*: Çünkü kendine, bu kararı vermeden önce bir hafta düşüneceğine dair söz vermişti.

Gayle gözlerini devirdi. "Bir kuaför her zaman bilir."

***

Bütün gece boyunca Clay'e mesaj atmamak için kendini zor tuttu. Ona, Farrell Spirits ile ilgili gelişmeleri anlatmak istiyor, bu teklif hakkında ne düşündüğünü paylaşmak istiyordu. Ama bir diğer taraftan da buna bir hafta tanıması gerektiğini biliyordu. Ayrı geçirdikleri zaman Clay'den çok kendisiyle ilgiliydi. Bu, hayatta ne istediği ve daha da çok neye ihtiyaç duyduğuyla ilgiliydi. Günler gerekli olan sessizlik içinde geçerken, kalbi daha da netleşmişti aslında. Ona güveniyordu, bundan emindi artık. Ama asıl soru kendine güvenip güvenmediğiydi. Söz konusu olan erkekler ve aşk olunca doğru kararı verecek kadar güveniyor muydu içgüdülerine?

Yatağa yatınca baş ucundaki saate baktı. Kırmızı harflerle 01:30 yazıyordu. Yarın cumartesiydi ve kendini zorla mahkûm ettiği Clay'siz günlerinin bitmesine az kalmıştı. Ona vereceği cevaba yirmi dört saat vardı sadece.

McKenna'ya cevap vermek için telefonuna uzandı. Gün içinde mesajlaşmışlar ve cumartesi öğle yemeğinde buluşmaya karar vermişlerdi. Düğünden beri kız kardeşini görmemiş ve onu deliler gibi özlemişti.

'Öğlen görüşürüz. Ayrıca çok sıkı bir kucaklamaya da hazırlıklı ol,' diye yazdı.

Kardeşi de saniyeler sonra cevap verdi. *'Sen de aynı şekilde hazır olsan iyi olur.'*

Bu mesaj Julia'yı gülümsetti, kocaman bir gülümsemeydi bu. Sonra uyumadan önce mesajlarını ve postalarını son bir kez daha kontrol etmek için açtı ve onun adını görünce kalbi duracak gibi oldu. Bir iki saat önce gönderilmişti bu mesaj aslında ama Julia daha yeni görüyordu. Bir parçası onu azarlamak, ona ihtiyacı olan mesafeyi tanımasını söylemek istiyordu. Ama daha çok mutluluk duymuştu. Bu adamı özlüyordu ve onun adını görmenin yarattığı mutluluk başlı başına bir hatırlatıcıydı. Sanki birileri, ne yapması gerektiğini söylemek için fosforlu bir kalemle alt çizmişti.

Kimden: enichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 7 Haziran, 22:48

Konu: Senin İçin.

'Julia,

Konu aşk olunca, erkeğin her şeyi mahvedip sonra da kendini affettirebilmek için büyük bir jest yapması gerektiğini bilecek kadar film seyrettim. Yağmur altındaki serenat, Empire State Binası'nın tepesi veya bazen de sadece çikolata ve çiçek, ya da bir not. Ama sen bunlara ihtiyaç duyan bir kadın değilsin. Gerçi bana izin verdiğin takdirde bunların hepsini yapmaktan da memnuniyet duyarım.

Şimdi, sana kız kardeşinin düğününde verdiğim bir sözü yerine getirmek istiyorum. Ben günlerimi müvekkillerime daha fazla para kazanmaları konusunda yardımcı olarak ve onların çıkarlarını korumaya çalışarak geçiriyorum. Seni de koruyabilirim ve sana çiçek, not ve çikolatadan çok daha önem verdiğini bildiğim bir şey verebilirim. Çünkü seni tanıyorum. Seni o kadar iyi tanıyorum ki, bu yüzden de senin için yapabileceğim şey bir *yanlışı* düzeltmek. Lütfen aşağıdaki linke tıkla, o zaman ne demek istediğimi göreceksin.'

Julia maviyle altı çizili olan linke tıkladı. Ne çıkacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Adı Ölüm ve Vergiler olan küçük bir blog açıldı. Julia merakla inceledi

önce ve Clay'in ne yapmış olabileceği birden netlik kazandı, içinde bir umut ışığı belirdi. Her bir yazıda, vergi kaçıran ve yakalanmış olan bir vatandaştan bahsediliyordu. Sonra kendisini ilgilendiren yazıyı buldu.

'Californialı Dillon Whittaker hakkında, Jamaika tarafından Amerika Birleşik Devletleri'ne iadesi için, iki ülke arasındaki suçluların iadesi anlaşması çerçevesinde bir iade emri düzenlendi. Whittaker yüz bin dolar tutarındaki gelirine ilişkin vergiyi ödememiş olması sebebiyle, Amerika'da vergi kaçırma suçundan dolayı soruşturma altında. Maliyeciler Whittaker'ın vergi kaçırdığından İspiyoncu Yasası çerçevesinde birilerinin onu ihbar etmesi sonucu haberdar olduklarını söyledi. İhbarcıları teşvik edip vergi kaçıranları yakalama konusundaki başarının artışını sağlayan bu yasaya göre, eğer ihbarcının verdiği bilgiler doğru çıkarsa, ödenecek verginin bir bölümü de ihbarcıya verilebiliyor. Dillon Whittaker hakkındaki soruşturma hakkında sizleri bilgilendirmeye devam edeceğiz. Haber kaynakları hapis cezasının yolda olduğunu söylüyor.'

Julia yataktan fırlayıp yumruğunu havaya kaldırarak sevinç çığlıkları atmaya başladı. Telefonu dudaklarına götürüp ekranı öpücüklere boğdu. Mutluluktan havalara uçuyordu. "Al bakalım seni orospu çocuğu," diye bağırdı. İntikamın tadının bu kadar lezzetli olabileceğini bilmezdi, ama şu anda inanılmaz derecede muhteşem bir tadı vardı, özellikle de Clay'den gelen

mesajın son satırlarını da okuyunca. *'Arkadaşıma, onu Jamaika'da buldurdum ve sonra da maliyeye ihbarda bulundum.'*

Bundan daha da lezzetli olan bir şey ise Clay'den gelen bir sonraki postaydı. Bu da birkaç saat önce gönderilmişti ama mesajı ancak yatağının üstündeki tepinmeleri bittikten sonra fark etti. Yatağın üstüne oturup Clay'in yazdıklarını okudu.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 7 Haziran, 22:52

Konu: Sen.

Sadece şunu hatırla. Her ne olursa olsun sana tapıyorum. Tamamıyla, bütünüyle, sahip olduğum her şeyle. Sana her şeyi vereceğim, bütün kalbimi, bütün sevgimi, istediğin her şeyi. Sen benim için tahmin edebileceğinden de çok önemlisin. Sensizlik bir cehennem.

Hiç düşünmeden onu aramak için telefonunda numarasını buldu ama tam arayacağı sırada saati fark etti. Saat gece biri geçmişti. Clay şu anda büyük ihtimalle uyuyordu. Ama tanıdığı ve sevdiği başka biri şu anda uyanık olmalıydı. Büyük jestler konusunda tecrübesi olan biri.

McKenna telefonu meraklı bir sesle açtı. "Saat geç oldu, sen iyi misin?"

"Her şey mükemmel. Ya da seni gördükten sonra öyle olacak. Sana geliyorum."

Yirminci Bölüm

Sırtını Qbert makinesine çarptı, elleri yüzünü korumak için havaya kalkmıştı. McKenna göğsüne bir yumruk daha indirdi, sonra da omzuna. Şimdi de asıl hareket geliyordu işte; saçlarını parmaklarına doladı.

"Bunu bir daha sakın yapma!"

"Tamam, tamam, tamam," dedi Julia yirminci kez özür dileyerek.

McKenna oflayarak geri çekildi. "Sana yardım ederdim," dedi gözleri öfke içinde yanarken. "Lanet olası parayı sana hemen verirdim, bu yüzden dayağı hak ediyorsun işte, kız kardeşinin sana yardım etmesine izin vermen gerekiyordu."

"Biliyorum, McKenna. Güven bana, biliyorum,"

dedi Julia elini kalbine koyarak. "Ama seni korumak zorundaydım. Anlamıyor musun? Seni seviyorum, Chris'i de seviyorum ve senin mutluluğunu korumak için her şeyi yaparım."

"Bir mafya babasının kafana fiyat etiketi koyduğunu ve yüzüne silah dayadığını söylemek de korumaya dâhil miydi?"

Julia umursamaz bir tavırla omuzlarını havaya kaldırdı. "Teknik olarak silah hiçbir zaman bana doğrultulmamıştı."

McKenna ellerini sarı saçlarının arasında sinirle gezdirdi. "Sana o kadar kızgınım ki. Seni çok seviyorum, ben problemi çözebilecekken eğer sana bir şey olsaydı ölürdüm. Biliyor musun? Ölürdüm, bak, böyle," dedi ve yere yatıp ölü taklidi yaptı. Bayan Pac-Man yanına gelip yüzünü yaladı. Bir süre sonra kafasını yerden kaldırdı ve, "Gördün mü? Şimdi kendini kötü hissediyor musun? Ben sensiz ölürdüm ve köpeğim üzülürdü," dedi.

Julia yere doğru eğilerek ona elini uzattı ve oturmasını sağladıktan sonra sımsıkı kucakladı.

"Bana söz ver Julia, eğer bir daha mafyayla başın belaya girerse doğrudan bana geleceksin ve ben de ne kadara ihtiyacın varsa vereceğim."

Julia güldü ve kafasını evet anlamında salladı. "Söz."

"Kız kardeş sözü mü?"

"Kız kardeş sözü," dedi Julia ve serçe parmaklarını birbirine doladılar. "Ama, şey, benim asıl geliş sebebim bu değildi."

McKenna gözlerini devirdi. "Biliyorum. Benim özel dokunuşuma ihtiyacın var ve ben de ne yapacağımızı çok iyi biliyorum. Ama ödemeyi ben yapacağım, karşı çıkmak yok."

"Tamam. Ama sırf sen istiyorsun diye."

"Chris'in de yardımına ihtiyacımız olacak."

"Biri bana mı seslendi?" dedi Chris gözlerini ovuşturarak koridorun sonundan üzerinde pijamasıyla onlara doğru yaklaşırken.

"Adını söyler söylemez uyandın mı sen?" diye sordu McKenna.

"Hayır, beni uyandıranın, senin gecenin üçündeki *bunu bir daha sakın yapma* çığlıkların olduğuna eminim."

"Yardımına ihtiyacımız var."

"Bu senin çılgın planlarından biri mi McKenna?" diye sordu Chris kaşlarını havaya kaldırarak.

"Evet, ama aşk için bu. Aşk her şeye değmez mi?"

Chris karısına sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu. McKenna da ona yaslanarak gülümsedi. Julia azıcık bile kıskançlık hissetmedi. Artık bu onun hayatında da vardı ve ülkenin diğer ucunda onu bekliyordu.

"Elbette," dedi Chris.

***

"Seni o kadar çok özleyeceğim ki," dedi Julia.

"Ben de seni özleyeceğim. Ama görüşeceğiz."

"Evet."

"Hiçbir şeyi merak etme, ben her şeyi halledeceğim. Hadi, git artık."

Julia kardeşine son bir kez daha sarıldı ve San Francisco'nun ilk ışıklarıyla hoşça kal dedi.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 09:45

Konu: Sen.

Seni dün gece, mesajını okur okumaz arayacaktım ama saat çok geç olmuştu ve seni uyandırmak istemedim. Ama havalara uçtum, hatta yatağımın üzerinde dans edip sevinç çığlıkları attım. Bir adamın hapse girecek olmasına bu kadar sevinmiş olmam beni kötü bir insan yapar mı? Umarım yapmaz. Ve bundan daha iyi bir hediye düşünemiyorum. Yani aslında düşünebiliyorum da...

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 09:47

Konu: Gece Telefonları.

Senden gelecek gece yarısı telefonlarına kapalı olduğum izlenimi mi yarattım? Senin telefonunu her zaman açarım. Senin için her zaman hazır olurum ve hazırım.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:12

Konu: Hazır mısın?

Seni uyandırarak kabalık etmek istemedim. Ama yaptığın şey inanılmazdı. Onu bulduğuna inanamıyorum. Bekle. İnanabiliyorum aslında. Sen süper bir tamircisin.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:17

Konu: Bana Bay Tamirci diyebilirsin.

Evde de birçok şeyi tamir edebiliyorum. Ellerimi kullanma konusunda çok iyiyimdir.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:22

Konu: Evet. Evet öylesin.

Ellerini kullanma konusundaki becerini oldukça yakından tecrübe ettim sanırım.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:25

Konu: Tekrar gel.

Bence tekrar tecrübe etmelisin.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:29

Konu: Dün geceki mesajın...

Şimdi, şu tapınma mevzusuna gelelim. Heykel boyutunda mı, tapınak boyutunda mı, yoksa genel bir tapınma boyutunda bir tapınmadan mı bahsediyoruz?

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:31

Konu: Tapmaktan da ötesi.

Her anlamda tapıyorum sana. Bu konuda şaka bile yapamam çünkü hepsi doğru.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:35

Konu: Heyecanlı bir haber!

Mor Kar Küresi kokteylim için bir ödül kazandım!

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:38

Konu: Seninle tanıştığımız ilk gece konuştuğumuz gibi.

Anlatmaya devam et.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:42

Konu: Avukatım ol.

Büyük bir içki firması bana sözleşme teklif etti. Dipnotlar konusunda bir avukata ihtiyacım olabilir.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:48

Konu: Ücretimden feragat ediyorum.

Senin için bunu yaparım. Sen de ödemeyi oral seksle yapabilirsin.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:50

Konu: En sevdiğim ödeme biçimi.

Onu sana bedava da yapardım.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 10:55

Konu: Ben de.

Ben daha fazlasını istiyorum.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 11:02

Konu: Bağlı.

Sana daha fazlasını da veririm zaten. Belki beni bağlayabilirsin, yukarıdan, aşağıdan, dört bir yanımdan.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 11:05

Konu: Bağlı ve düğümlenmiş.

Benimle dalga geçme. Seni kravatlarımla görmeye bayıldığımı biliyorsun.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 11:08

Konu: İkisine de evet.

Dalga geçmiyorum.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 11:11

Konu: Evet geçiyorsun.

Dalga geçtiğin zamanlar dışında şakacı bir insan olmadın hiç.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 11:15

Konu: Bu dalga değil.

Seni deliler gibi özlüyorum.

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 11:27

Konu: Çaresi var.

Bunu iyileştirecek bir ilacım var. Adı da *gel benimle yaşa.*

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com
Kime: cnichols@gmail.com
Tarih: 8 Haziran, 11:35
Konu: Soru.
Bana ne kadar tapıyorsun?

Kimden: cnichols@gmail.com
Kime: purplesnowglobe@gmail.com
Tarih: 8 Haziran, 11:40
Konu: Cevap.
Ölçemeyeceğim kadar çok.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com
Kime: cnichols@gmail.com
Tarih: 8 Haziran, 11:44
Konu: Bir tane daha.
Beni ne kadar seviyorsun?

Kimden: cnichols@gmail.com
Kime: purplesnowglobe@gmail.com
Tarih: 8 Haziran, 11:52
Konu: Bir tane daha sorsana.
Bununla ne yapacağımı bilemeyecek kadar çok.

Kimden: purplesnowglobe@gmail.com

Kime: cnichols@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 11: 57

Konu: Bir tane daha.

Teklifini kabul edersem ne kadar mutlu olursun?

Kimden: cnichols@gmail.com

Kime: purplesnowglobe@gmail.com

Tarih: 8 Haziran, 12:01

Konu: Tek kelime.

Sonsuz.

Clay kendini demirle kaplamıştı, dayanmıştı. Bir cevap için onu sıkıştırmamış, ona baskı yapmamıştı. Kontrolü tamamen ona bırakmıştı, çünkü şu anda Julia'nın buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Pinkertonların sözleşmesini gözden geçirirken telefonunu kucağından hiç ayırmamış, ona sıkıcı tutunmuştu.

Aslında Davis'le sinemaya gitmeyi umuyordu. Son birkaç aydır Londra'da çalışmakta olan arkadaşı daha yeni gelmişti şehre. Ama o sabah Chris onu aramış ve ona sözleşme konusunda teşekkür etmek için bir şişe vintage viski gönderdiğini söylemişti.

"Kargocular saat dörtle beş arasında orada olacağını söylediler. Sen dışarıda olursan kapı görevlisi teslim alabilir mi?"

"Benim bir kapı görevlim yok ama sorun değil, işlerimi evden de halledebilirim, ben kendim teslim alırım kargoyu."

"Sağ ol dostum," dedi Chris. "Sen benim sözleşmemde mucizeler yarattıktan sonra ben de senin için bir şey yapmak istedim."

"Sen memnunsan ben de memnunum."

Ama saat dört buçuk olmuş ve kargo hâlâ gelmemişti. Viskiyi sabırsızlıkla bekliyordu ama Julia'dan gelecek bir sonraki adımı beklediği kadar değil.

Saat ilerliyor gece yarısına yaklaşıyordu. Eğer bahse girecek olsaydı, Julia'nın bir haftanın her saniyesini sonuna kadar kullanacağına bahse girebilirdi. Cevabını vermek için saatin on iki olmasını bekleyecekti kesin. Bu, Clay için problem değildi Julia beklemeye değerdi.

Telefonundaki mesaj ışığı yandığında önündeki sayfayı gözden geçiriyordu.

'Tek bir soru; sürprizleri hâlâ seviyor musun?'

Cevap vermesine fırsat olmadan bir mesaj daha geldi.

'Balkon.'

Clay gözlerini kapatıp açtı. İhtimalleri düşündükçe vücudunu kıvılcımlar sarıyordu. Balkonda yaptıkları şeyleri mi hatırlatmak istiyordu, yoksa daha fazlası mı vardı? Ayağa kalktı ve kapıyı yavaşça açarak

balkona çıktı. Kalbi ağzında, korkuluklara yaklaşıp aşağı baktı.

Kalbi önce durdu sonra da mutluluk, özlem ve çılgın bir aşk içinde yerinden çıkacakmışçasına atmaya başladı. Dünyanın en güzel manzarasıydı aşağıda duran. Ama üzerindeki kıyafetleri ve topuklu ayakkabıları değildi manzarayı güzel kılan. Kızıl saçlarının dalgalanarak omuzlarına dökülmesi de değildi. Manzarayı asıl güzel kılan her bir yanında duran iki koca bavuldu. Telefonu çalarken Julia ona el salladı.

"Şoförüm beni bütün eşyalarımla birlikte kaldırım kenarında bıraktı. Acaba eşyalarımı yukarı, yeni evime taşımama yardımcı olacak güçlü ve kuvvetli birini tanıyor musun?"

Clay deli bir adam gibi sırıtıyordu. "Aslına bakacak olursan tanıyorum, evet."

Saniyeler içinde aşağı inmiş, sağını ve solunu kontrol ederek karşı kaldırıma Julia'nın yanına gelmişti. Onu kollarının arasına aldı. Eve gelmek gibiydi bu. Ve öpüştüler ve öpüştüler ve öpüştüler.

Sonunda durduklarında ikisi de birbirini bırakmak istemiyor gibiydi. Clay'in onu sımsıkı tutmaya, onu hissetmeye, onun gerçek olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Ellerini Julia'nın çıplak kollarında gezdirdi. Teninin dokusu sihir gibi bir şeydi. Başını onun boynuna doğru eğip, her anlamda arzuladığı kadının baş döndürücü kokusunu içine çekti. Saçlarına dokundu

ve ellerini o muhteşem alev renginin içinde dolaştırdı. Julia'nın mutlu iniltisi ise kalbini neşeyle doldurdu.

"Sana sürpriz yapmak istediğim için internet bağlantısı olan bir uçak seçtim. Bunca saattir San Francisco'da olduğumu mu düşündün? Bilgisayarımın saati uçak inene kadar Pasifik saatine ayarlıydı."

Clay kafasını salladı. "Evet, öyle düşündüm. Sanırım dörtle beş arasında gelecek vintage bir viski de yok?"

"Vintage viski benim. Umarım sürprizimi sevmişsindir."

"Sen bütün viskilerden, bugüne kadar yediğim ve içtiğim her şeyden daha lezzetlisin. Kalmaya geldin değil mi?" diye sordu Clay. Cevabı bir de ondan duymak istiyordu.

Julia evet anlamında kafasını salladı. "Kalmaya geldim."

"Artık kaçmak yok."

"Artık kaçmak yok," diye tekrar etti Julia"

"Beraberiz."

"Kesinlikle."

"Bu arada aklıma gelmişken... bir hafta oldu."

Julia gözlerini kırpıştırdı. "Neden etek giydim sanıyorsun?"

Clay'in vücudunu korkunç bir arzu kapladı o anda.

"Beni şimdi becer," dedi elini bir kez daha onun saçlarına götürerek.

"Plan da bu zaten," dedi Julia kafasıyla Clay'in binasına, onların binasına işaret ederek.

"İçeri gir," diye hırladı Clay ve bavulları aldı. Julia baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi ve koşarak karşıya geçti ve arkasına döndüğünde Clay'in onu izlediğini gördü. O kadar mükemmel, o kadar seksi, o kadar güzeldi ki Clay için.

Asansöre bindiklerinde Clay beşinci katın düğmesine bastı. Julia hızla uzanarak *dur* düğmesine dokundu. "Biz boşalana kadar asansörü boşaltmıyoruz."

Clay minnettar bir şekilde kafasını salladı. "Sen benim kadınımsın, hep öyle oldun, hep de öyle olacaksın," dedi ve elini onun eteğinin altına götürüp parmaklarını içeri soktu. Julia hazırdı, hem de o kadar hazırdı ki.

Aynı zamanda çok da istekli görünüyordu. İncecik parmaklarıyla Clay'in pantolonun fermuarını hızlıca açıvermişti.

"Sen beni özlemişsin," dedi muzipçe.

"Hem de çok," dedi Julia ona bacaklarının arasında yol gösterirken.

Clay, Julia'nın bacağını kaldırıp beline doladı ve kendini içeri soktu. "Ah, Tanrı'm," diye inledi Julia kafasını geriye atıp, gözlerini zevk içinde kapatarak.

"Sakın unutma Julia, ben bunu sana her zaman yapabilirim."

"Biliyorum, ben de her zaman istiyorum."

"Sevişmek için bütün Manhattan bizim. Restoranlar, barlar, tiyatrolar, müzeler ve ben seni bunların hepsine götürmek istiyorum."

"Kelime oyunu mu yapıyorsun?" dedi Julia seksi ve küçük inlemeleri arasında.

"Seni *götürmek* ve seni götürmek," diye ekledi Clay. "Seni becermek ve seninle sevişmek. Kendimi tutmayacağım. Seni şehrin dört bir yanında baştan çıkaracağım ve sana her gün ve her gece o hazzı yaşatacağım."

"Lütfen, yap bunu," dedi Julia sesi gittikçe yükselip, nefesleri hızlanırken.

"Her zaman," dedi Clay ve kendini onun içine daha da ittirdi. Julia da elini onun sırtına götürüp tırnaklarını tenine batırarak karşılık verdi.

"Bende iz bırak," dedi Clay ve Julia tırnaklarını daha da kuvvetli batırdı. "Bende tırmalama izleri bırakmanı istiyorum."

"O kadar iyi hissettiriyorsun ki bunu sana vereceğim, Clay. Ah, Tanrı'm, vereceğim sana," dedi Julia ve ona daha da sıkı tutunarak tırnaklarını kasları üzerinde sürükledi. Kısa bir süre sonra orgazm olurken kalçalarını daha da hızlı hareketlerle oynatıyordu ve

onun hemen arkasından Clay de kendi orgazmına kavuştu.

Clay asannörde bile olsalar onu sarmak istiyordu ve kollarını Julia'nın bedenine dolayarak ıslak ve terli boynuna öpücükler kondurdu. "Julia, sana her zaman bu kadar sert sahip olmayacağım, ama bazen de böyle sert olmam gerekecek," diye fısıldadı.

"Bana her şekilde sahip olsan iyi olur ve ayrıca benimle bütün gece boyunca sevişsen iyi edersin," dedi Julia ve Clay'in gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. Onunkiler hem alev alev hem de sevgi doluydu.

"Söz veriyorum ve ben sana verdiğim sözlerin hepsini tutarım," dedi Clay başparmağıyla Julia'nın yanağını okşarken.

"Tuttuğunu biliyorum. Bu yüzden de burada kalıcıyım."

Clay'in de onun her zaman olmasını istediği yer burasıydı zaten.

İki Ay Sonra

"Size ne ikram edebilirim?"

İki genç kız, üzerlerinde omuzlarını açıkta bırakan salaş tişörtleriyle, Julia'nın da ortağı olduğu Speakeasy'nin bar taburelerine oturmuş, içki menüsünü inceliyorlardı. Sarışın olan kafasını kaldırıp Julia'ya büyük bir heyecan içinde baktı. "Bize Mor Kar Küresi hazırlayabilir misiniz? Tazesini içebileceğimiz tek barın burası olduğunu duyduk," dedi, taze sözcüğünü vurgulayarak. "Geçen verdiğim bir partide ondan ikram ettim ve herkes bayıldı. Biz de gelip tazesini denemek istedik."

"Büyük bir zevkle hazırlarım. Ama bunu taze içebileceğiniz yer sadece burası değil. San Francisco'da

Cubic Z adında bir bar var. Orada da Mor Kar Küresi yapıyorlar. Yani yolunuz o taraflara düşerse aklınızda olsun," dedi Julia ve içkileri hazırlamaya başladı.

"Arkadaşlarımız çok kıskanacaklar. Herkes bu içkiyi çok seviyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

Julia içkileri servis ettikten sonra biraz daha peçete almak için barın arka tarafına yöneldi. Yolda telefonu titreyince çıkarıp gelen mesajı okudu. Kim'den geliyordu.

'İşler nasıl? Burada olduğu gibi, orada da patladı mı?'

Julia hemen bir cevap yazdı. *'Her zaman.'* Craig'in barda onun yerine geçmiş olmasından memnuniyet duyarak telefonu cebine kaldırdı. Julia hâlâ Cubic Z'ye ortaktı ama Craig'in bir işe ihtiyacı vardı ve Julia'nın taşınması da Craig'in, yeni doğan bebekleriyle ilgilenen karısına yardım edebilmesi için bir fırsat olmuştu. Charlie'den bir daha haber almamışlardı. Clay ve Julia bir ara, Yelp'de Charlie'nin tavukları hakkında kötü bir dedikodu yaymayı düşündülerse de bundan vazgeçmişlerdi, zira Charlie ile oyun oynamak tehlikeliydi. Ama McKenna, Julia'ya Bay Pong'un Yer'i hakkında birkaç online yorum gönderdiğinde Julia mutlu olduğunu inkâr edemezdi. Anlaşılan restoran artık öğle yemeklerinde eskisi kadar dolu olmuyordu. Charlie genç yatırımcı müşterilerinin ço-

ğunu kaybetmişe benziyordu. Gülmesiyle kendini ele veren poker oyuncusu Hunter oyundan atılmış olabilirdi ama son kazanan yine de o olmuş, yatırımcı arkadaşlarını, öğle yemeklerini yemek için başka bir yer bulma konusunda örgütleyerek Charlie'yi en çok acıtacak yerinden vurmuştu.

Dairesine gelince, McKenna her şeyi halletmiş, neyin kalması ve neyin gitmesi gerektiğine o karar vermişti. Julia kardeşine güveniyordu ve eşyaları New York'a ulaştığında bu konuda ne kadar haklı çıktığını da anlamıştı, çünkü McKenna sadece onun en çok sevdiği eşyalarını göndermişti. Yumuşak havlularına da ihtiyacı yoktu, çünkü Clay'le birlikte alışverişe çıkmışlar ve pokerden kazandığı on bin dolarla yeni havlular, balkona yeni bir koltuk, yumuşak birkaç yastık ve birkaç tane de fular almışlardı. İp almayı da düşünmüşlerdi ama kemer, kravat, külot veya ellerinin altında ne varsa onu kullanmayı tercih ediyorlardı ve bu, büyük ihtimalle böyle devam edecekti.

İşten çıkıp eve gittiğinde onu nelerin beklediğini düşündü. Clay çırılçıplak bir şekilde yüzüstü yatmış uyuyor olacaktı. Julia kıyafetlerini çıkarıp yatağa girecekti ve Clay hafif bir inlemeyle sırtüstü dönüp onu üzerine alacak ve sonra uykulu, yavaş bir gece yarısı seksi yaşayacaklardı.

Yeni gelen takım elbiseli müşterisine servis yapmak için barın ön tarafına döndüğünde beyninde bu manzara kazılıydı. Adamın *onun* adamı olduğunu fark

etti. Aman Tanrı'm, ne kadar da seksi görünüyordu. Dirseklerini tezgâha dayayıp gülümsedi. "Size ne ikram edebilirim, şanslı kravatını takmış beyefendi?"

Clay parmaklarını kravatına götürerek, "Şanslı kravatım olduğunu fark ettin mi?" diye sordu.

"Ben senin ne giydiğine her zaman dikkat ederim," dedi Julia fısıldayarak. "Bu gecenin şanslı gecen olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben her gece şanslı bir adamım, çünkü sana sahibim."

"İltifatlar birçok kapıyı açar ama yine de içkinin parasını ödemek zorundasın," dedi Julia ve ona her zamanki gibi bir kadeh viski doldurdu. Clay içkisinden bir yudum aldı ve elini Julia'nın eline uzatıp parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

"Selam, güzelim," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Selam, yakışıklı."

"Bu hafta sonu Vegas'a gitmeye ne dersin?"

"Kardeşinin şovunu izleyip sonra da biraz 21 oynamak için mi?"

"Başlangıç olarak evet," diye cevap verdi göz kırparak.

Julia'nın içinde bir olasılık düğümü çözüldü. "Vegas'ta bana evlenme mi teklif edeceksin yoksa?"

Clay güldü. "Bilmek isterdin değil mi?"

"Bilmek isterdim, evet," dedi Julia dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılırken.

"Ama ben sürprizleri severim, Julia. O yüzden sana orada evlenme mi teklif edeceğim, yoksa orada doğrudan evlenecek miyiz, bekleyip göreceksin. "

Julia bu fikrin hoşuna gittiğini göstermek için elini daha sıkı kavradı Clay'in. "Yani Vegas'a gitmeden öğrenemeyeceğim, öyle mi?"

Clay muzipçe omuzlarını silkti. "Belki de hiçbirini yapmam. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim ki çok iyi vakit geçireceğiz. Ayrıca bir gün seninle evlenmeyi kesinlikle düşünüyorum, üstelik yakın bir zamanda."

"Ah, bunu istiyorsun yani."

"Evet."

"Prova mı yapıyorsun?" dedi, her zaman yapmayı sevdiği şekilde onunla dalga geçerek.

"Belki yapıyorumdur. Ayrıca o sözcükleri benim ağzımdan duymak hoşuna gidecek değil mi?" diye sordu Clay.

Julia her gün ona âşık olmak için yeni bir sebep buluyordu. Bu da bugününki idi.

"Evet, Clay. Evet."

Teşekkür

Bana bu kitap konusunda yardımcı olan inanılmaz insanlara çok teşekkür ederim. Her zamanki gibi Cara'ya çok şey borçluyum. Tutkusu ve ısrarcılığıyla Clay için çıkış noktam oldu. Hatta bu kitabın var oluşunun temelini oluşturan üç kadın var; Cara, Hetty ve Kim. Tutkulu Geceler Serisi'ni elinizde tutuyor olmanızı sağlayan onlar diyebilirim. Çünkü bu karakterlere inandılar. Hepsine sonsuz teşekkürler.

İlk okuyucularım da vazgeçilmez olup, hikâyenin daha da iyi şekil almasını ağladılar. Tanya Farrell, Kim Bias, Crystal Perkins ve Jaime Collins'e kucak dolusu sevgiler. Onlara minnettarım. Her biri de çok önemli öneri ve eleştirilerde bulundular. Her zamanki gibi Jen

Mc Coy da bana çok destek oldu ve yardıma ihtiyaç duyduğum belli alanlarda bana asistanlık yaptı.

Sarah Hansen, bir kez daha çok güzel bir kitap tasarlamış. Ali Smith harika bir fotoğraf çekmiş ve Helen Williams inanılmaz bir grafiker. Jesse ise bir kitaba şekil verme konusunda usta. Kelley geminin batmasını önlüyor. Dawn Robinson kitabın son hali için bize keskin gözlerini ödünç verdi. Lauren McKellar kelimelerin parlamasına yardımcı oldu. Michelle ise kitabın çılgınlıklarını yönlendiriyor.

Ve reklamcım Kelly Simmons dünyanın en iyi strateji uzmanı. Tara Simone beni iş konusundaki dehasıyla yönlendirmeye devam ediyor ve yazar arkadaşlarım da her gün bana destek olan en temel kişiler; Melody, Kendall, Violet, Monica, Jessie, Lexi ve Sawyer.

Özel bir teşekkür de; Kristen Guay, KathyQuates-Gilliam, Olayinka Adeniyi-Bello, Teoopa Ky3-Mhoba ve Maria Poli'ye.

Eski okuyucularım Lara, Tiffany, Jennifer, Jamie, Reneall ve Ginny'ye, Clay'i sevdikleri için teşekkürler.

Bana inanılmaz destek olan; Book Reviews Lexi'den Lexi, Jennifer Santoro, Darcey Smith, Kelley, Kristyn Louise, Two Book Pushers'dan Kara ve Sandra, Best Sellers & Best Sellers'dan Hetty, Jacquie Lamica, Kaidans Seduction'dan Tee, Nose

Stuck in a Book'tan Yvette ve Michelle, Vanessa Foxford, Trulee V's Spot'tan Valencia, Kim Bias, Sara Howe, Brenda Howe, Because I Said So'daki Retta Rusaw, A Literary Perusal'dan Patricia Lee, Theresa Potter, Stacy Hahn, Jassie DC, Julia Jules, About That Story'den Gretchen, Give Me Books'dan Tori ve Kat ve Michele ve Mara, The Danish Bookaholic'ten Karen, Crystal Perkins, Book Drunk Blog'tan Betsy, Tami Jo Schafer, Jennifer's Taking a Break, Simply Kristen kullanıcı isimli okuyucular, All Booked Out'tan Helen, Tink Bell ve For the Love of Books by Jaime'den Jaime Collins, Kitap Tutkunu İki Çılgın Kız, Eyeliner Manifesto'dan Lyndsey Aaron, Angelica Maria Quintero, G&Co Kitap Bloğundan Georgette Geras-Waters Georgette, Pearls and Peacocks'dan Kanae Eddings, Kayla's Reads and Reviews'dan Kayla Eklund ve Wendy Racine, Bottles and Book Reviews'dan Julie Jules Nichols, Carolyn Isher Wood, Geri Slavinsky, Jessica Adkins, A Lust For Reading'den Marianna.

Son olarak ama sonuncu olarak değil, sevgi dolu aileme teşekkür ediyorum. Onlar benim her şeyim ve ben onları delicesine seviyorum. Köpeklerimi de tabii!

İletişim

Okuyucularımla iletişim kurmaya bayılıyorum! Bana buralardan ulaşabilirsiniz;

twitter.com/laurenblakely3

facebook.com/LaurenBlakelyBooks

LaurenBlakely.com.

laurenblakelybooks@gmail.com



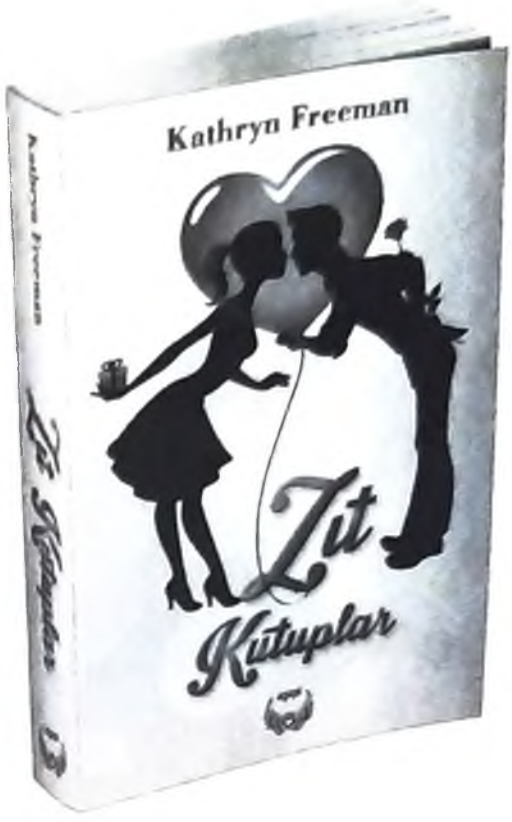
Genç bir çocuk karla kaplı ormanda bir kemik bulur. İlk olarak, Adrian Calvert bunun önemsiz bir hayvan olduğunu düşünür. Fakat kemik, üç yıldır kayıp olan genç bir kıza aittir. Adrian'ın babası ve artık özel araştırmacı olarak çalışan eski bir dedektif olan Jack oğlundan korkunç bir sır saklamaktadır. Bu süre içinde bir serseri, terk edilmiş bir yetimhanede cinsel istismara uğramış ve başı kesilmiş bir ceset bulur. Jack'in oğlunu arayışı onu bir intikam meleği özentisiyle karşılaştırır. Bu hem tüyler ürperten keşifler hem de cinsel taciz ve intikam cinayetlerinin gerilimli bir hikâyesi. Aynı zamanda saygın bir kuruluşun temelindeki yozlaşmanın da hikâyesidir.



Diğer tarafa hoş geldiniz...

Bir hırsızı kovalayan Izzy Gregory, Dublin'in ara sokaklarında yanlış yöne bir dönüş yapar. Karşısına çıkan duvarın üzerindeki grafitiyi hayranlıkla izlerken, düşmüş bir meleğin küllerinin orada olduğundan habersizdir. Ne olduğunu anlamadan kendini Sidhelerin yaşadığı gölgeli dünyada, Dubh Linn'de bulur. Burada diğerleri kendi savaşlarını vermektedir ve Izyy onların ölümcül oyunlarında hızla bir piyon haline gelir. Hayatta kalabilmesi için tek şansı, sadist sahibesi Holly adına onu ele geçirmek için gönderilmiş Sidhe savaşçısı Jinx'tir. Izzy, Jinx için tümüyle yenidir ve dünyasını baş aşağı çevirir.

Gerçeğin hemen yanı başında yatan büyüye, heyecan verici, düşündürücü bir yolculuk.



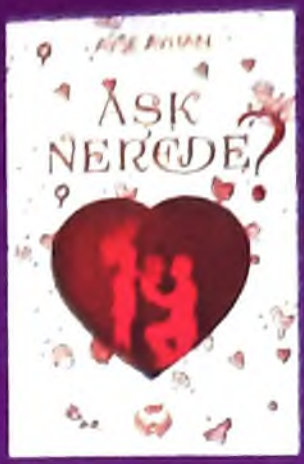
Sınıf ayrılığı gibisi yoktur, ta ki ayrı taraflarda olana kadar.

Brianna Worthington güzelliğe, ayrıcalığa ve oldukça dolgun bir banka hesabına sahiptir. Şahit olduğu en büyük zorluklar da televizyonda gördükleri ile sınırlıdır. Yine de, annesinin hayır kuruluşu olan Medic SOS'in, Güney Amerika'daki kasırga sonrası problemlerle nasıl ilgilendiğini görmesi için davet edildiğinde, kabul eder ve kendisi bile bu kabul edişe şaşırır.

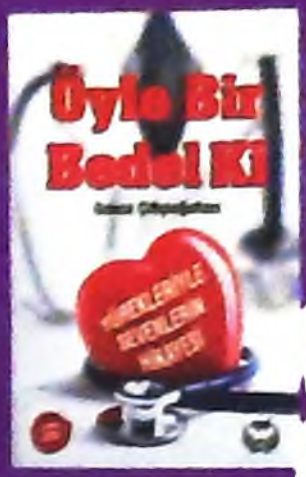
Başhekim Mitch McBride'ın ise ihtiyacı olan son şey, patronun kızının işlere burnunu sokmasıdır. Şehrin diğer tarafından olan ve tüm hayatını uçlarda yaşayan adam, güzel bir yüz uğruna işini kaybetme riskini alacak değildir.

Zıt kutuplar birleşir, ateşle barut yan yana gelir, peki Brianna ve Mitch aralarında bir köprü oluşturabilecek midir?


ADIMI SÖYLE


AŞK NEREDE?


Ateş


Öyle Bir Bedel Ki


BEYAZ YALAN


Bir Dilek Üç Yürek
Sevda DURAN


SEVDA DURAN
CEMRE


ÇİRKİN ÖRDEK YAVRUSU

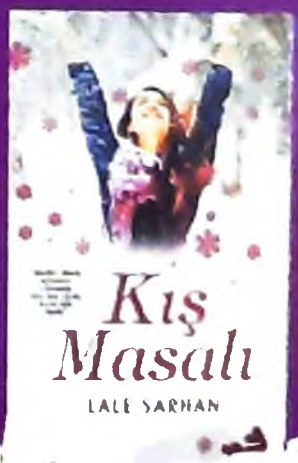

GÜLŞİM YÜKSEL
Çıkmaz Sokak


Lauren Blakely
gecenin Sonu


Güneşin Kızı
Çiftçioğulları


İNTİKAM YOLCUSU


KEMİKLERİN KARANLIĞI
SAM MILLAR


Kış Masalı
LALE SARIAN


KIVILCIM

GECENİN ardından

Tutkulu Geceler 2

LAUREN BLAKELY

Dünyaları tutku, haz ve sırlar üzerine kuruluydu.

Julia'nın gereğinden fazla sırrı vardı, ama Clay onu aklından çıkaramıyordu. Ona ve birlikte geçirdikleri gecelere o kadar tutkundu ki, işine bir türlü konsantre olamıyordu. Sadece o vardı aklında.

Julia bir yakın bir uzak davranışlarıyla onu sinirlendirdiğini biliyordu, ama kendince sebepleri vardı. Eski sevgilisinin onu içine çektiği suç dünyası yüzünden, aylardır peşinde dolaşan beladan kurtulmaya çalışıyordu. Bu beladan bir kurtulabilseydi... Belki o zaman onu baştan aşağı tutuşturan adamı yeniden hayatına sokabilir, onun hem kalbine, hem aklına hem de vücuduna sahip olabilirdi. Çünkü Clay, Julia'yı bir bütün olarak istiyor, hakkındaki tüm gerçekleri öğrenmeden onu kabul etmiyordu.

Julia'nın kız kardeşinin düğ[illegible]niden karşılaşınca ikinci bir şans elde ede[illegible]ma bu sefer Julia'nın, Clay'e tüm kapılarını sonu[illegible]ması gerekecekti. Böylece aralarındaki yo[illegible]asal çekimin ne boyutlara ulaşabileceğini ve [illegible]lia'nın geçmişindeki tehlikenin ötesine, yen[illegible]eklerine taşınıp taşınamayacağını öğreneceklerdi.

www.agapiyayinlari.com

/agapiyayinlari
/agapiyayinlari

18 ₺

9 786059 817264